

Giới thiệu Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn

Nàng, hiện đại Ân Môn Môn Chủ, quý tài tập hợp tất cả các sở trường biến thái.

Tinh thông y độc, thiện nghệ ám sát, là yêu vật biến thái trong mắt thế nhân.

Một lần ngoài ý muốn bỏ mình, lại trọng sinh ở trên người một thiếu nữ bị hủy dung.

Cái gì? Dung nhan bị hủy, thân phận bị thay thế? Không có hy vọng trở về gia tộc?

Thân phận có thể không cần, gia tộc có thể không trở về, nhưng người kia hại nguyên chủ bản thể này, nếu nàng không làm bọn họ 'chó kêu gà nhảy' thật thâm, chẳng phải là làm thất vọng 'Yêu Vật Chí Danh' của nàng hay sao?

Một sớm gió mây vần vũ, quần hùng tranh bá!

Nhìn xem nàng như thế nào một bộ hồng y đi khắp thiên hạ,

Kiểm chọn quần hùng chốn trời cao!

Danh dương tứ hải kinh thiên địa!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Âm Mưu Trong Rừng

Tên truyện: Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn.

Tác Giả: Phượng Quỳnh.

Bản Edit: https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton.

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

Bản convert: <http://wikidich.com/user/lacuslyne/works>

Diệu Nhật Quốc.

Vân Nguyệt thành.

Núi cao trùng trùng điệp điệp bao phủ bởi mây mù quấn quanh. Trong núi từng đợt nhò nhè lay động, rừng cây tươi tốt, thanh nhàn u tĩnh.....

Tuy nhiên, tại nơi hẻo lánh sâu thẳm trong núi rừng không người, lúc này lại diễn ra một màn huyết tinh tàn nhẫn.

Thiếu nữ một thân tơ lụa thượng đẳng lúc này bị hai gã hán tử tinh tráng xoắn cánh tay ấn quỳ trên mặt đất. Hơi thở thoai thóp rũ thấp đầu, sợi tóc hỗn loạn buông xuống trên mặt rất nhanh bị máu trên mặt chảy ra tẩm ướt. Máu tươi từng giọt nhỏ xuống, thấm vào bùn đất.

Thiếu nữ hơi thở cực yếu khi nghe thấy tiếng bước chân đến gần, cắn răng ngẩng đầu lên, lộ ra một mảng vết máu loang lổ trên mặt. Đó là một mảng mặt bị hủy dung, làn da trên mặt bị lưỡi đao khai hoa, huyết nhục mơ hồ, làm cho người thập phần sợ hãi.

“Người là ai? Vì cái gì muốn hại ta?”

Âm thanh của thiếu nữ cực yếu, hữu khí vô lực (còn thở nhưng không có khí lực) truyền ra, cố gắng chống lại sự ngất đi vì mất máu quá nhiều, gất gao nhìn chăm chăm gương mặt được che lụa mỏng kia, có dáng người cực kỳ duyên dáng của nữ tử.

Nữ tử không nhìn thấy dung nhan kia mặc một bộ váy thủy vân màu lam nhạt, núp tua bên hông cùng tông màu buông xuống, theo bước chân nhẹ nhàng của nàng ta uyển chuyển mà nhẹ nhàng đưa trông rất đẹp mắt.

Nàng ta dừng lại bước chân trước mặt thiếu nữ đang bị ấn quỳ trên đất, lúc này từ trên cao liếc nhìn thiếu nữ dung nhan bị phế, mang theo mắt đẹp cong cong cười nói:

“Ta là Phụng Thanh Ca, đại tiểu thư Hộ Quốc Công phủ, là hòn ngọc quý trên tay Uy Vũ Đại tướng quân Phụng Tiêu, nữ thiếu chủ Phụng gia, tương lai là người thừa kế Phụng gia, đồng thời, là vị hôn thê của thiên chi kiều tử Tam vương gia Diệu Nhật Quốc.”

Thanh âm quen thuộc cùng với lời nói của nữ tử trước mặt, làm thiếu nữ khiếp sợ mở to hai mắt:

“Ngươi! Ngươi là ai? Ngươi rốt cuộc là ai! Ta mới là Phụng Thanh Ca! Ta mới là Phụng Thanh Ca!”

Thân thể nhỏ yếu run nhè nhẹ, một ý niệm ở trong đầu hình thành, trong mắt tràn ngập ý không thể tin nổi.

Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh nhẹ nhàng gạt mạnh, khăn che mặt nhẹ nhàng rơi xuống. Một dung nhan tuyệt mỹ mang theo thanh nhã cứ như vậy ánh vào trong mắt thiếu nữ trên mặt đất. Khi nhìn đến dung nhan quen thuộc đến không thể quen hơn, nàng khiếp sợ nói không ra lời.

Dung nhan tuyệt mỹ nhẹ nhàng lên, liếc nhìn khuôn mặt thiếu nữ chằm chằm làm cho người ta sợ hãi, thanh âm của nàng ta mang theo vô hạn chờ mong cùng khó kiềm chế sự hưng phấn:

“Phụng Thanh Ca, từ hôm nay trở đi ta sẽ thay thế thân phận của ngươi, vị trí của ngươi, đương nhiên có được hết thảy những gì mà ngươi từng có, còn ngươi.....”

Thanh âm ngừng một lát, nàng ta cười nhẹ: “Bằng sự thông minh của ngươi, sao không giấu lại ta sẽ đối phó ngươi như thế nào?”

Nghe nguyên bản thanh âm của người trước mặt truyền ra, thân thể Phụng Thanh Ca run lên, mở to hai mắt không thể tin nhìn nàng ta:

“Nhược... Nhược Vân? Ngươi, ngươi là Tô Nhược Vân!”

Tô Nhược Vân, từ một tiểu cô nhi cùng nàng cùng nhau lớn lên, là nàng đem nàng ta từ trên đường cái mang về Hộ Quốc Công phủ, là nàng đem nàng ta lưu tại bên người làm bạn gần bó, là nàng không có bí mật gì giấu nàng ta, là nàng coi nàng ta là thân nhân tỷ muội.....

Nhưng, nàng như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, người huỷ hoại dung nhan nàng, người muốn cướp lấy thân phận địa vị nàng, thế nhưng là nàng ta.....

“Vì cái gì? Ta đối đãi với ngươi tốt như vậy, vì cái gì ngươi muốn làm như vậy?”

Bị phản bội tâm đau như đao cắt, nghĩ đến dung nhan chính mình bị huỷ, thân phận bị thay thế, mà không người nào có thể biết, hận ý không khỏi ập vào trong lòng.

“Vì cái gì? A, đương nhiên là vì ngươi có được hết thảy, gia gia cùng phụ thân coi ngươi như châu báu, yêu ngươi như 'thiên chi kiều tử'(*), bất quá.....”

Mắt đẹp của nàng cong cong cười nhìn Phụng Thanh Ca trên mặt đất:

“Này hết thảy, đều sẽ là của ta, yêu thương cùng sủng nịch của gia gia và phụ thân, sự ôn nhu cùng thâm tình của Mộ Dung ca ca, đều sẽ là của ta.”

(*) Thiên chi kiều tử: Con cưng - Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiều. Đứa con cưng của ông trời.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trần Trọc Bị Bán

Nàng ta vừa lòng nhìn bộ dáng Phụng Thanh Ca trên mặt đất chịu đả kích mà bị hỏng mắt, tuy nhiên, nàng ta cũng không có cứ như vậy mà dừng lại, mà tiếp tục nói:

“Vốn dĩ để tránh đêm dài lắm mộng ta hẳn là nên lập tức giết ngươi, hủy thi diệt tích (hủy hết chứng cứ) để không ai có thể tìm thấy ngươi còn tồn tại, bất quá, ha ha ha.....”

Nghe ý cười lộ ra âm mưu tàn nhẫn kia, trái tim Phụng Thanh Ca run rẩy, liền nghe giọng nói như ác ma của nàng kia lần thứ hai truyền đến.

“Ngươi cũng biết, ta vì sao cho người huỷ hoại dung nhan tuyệt mỹ của ngươi, mà không tổn hại da thịt tuyết trắng trên người của ngươi?”

Nàng ta cúi người ngồi xổm xuống, mặt đối mặt nhìn nàng: “Đó là bởi vì ta muốn đem ngươi bán đến nơi hạ tiện nhất, nơi bọn nam nhân ngoạn nhạc. Ta tin rằng cho dù dung nhan khuôn mặt ngươi bị huỷ đi trông giống như quỷ, nhưng một thân da ngọc trắng như tuyết này nhất định sẽ có không ít người thích, ngươi nghĩ sao?”

“Không cần nhìn ta như vậy, dung nhan ngươi đã bị huỷ, nếu ngươi nói ngươi là đại tiểu thư Hộ Quốc Công phủ cũng sẽ không có người nào tin, mọi

người chỉ biết người là người điên, đến nỗi bỏ trốn? A, lấy thực lực võ giả nhị đoạn của người thật sự là không đủ để xem.”

Đang nói, nàng ta nhét một viên dược vào trong miệng nàng, khẽ cười đứng lên, búng búng vẩy trên người nói: “Bây ngày, bảy ngày sau liền tính người không bị đùa chết, người cũng sẽ bị độc phát vong thân.”

Phượng Thanh Ca cắn răng, kêu to: “Ô Nhược Vân, ta nếu thành quỷ cũng sẽ không buông tha người!”

“A, làm người người còn không làm gì được ta, thành quỷ thì lại càng không phải là đối thủ của ta.”

Nàng cười lạnh, phân phó nói: “Đem người mang đi, phải chắc chắn rằng khiến nàng bị bán qua bán lại nhiều lần để người không thể lần ra manh mối. Tốt nhất đem người tiếp nhận diệt khẩu.”

“Vâng!” Hai gã hán tử tinh tráng cung kính đáp lời, một bàn tay đánh ra, đem Phượng Thanh Ca hơi thở thoi thóp khiêng trên vai nhún nhảy mấy cái đã biến mất trong rừng cây.

Một nam tử hắc y trung niên vẫn luôn đứng phía sau Ô Nhược Vân lúc này tiến lên một bước: “Tiểu thư, thời gian không còn sớm, có muốn hồi phủ trước không?”

“Uh, là phải về.” Nàng ta lộ ra một bộ mặt ý cười ôn nhu, nhìn không trung nhẹ giọng nói: “Từ giờ khắc này trở đi, ta là Phượng Thanh Ca, Phượng Thanh Ca là ta.”

Hai ngày sau. Ban đêm.

Đại Lăng trấn, Thiên Hương Lâu.

Đang ngủ được một cổ thanh hương, Phượng Thanh Ca đang hôn mê bỗng chợt mở to mắt, đại não còn chưa có phản ứng gì, đã nghe được thanh âm tâm tắc hiểm辣 cùng với cảm giác cánh tay của mình đang bị một đôi tay chạm đến, nàng cả kinh hét lên một tiếng, quay cuồng liền lăn xuống giường.

“Hắc hắc, tỉnh? Tỉnh vừa đúng lúc, khi gia làm việc không thích cá chết, gia chỉ thích đánh đá hăng hái, vậy mới đủ vị.”

Một nam tử đáng khinh tầm trên dưới 30 tuổi, hai mắt sắc mị nhìn chăm chăm Phượng Thanh Ca lăn xuống mặt đất rúc vào một góc, trong mắt toàn là hưng phấn:

“Thật không nghĩ tới đêm nay bọn họ cứ nhiên cho ta một kiện hàng tốt như vậy, tuy rằng đã bị hủy dung, bất quá không thể tin được thân thể này có làn da trắng như tuyết, heh heh, nhìn không thua kém gì một tiểu thư con nhà thế gia!”

Phượng Thanh Ca khó khăn lùi từng bước, trong mắt không nén nổi kinh hoảng: “Người, người đừng tới đây, đừng tới đây!”

Đột nhiên đứng lên chạy về phía cửa phòng, nhưng vừa chạy được hai bước thì bị nam tử kia ôm lại.

“Muốn chạy? Hắc hắc, vào phòng này, người cho rằng người có thể chạy trốn được sao? Đến đây đi! Để gia hảo hảo nhìn một cái thân thể da thịt trắng như tuyết này của người.”

Nam tử hưng phấn cười, tay xé một cái, đem quần áo trên người nàng xé rách, một mảng tay áo bị rách hờ ra, cánh tay như tuyết tức khắc ánh vào trong mắt nam nhân kia, làm trong mắt hắn hiện lên tia hưng phấn cực nóng.

“Ahhh!” Phượng Thanh Ca thét lên chói tai, cảm giác ghê tởm khi người bị nam tử kia ôm làm nàng nổi cả da gà. Tay vừa đẩy vừa chấn nam tử ra xa, đến khi sờ đến bên hông hắn một cây chủy thủ, nàng không chút nghĩ ngợi rút ra, nhắm ngay chỗ tim nam tử đâm tới.

“Tê! Tiệt nhân!” Nam tử sắc tâm phía trên, nhất thời né tránh không kịp nên trước ngực bị tràn ra một đạo vết máu, đau đến mức hắn phải phát tay đem vứt Phượng Thanh Ca ra.

“A!”

“Phanh!”

Đầu đâm hướng về phía góc giường, máu tươi như suối trào ra, nhưng thân thể nặng nề lao đảo hai cái hướng mặt đất, liền chết ngất...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ta Là Phượng Cửu

“Đáng chết!”

Nam nhân liếc mắt nhìn bộ ngực rí ra máu tươi của mình, hít vào một hơi khí lạnh, lại nảy sinh ác độc tiến lên hướng bụng nàng đập một cước, tức giận mắng: “Đứng lên, đừng giả chết với lão tử!”

Khi đang nói, hắn kéo vạt áo nàng, nhấc lên kéo nàng ném về phía giường lớn.

Đầu đau dữ dội cùng với trong bụng cũng đau khiến nàng vốn đã ngất đi lại khẽ nhú mày đứng lên. Một âm thanh thút thít phảng phất trong đầu nàng, trong lòng nàng một trận tranh cãi phiền não:

“Im miệng!”

Quát lạnh một tiếng, mắt mở ra đồng thời chân mày nhíu lại thật chặt. Trong đầu quả thực có một thanh âm đang thút thít, mà trước mắt nàng, một nam nhân thô bỉ đã cời hết quần áo chỉ còn lại một cái quần lót, dăm tà nhìn nàng chăm chăm.

Tầm mắt liếc xẹt qua thân thể nam nhân thô bỉ làm người chán ghét kia, nàng nhìn thấy chính mình đang ở trong một căn phòng Trung Hoa cổ trần ngập mùi cổ hương, môi không khỏi mím thành một đường.

Mà trong đầu, âm thanh nức nở kia lúc nàng lên tiếng quát lạnh, dường như ngăn ngại một lúc cũng dừng lại.

“Hừ! Biết giả chết cũng vô dụng đúng không? Hay là lại ngoan ngoãn theo gia vui đùa thật tốt một chút, bằng không, gia sẽ dùng biện pháp thu thập ngươi!” Vừa nói tựa như sói đói vồ mồi hướng Phượng Thanh Ca đang ngồi ở trên giường nhào tới.

“Tim chết!”

Mặt nàng kinh thường hét một tiếng, khom người nhấc chân đuổi một cái hướng tên hèn mọn kia đang nhào đến đập ra ngoài.

“Àm!”

“Ừm!”

Nam nhân thô bỉ kia thỉnh thoảng bị đập một cước, cả người giống như con cóc cứ như vậy ngã quy trên đất rên lên một tiếng, hắn nhanh chóng phục hồi lại tinh thần rồi đứng lên, trợn mắt giận dữ nhìn nữ tử ngồi ở mép giường và vịn quả đấm vùng lên: “Xú nữ nhân! Dám đập Lão Tử, nhìn Lão Tử không đánh chết ngươi!”

Chẳng qua, để cho hắn kinh ngạc chính là, quả đấm hơi vurun ra lại bị nàng tiếp lấy, cũng không biết nàng dùng thủ pháp gì bấu vào tay hắn mà sau khi gặp lại, chỉ nghe xương đứt gãy vang lên tiếng rắc rắc, đau đến sắc mặt hắn trắng nhợt, tiếng kêu thảm thiết theo bản năng phát ra. Một đôi tay lạnh như băng lại bấu vào cổ họng hắn, tiếng rắc rắc chột truyền ra, ột hắn lệch một cái, cặp mắt trợn trừng đỉnh đỉnh ngã xuống, đến chết, muốn kêu cũng không thể kêu thành tiếng.

Thời gian phảng phất vào giờ khắc này như dừng lại, âm thanh trong phòng quy về yên tĩnh, yên lặng đến cây châm xuống roi xuống mặt đất cũng có thể nghe.

Mà lúc này, thiếu nữ ngồi ở trên giường lại đưa những ngón tay trắng nõn tinh tế nhìn một chút, chân mày nhếch lên, một nụ cười mang theo mấy phần tà khí hiện lên bên mép môi nàng. Chẳng qua là, nụ cười này của nàng phối hợp với tấm dung nhan bị hủy kia, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy rất quý dị, khiến cho người rợn cả tóc gáy.

Có lẽ là trước khi nam nhân kia chết đi đã được lệnh, bất luận trong phòng phát ra động tĩnh gì đều không cần đi vào. Vì vậy, hai gã hán tử thủ ở bên ngoài mặc dù nghe bên trong vang lên thanh âm động đập, suy nghĩ, hẳn là gã đàn ông kia đang ngược đãi cô gái kia, vì vậy cũng không thêm để ý.

Thiếu nữ trên giường đi tới trước Lăng Hoa kính ngồi xuống, nhìn ảnh ngược trong tấm kính kia hiện ra dung nhan đáng sợ, nàng hít mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn trang điểm, âm thanh phát ra từng tiếng gõ gõ tinh tế.

“Nói đi! Ngươi là ai?” Nàng nhìn gương, tựa như lầm bầm lầu bầu.

Nhưng, ngay tại sau khi giọng nói của nàng rơi xuống, trong óc nàng lại có một thanh âm mang theo tiếng khóc tí tê truyền ra: “Ta là Phượng Thanh Ca, còn ngươi là ai?”

“Phượng Cửu.”

Nàng mở miệng vừa nói: “Ngươi hẳn là đã chết rồi? Lưu lại một sợi tàn niệm ở đầu óc ta làm gì?”

“Ta không cam lòng! Ta hận! Tô Nhục Vân, Tô Nhục Vân đã hại ta thật thâm trọng...” Tiếng khóc thút thít phẫn hận quanh quẩn trong đầu.

Phượng Cửu trầm mặc, thật lâu không có mở miệng, chỉ nghe giọng nói trong đầu đang khóc thút thít, từng tiếng không cam lòng cùng phẫn hận từ trong đầu truyền tới lòng nàng, khiến cho nàng cũng có một cổ cảm giác bức tức không thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Trí Nhớ Dung Hợp

“Trước đừng khóc, đem sự tình nói với ta một chút đi!” nàng vừa nhíu mày vừa nói, trầm nghĩ: Nếu không phải muốn biết sự tình của sợi u hồn trong đầu này cùng với tình huống dưới mắt, nàng phỏng chừng đã sớm rời khỏi đây, cũng sẽ không ngồi ở chỗ này nghe nàng ta ở nơi nào đó kêu khóc không ngừng.

Giọng nói trong đầu dừng lại, kiềm chế tiếng khóc thút thít. Nàng ta cũng không đem sự tình nói tỉ mỉ cùng nàng, bởi vì, thông minh như nàng ta cũng biết lúc này nên làm gì là tốt nhất đối với nàng ta. Vì vậy, nói:

“Ta đã chết, thân thể này sẽ là của ngươi. Phượng Cửu, ta chỉ yêu cầu ngươi hai chuyện: Một là, ta muốn Tô Nhượng Vân sống không bằng chết! Một đao giết nàng không thể giải tỏa được mối hận trong lòng ta, chỉ có làm nàng ta sống không bằng chết và chịu hết mọi hành hạ mới có thể hiểu hết tâm trạng và hận ý của ta!”

Giọng nói của nàng ta nồng đậm hận ý, đến giờ phút này, nàng biết rõ mình đã không cách nào vẫn hồi bất cứ điều gì. Mong muốn duy nhất chính là kẻ hại nàng thành ra như vậy, Tô Nhượng Vân kia, sống không bằng chết!

Phượng Cửu nhíu mày, không mở miệng, chẳng qua là ngoắc ngoắc khoé miệng, mang theo mấy phần tựa như cười mà không phải cười.

Lúc này, phảng phất biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, Phượng Thanh Ca nói tiếp: “Ta không biết ngươi từ đâu tới đây, cũng không biết lúc trước thân phận ngươi là gì, nhưng từ lúc ngươi mới tỉnh lại đã ung dung ứng đối với tình huống vừa rồi kia, ta tin tưởng ngươi tuyệt đối không phải là người bình thường, ít nhất, sẽ không ngốc giống như ta như vậy, rơi vào kết quả bị người đoạt thân phận và sát hại tính mệnh.”

Nghe vậy, mâu quang Phượng Cửu chợt lóe lên, bên mép nụ cười càng sâu thêm mấy phần, nói:

“Nói đi! Chuyện thứ hai là gì.”

Nghe nói như vậy, Phượng Thanh Ca biết là nàng đã đáp ứng, âm thầm thở phào đồng thời giọng nói có mấy phần âm trầm cùng bi thương:

“Thân nhân của ta đều là những người rất tốt. Mọi người đều coi ta như bảo vật trong lòng bàn tay, ta hy vọng ngươi có thể thay thế ta chiều chuộng bọn họ thật tốt, không nên để cho bọn họ biết, biết ta đã không còn ở đây...”

Ngón tay tinh tế trắng nõn nhẹ nhàng gõ ở trên bàn, gõ gõ gõ thanh âm rất mảnh nhỏ, lại để cho trái tim Phượng Thanh Ca lo lắng không yên. Nàng ta không cách nào biết được tâm tư Phượng Cửu, nhưng không có cách nào khác, nàng ta cũng không hy vọng nghe được lời cự tuyệt từ trong miệng nàng, vì vậy, liền nói:

“Ta đem toàn bộ trí nhớ của mình cũng để lại cho ngươi, như vậy ngươi liền có thể biết được tất cả mọi chuyện phát sinh, Phượng Cửu, nhất định phải giúp ta, nhất định phải giúp ta...”

Lúc Phượng Cửu nghe giọng nói trong đầu hạ xuống, đầu chợt đau một chút, giống như là bị người cưỡng ép nhét cái gì vào. Nàng cau mày nhắm mắt lại tiếp nhận một cổ đau đớn tràn qua, qua một hồi lâu mới từ từ mở mắt, mà trong óc nàng, cũng xuất hiện rất nhiều thông tin của trí nhớ vốn không thuộc về nàng..

Cũng có lẽ bởi vì trí nhớ của Phượng Thanh Ca cùng trí nhớ của nàng dung hợp lại với nhau, vì vậy, khi trong đầu lướt qua một màn lúc dung nhan bị hủy, nàng thậm chí có chút cảm động lây, thật giống như thừa nhận đao hoa kia, đau kia chính là của bản thân nàng.

“Tô Nhượng Vân sao? ha ha, có ý tứ.” Trí nhớ trong đầu dung hợp, cũng để cho nàng hiểu được tình cảnh trước mắt của bản thân cùng với sự tình khắp mọi nơi. Vì vậy, nàng đứng dậy đến bên người nam tử đã chết đi kia, cởi hết quần áo trên người hắn, đem của đáng tiền vơ vét hết không còn sót lại gì.

Trên người mình quần áo bị xé một bên tay áo, nơi vạt áo cũng bị xé rách, nàng liền trực tiếp xé một khối vải trong quần che kín dung nhan, dung nhan bị hủy này quá làm người khác chú ý, muốn rời đi nơi này thì nhất định phải lặng lẽ không tiếng động, không được làm người khác chú ý.

Chỉ tiếc, gian phòng này tìm khắp cũng không có một món có thể đựng quần áo, về phần quần áo đàn ông kia, dưới cái nhìn của nàng thật sự là quá bẩn, không thể mặc.

Nghĩ tới nơi đây vốn là tầm hoan tác nhạc, vì vậy, nàng đem tay áo bên kia cũng xé đi, lộ ra hai cánh tay như ngó sen trắng như tuyết giờ lên, lại đem quần áo xử lý một chút, biến hoá váy áo ở ngực, ánh mắt rơi vào màn lụa mỏng bên trên, đưa tay kéo lên một cái trước khi phi thân từ cửa sổ phía sau rời đi...

Sau khi vững vàng hạ xuống kiểm tra bốn phía, thấy phía trước chỉ có một con đường có thể đi, vì vậy liền đi lẫn vào sân phía trước nơi mà ở chính giữa là những kẻ đang trêu chọc nữ tử. Đúng lúc nàng phải dời bước rời đi, một tiếng thét chói tai chợt vang lên.

“Ahhhhh! Giết người!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Một Dao Ngang Cổ

Sự tình bại lộ! Chạy!

Đây là phản ứng đầu tiên của nàng, mà nàng quả thật cũng đang vừa nhấc chân vừa chạy ra ngoài, nhưng ai biết trước mắt một đạo hàn quang thoáng qua, khí tức kia rõ ràng chính là sát khí kinh người rét lạnh khát máu, nhìn đạo hàn quang kia hướng về phía bên nàng phóng tới, nàng không chút nghĩ ngợi ôm đầu ngồi xổm người xuống.

“Huru!”

“A...”

Khí lạnh kiếm cương ác liệt phảng phất xẹt qua ngay trên đỉnh đầu. Bên tai đều là tiếng kinh hô, tiếng thét chói tai. Mọi người chạy loạn đầy tới chen lui, nhưng Phurong Cửu lại phát hiện bên người rất nhiều khoảng trống. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, lấy nàng làm tâm điểm (trung tâm), đảo quanh một bọn người, tất cả đều một kiếm đứt cổ mà chết.

[Cũng may ta tránh nhanh hơn].

Nàng âm thầm vui mừng, lúc bước chân chuẩn bị di động, một đôi ủng Ngoa Từ màu đen dừng lại trước mặt nàng, hai tròng mắt hạ xuống trong nháy mắt thoáng qua một đạo u quang, nàng sợ hãi ngẩng đầu, thân thể đang run rẩy: “Ồ...”

Đứng trước mặt là một gã nam tử mặc áo đen. Trên mặt che khăn đen nên không thấy rõ mặt mũi, nhưng cặp mắt kia lại lộ ra ánh sáng thâm hiểm cay độc, một loại độc giống như làm người ta vừa kinh ngạc vừa run sợ. Thanh kiếm bị hấn nắm trong tay chỉ xéo xuống mặt đất lúc này còn nhỏ máu tươi, một giọt hai giọt trên mặt đất tách ra như điểm một hoa mai đỏ.

Cũng không biết là nàng vô tình hay cố ý, bởi vì thân thể run rẩy, tấm lụa mỏng khoác trên người trơn nhẵn rơi xuống mặt đất, lộ ra da thịt nàng trắng như tuyết hoàn mỹ không tí vết. Nàng che mặt, nhưng một đôi mắt đăm đẽ động lòng người, phối hợp với bóng người run rẩy tinh tế kia, lộ ra sự điềm đạm đáng yêu.

Nam tử áo đen rõ ràng không phải là đồ háo sắc. Ánh mắt thâm hiểm cay độc cũng chỉ nhìn đến da thịt tuyết trắng trơn nhẵn, trong nháy mắt liền định thần, rất nhanh đã dời đi, ánh mắt kia nhìn hướng đám người tránh lui, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó, mà tay kia đang nắm chuôi kiếm lúc này cũng khẽ động, chuẩn bị đem những người chướng mắt đang cản đường ở trước mặt giết chết.

Sát ý tràn ngập, làm Phurong Cửu kinh hoàng kêu: “Ồ... Đừng giết ta...” Nhưng, nhưng trong nháy mắt đứng lên đó, một tay ở chỗ đùi sờ qua, thuận tiện rút chuỳ thủ hiện lên ánh sáng sắc bén, lấy tốc độ không kịp bụng tai phóng về phía cổ tay đang cầm kiếm của người kia.

"Tzaaak!"

"Cheng!"

Bởi vì không cảm giác được sát ý trên người của cô gái trước mắt, hấn liền khinh thường không đề phòng. Hơn nữa với khoảng cách gần như thế, sơ suất không đề phòng nơi cổ tay lập tức bị thương, máu tươi xông ra run rẩy không ngừng. Kiếm trong tay cũng cảm không vững rơi xuống mặt đất, hấn theo bản năng nhấc chân đạp một cái.

Một cước kia kèm theo khí lưu cùng âm kinh ác liệt, thậm chí là người có tu vi cao nếu trúng một cước này của hấn cũng khó có thể sống sót. Có thể nói, một cước đá ra vốn rơi vào ngực nàng lại bị nàng lấy thân pháp quý dị tránh được. Sao lãng một cái, liền thấy nàng nhào tới, chuỳ thủ trong tay hướng ngay bộ ngực hấn, hấn theo bản năng phải đưa tay ra hóa giải, ai ngờ nàng bên trên tấn công chỉ là hư chiêu, liền dùng chuỳ thủ kia đâm ra đồng thời một cước đạp về phía giữa hai chân hấn.

“ừhhh!”

Đau nhức đến tan nát tâm can làm hấn thống khổ rên lên một tiếng, hai chân không tự do kẹp chặt nửa ngồi bên dưới. Nhưng như vậy cũng đủ cho nàng cơ hội tuyệt cao, nàng cầm ngược chuỳ thủ lao đến xoẹt qua cổ họng hấn!

Một đao ngang cổ! Một đòn trí mạng!

Đến chết, con mắt của nam tử áo đen vẫn tròn trừng lên, không cam lòng cùng phần hận, tựa hồ không muốn tin tưởng chính mình sẽ chết trong tay một người nữ tử.

Mọi người vì kinh hoàng mà tránh lui bên trong nhìn thấy một màn này kinh ngạc đến ngây người, mở to hai mắt không cách nào tin. Không thể tin được một khắc trước cô gái yếu kiêu yếu đuối còn khóc thút thít, một khắc sau lại trở nên giống như thần chết, lấy thân thù ngoan tuyệt ác liệt giết chết người mặc quần áo đen kia. Trước khi bọn hắn phục hồi lại tinh thần, đã thấy nữ tử kia sau khi giết người cũng không quay đầu lại hướng phía ngoài chạy đi, biến mất trong bóng đêm...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Gặp Nam Nhân Đầu Tiên

Một thân ảnh gầy nhỏ đang ngồi xổm ngấp không chớp mắt ở một góc đường kín đáo. Người nọ híp nửa đôi mắt nhìn đội tuần tra qua lại trên đường cái, lấy quả táo từ trong lòng ngực ra gặm một cách nhàm chán.

Một thân quần áo khất cái, cũ nát dơ bẩn, trên mặt dơ bẩn còn dính không ít bùn đất, tóc được bọc trong một cái bao bố, thoát nhìn chính là một tên tiểu khất cái nhỏ gầy. Cho dù là ai cũng không thể ngờ, người làm trưởng trấn tức giận, phát ra lệnh điều tra nữ tử trong thanh lâu kia sẽ là tiểu ăn mày ở góc đường này.

“Thật xui xẻo a! Làm thế nào để đi ra ngoài bây giờ? Ta có thể nhẫn nại chờ, có điều độc trong thân thể lại không chờ được a!” Phượng Cửu cắn quả táo một miếng rồi than nhẹ. Nếu nàng biết trước rằng tên nam tử ghê tởm bị nàng giết chết đêm qua cư nhiên là con trai độc nhất của trưởng trấn, thì kiểu gì nàng cũng sẽ lưu lại cho hắn một mạng, ít nhất hiện tại tên trưởng trấn cũng sẽ không phải hộ vệ và binh lính đi khắp trấn tìm nàng.

Bất quá, nam tử hắc y đi qua lại là người nào? Sát thủ?

Nghĩ đến khi hắn động thủ thân thể kia tản ra một cỗ hơi thở, trong lòng nàng có chút bức bối. Nàng vốn tưởng rằng trọng sinh nhiều lần chính là đến một vương triều cổ đại nào đó, nhưng ai biết thế giới này người cư nhiên là tu tiên. Tu tiên, ngoạn ý này cũng quá huyền huyền. Bất quá, nghĩ đến nàng là một người đang sống ở thế kỷ 21 lại có thể trọng sinh vào nơi quỷ quái này, làm cho mọi thứ dường như cũng không có gì kì quái.

Tu tiên a! Một thân bản lĩnh trước kia của nàng cũng không có tác dụng gì với người tu tiên a!

Đem quả táo gặm xong tùy tay mém một cái, ngồi ở chỗ kia có chút ưỡn ẹo thở than, thẳng đến, một âm thanh thanh thúy vang lên trước mặt.

“Keng!”

Chiếc chén trước mặt đột nhiên có một khối bạc được ném vào và quay một vòng trước khi vững vàng đáp xuống giữa chén. Phượng Cửu ngẩn ra, nhìn bạc trong chén bề kia, cầm lấy nhìn nhìn, cuối cùng cảm giác như cục đá không có gì khác biệt, chỉ là bên ngoài có màu bạc.

Ngẩng đầu lên hướng người ném bạc vào bát kia nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng một gã ăn mặc áo đen. Hắn chậm rãi đi tới, nện bước nhẹ nhàng mà ổn định, cả người tản ra một cỗ hơi thở lạnh băng làm người không dám tới gần.

Trông mặt chuyển động, nàng không chút nghĩ ngợi liền nhào lên hướng đùi hắn mà ôm, trong miệng khóc kêu: “Ô..... Tỷ phu! Tỷ phu ta đã tìm được người! Ân!” Người phía trước đột nhiên lắc mình tránh đi, nàng cũng chộp một cái vào không khí nên thuận theo quán tính ngã về phía trước, cào hai tay trên đất, kêu rên một tiếng.

Nam tử áo đen hơi nhíu mày, ánh mắt thâm thúy mà sắc bén quét qua ăn mày trên mặt đất, sau khi liếc một cái, liền cất bước tiếp tục đi tới phía trước. Chỉ cần liếc mắt một cái, hắn đã nhìn ra ăn mày trên mặt đất chỉ là người thường không có tu vi.

Đương nhiên, Phượng Cửu hiện tại xác thật cũng chỉ là một phạm nhân bình thường, đời trước về điểm tu vi này đã bị Tô Nhược Vân cường bạo nhét được vào miệng hoá giải đi, hiện tại nàng chính là một người phạm nhân không có tu vi.

Cũng chính vì nguyên nhân như thế, những người tu tiên chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra nàng chỉ là một phạm nhân không có tu vi, tất nhiên sẽ không chú ý nhiều hơn cũng như phòng bị với nàng.

“Tỷ phu! Tỷ phu người không cần vứt bỏ ta, ô..... Ta thật vất vả mới tìm được tỷ phu, tỷ phu.....” Nàng bò dậy rồi lại đi ôm người phía trước, liên tiếp bị lăn ngã vài lần, thẳng đến, nam tử áo đen trước mặt cuối cùng đành phải dừng bước chân.

“Tỷ phu!” Tận dụng thời cơ, Phượng Cửu sử dụng tay chân ôm lấy đùi nam tử, cuốn chặt lấy hắn, đôi mắt ngập nước nâng lên, mang theo vài phần nhút nhát nhìn hắn.

Mà khi nhìn đến dung nhan nam nhân này, khóe miệng nàng lại không tự do chủ động run rẩy một chút..... Đùi này, có phải là nàng đã ôm sai rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ăn Vạ Hắn

Nhìn bóng dáng nam tử trước mắt này thật ra rất nam tính, nhưng đến khi nhìn thấy dung nhan của hắn, nàng chỉ nghĩ vỗ trán trên đầu thờ dài một tiếng: Đây rõ ràng chính là một đại thúc mới quá ba mươi tuổi a!

Đường nét lộ ra, khuôn mặt cương nghị lãnh ngạnh bị râu che khuất hơn phân nửa, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn đến hình dáng, lại không thấy rõ dung nhan. Tuy rằng một đôi mắt thâm thúy mà thần bí, nhưng thấy thế nào cũng là một đại thúc tầm ba mươi tuổi, nhìn như thế nào đều không có chút hợp lý làm tỷ phu của tiểu thân thể này của nàng.

Bất quá, trước mắt nàng không còn biện pháp, nàng ôm cái đùi kia chính là không muốn buông tay, một bên khóc kêu: “Tỷ phu, ô ô..... ta thế mà tìm được người, tỷ phu.....”

Lăng Mặc Hàn nhìn một đôi mày kiếm nhìn con gấu ăn mày gầy nhỏ kia đang bám đùi hắn, hắn không có thói quen cùng người tiếp xúc, lúc này thân thể đột nhiên cứng đờ, hắn lắc lắc chân, trầm giọng quát: “Người nhận sai người rồi, buông ra!” Tuy nhiên, đùi bị tiểu ăn mày này ôm chặt căn bản lắc không ra.

“Ô ô..... Tỷ phu, ta không nhận sai, tỷ tỷ nói người chính là một thân râu xồm, ta lúc còn rất nhỏ từng gặp qua người, nhất định sẽ không nhận sai, ô ô..... Tỷ phu, người không cần đuổi ta đi, tỷ tỷ đã chết, trong nhà không còn ai, mẹ kế còn muốn bán ta đi, ô ô..... Tỷ phu.....”

“Ta không phải tỷ phu người, người thật nhận sai người!”

Sắc mặt Lăng Mặc Hàn càng thêm lạnh lùng, cả người tản ra hơi thở băng hàn càng thêm nồng đậm, thập phần làm người sợ hãi, nhưng tiểu ăn mày này cố tình ôm đùi hắn không buông. Hắn quăng chân rất nhiều lần cũng chưa đem người vứt ra được. Khi hắn duỗi tay muốn nắm lấy tiểu ăn mày, lại thấy nàng kêu lên một tiếng sợ hãi rồi ôm càng chặt hơn, đỉnh đầu kia còn lơ đãng đẩy ra chỗ mẫn cảm giữa hai chân của hắn, làm thân thể hắn một trận căng cứng, cả khuôn mặt đều đen xuống dưới.

“Buông tay!”

“Không buông, trừ phi người đáp ứng mang ta đi theo.”

Nàng mặt dày mày dạn dính chặt hắn, nhưng thật ra không phát giác đỉnh đầu nhỏ của chính mình đang đẩy chỗ mẫn cảm của nhân gia, mà là trong lòng âm thầm nghĩ thật may mắn, đại thúc này tuy rằng thái độ lạnh nhạt, bất quá còn tốt, chỉ dùng tài hùng biện nhưng không có động thủ, hiển nhiên là sẽ không động thủ đối với một người thường không có tu vi.

Cố nén suy nghĩ xúc động giết người, Lăng Mặc Hàn hít một hơi thật sâu: “Buông tay, ta sẽ mang người đi theo.”

“Ô..... Tỷ phu, ta biết người sẽ không mặc kệ ta.” Nàng xoa xoa hai mắt căn bản là không có nước mắt vội vàng đứng lên. Lại thấy hắn xoay người hướng phía trước đi, lập tức vội vàng đuổi theo.

Nhìn khoảng cách hai người càng ngày càng bị kéo xa, trong mắt Phượng Cửu hiện lên một tia ý cười. Khó trách hắn sáng khoái như vậy đồng ý nói cho nàng đi theo, nguyên lai là nguyên nhân như thế này, đây là muốn bỏ rơi nàng?

Đáng tiếc, hắn tính toán sai lầm, nàng sao có thể theo không kịp bước chân hắn? Đến cùng, trước khi nàng ra có thể ra khỏi trấn Đại Lăng phía trước, nàng phải dính chặt lấy hắn. Người này nhìn không đơn giản, đi theo bên người hắn thì cái đám hộ vệ binh lính đó nhất định không dám ngăn trở.

“Tỷ phu! Người đi chậm một chút, ta theo không kịp! tỷ phu.....” Nàng chạy chậm theo ở phía sau, nhìn hắn hướng cổng ra vào của trấn mà đi, trong lòng vui vẻ, bước nhanh đuổi kịp.

Lăng Mặc Hàn bước chân cứng lại, quay nửa đầu lại, thấy tiểu ăn mày kia hề hề gợn chính tay nhỏ của mình lôi kéo một khối góc áo của hắn, lập tức vung tay, đem tiểu ăn mày kia phát ra, tiếp tục cất bước hướng phía trước đi tới.

“Tỷ phu! Tỷ phu người đừng nóng giận, nhiều lắm ta không kéo quần áo người nữa, tỷ phu.....”

Nàng vừa chạy chậm vừa hề hề kêu lên đáng thương, khỏe mắt liếc thấy những binh lính hộ vệ canh giữ ở cửa, sắc mặt khẽ biến khi nhìn thấy đại thúc phía trước, nửa cúi đầu hành lễ. Những binh sỹ hộ vệ kia nguyên bản đang cất bước về phía nàng, cũng dừng tại chỗ khi nghe nàng từng tiếng gọi tỷ phu, về mặt quai dị trộm đánh giá hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8: Kia Gọi Là Đại Thúc

“Tỷ phu, chúng ta muốn đi đâu?” Sau khi ra khỏi cửa trấn một khoảng rồi, nàng bắt đầu nhìn chăm chăm lên người bên mình đánh giá.

Lúc này Lăng Mặc Hàn dừng bước chân, mắt liếc nhìn tiểu ăn mày một cái, trầm giọng nói: “Ngươi đã ra tới đây, không cần lại đi theo ta.”

Phượng Cửu ngăn ra, tiện đà mỉm cười ngọt ngào nói: “Tỷ phu, ngươi nói cái gì vậy?” Đại thúc này nguyên lai sớm biết rằng nàng là nghĩ cách ra khỏi trấn môn (cửa thành) a! Cũng là, người này liền nhìn không đơn giản, tiểu xiếc của nàng như thế nào mà hắn lại có thể nhìn ra? Bất quá đã nhìn ra còn nguyện ý giúp nàng, thật là làm nàng ngạc nhiên.

Thấy hắn cất bước rồi đi, Phượng Cửu vội vàng đuổi theo: “Tỷ.....” Lời nói còn chưa nói xong đã bị đánh gãy.

“Ta không phải tỷ phu ngươi, đừng gọi bậy.” Thanh âm trầm thấp mang theo âm lãnh, mười phần nam tính, thể hiện bản tính nam nhân đầy mị lực.

“Chẳng lẽ ta thật sự nhận sai? Tỷ của ta nói tỷ phu có một bộ râu xồm thực dễ nhận.” Nàng chạy chậm đi vào bên người hắn cẩn thận đánh giá, chợt nhếch miệng cười: “Àn ă, có lẽ ta thật sự nhận sai, tỷ phu ta hẳn là so với ngươi có lẽ trẻ hơn một chút.”

Lăng Mặc Hàn đi tới con đường của mình, hoàn toàn không để ý tới tiểu ăn mày bên người. Ở hắn xem ra, một tên ăn mày không hề có tu vi mà chỉ có vài phần thông minh vật cần bản là không cần để vào mắt, vì thế, hắn bước chân lên đường nhanh hơn, từng bước so với khi ở trong thành còn nhanh hơn vài lần.

Đối với việc hắn đột nhiên bước chân nhanh hơn, Phượng Cửu âm thầm kinh ngạc: Nhìn hắn bước chân trên mặt đất nhìn như đã chạm đất, nhưng lại giống như hai chân không chạm đến đất mà chỉ xẹt qua. Thân hình di động cực nhanh, nhưng cùng nàng đạp tuyệt vô ngân vân tung thật là không giống nhau.

“Đại thúc, đại thúc từ từ chờ ta a!” Cũng không phải nàng thật muốn ăn vạ hắn, mà là ra trấn môn chỉ có một cái đại lộ. Hơn nữa, trước mắt nàng cũng không có tâm tư gì đi theo người di chuyển nơi nơi như vậy, nàng còn phải đi tìm dược liệu giải độc trong cơ thể nàng đây!

Lại nói Tô Nhược Vân kia thật đúng là không phải ác độc bình thường, đối đãi với nguyên thân của nàng như vậy, nàng ta đoạt hết thầy thân phận của nàng không nói, cứ nhiên còn đem nàng bán cho cái nơi thanh lâu, chắc là tính toán để nàng nhận hết sự làm nhục mà chết. Tắc tặc, nữ nhân này a! Thật đúng là độc như rắn rết.

Bất quá, căn cứ vào ký ức của Phượng Thanh Ca, Tô Nhược Vân này tựa hồ cùng nàng giống nhau, chính là đến từ thế kỷ 21? Lại còn thật là có tính thông y được, bằng không cũng không thể lộng hành như vậy, có thể đúc ra một cái mặt nạ cùng nàng giống nhau như đúc.

Càng nghĩ, trong lòng càng có vài phần hưng phấn, nguyên bản cảm thấy sự tình không chút thú vị, tựa hồ càng ngày càng trở nên thú vị đây!

Mà phía trước Lăng Mặc Hàn khi nghe được thanh âm kia gọi đại thúc, khoe miệng co giật, theo bản năng sờ soạng râu trên mặt mình, bước chân nhanh hơn tính đem người phía sau bỏ xa, nhưng mà, hai canh giờ sau, hắn dừng bước chân quay đầu lại mắt liếc liếc một cái, nhìn thân ảnh nhỏ gầy kia vẫn đi theo phía sau hắn trong phạm vi hơn mười bước, trong lòng thầm kinh ngạc.

Một người không có tu vi, làm thế nào có thể theo kịp hắn?

Phượng Cửu thở hổn hển chạy đi lên, nửa cong eo dùng đôi tay ôm đỡ đầu gối mềm thờ phỉ phò: “Hô! Một chết ta, đại thúc, ngươi đi nhanh như vậy làm gì?”

Lăng Mặc Hàn nâng mày đánh giá cẩn thận tên tiểu ăn mày dơ bẩn hề hề này, nửa ngày, trầm giọng nói: “Ngươi chớ lại đi theo ta, nơi ta muốn đi là Cửu Phúc Lâm, địa phương kia hung hiểm vạn phần, ngươi đi vào chỉ có chịu chết.”

“Không phải, đại thúc, ta không phải đi theo ngươi, mà là ta nguyên bản chính là muốn đi Cửu Phúc Lâm, bất quá ngươi nếu cũng là đi Cửu Phúc Lâm, vậy chúng ta cùng đồng hành không tốt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Vào Cửu Phúc Lâm

Lăng Mặc Hàn không để ý tới người phía sau, chân nện bước đi nhanh hơn. Hắn cảm thấy hắn với tiểu ăn mày này chính là phú quý nhân gia nào đó vụng trộm đi chơi với tiểu công tử. Từ một khắc hắn ta ôm lên đùi hắn kia, liền phát hiện tiểu ăn mày này trên người không có cái loại ăn mày hèn mọn, hơn

nữa một đôi mắt của hắn ta thật là linh động giao hoạt, sao một kẻ ăn mày có thể có được? Lại nghe hắn ta cứ nhiên nói muốn đi Cửu Phục Lâm, càng thêm khẳng định, tiểu thiếu niên này chắc là chỉ đi chơi cho vui.

Nếu là thật sự như vậy không biết sống chết theo vào Cửu Phục Lâm, hắn cũng sẽ không xen vào việc người khác đi cứu hắn ta.

Thấy đại thúc phía trước không để ý tới nàng, Phụng Cửu cũng không nói lời gì nữa, chỉ chạy chậm theo ở phía sau. Tuy nhiên, chỉ cần cẩn thận đánh giá, liền sẽ phát hiện bước chân của nàng rất là quý dị, tốc độ kia căn bản không chậm hơn so với Lăng Mặc Hàn phía trước nhiều lắm.

Hai người một trước một sau đi tới. Phía trước Lăng Mặc Hàn không dừng lại nghỉ ngơi, mặt sau Phụng Cửu cũng không dừng lại nghỉ ngơi. Bởi vì thời gian cấp bách, nàng cần phải chạy nhanh đến Cửu Phục Lâm tìm thảo dược có thể giải trừ chi độc trong cơ thể nàng, nếu không một cái mạng nhỏ thật đúng là kết thúc ở chỗ này.

Nhưng rốt cuộc thân thể này dĩ vãng là thiên kim tiểu thư, sau khi chạy cả một ngày một đêm lại không ăn uống gì, thân thể đã đến cực hạn rồi. Hai chân nặng nề đau nhức, bước chân cũng dần dần chậm lại, khoảng cách cùng Lăng Mặc Hàn phía trước cũng càng đi càng cách xa.

Cũng may, rốt cuộc sáng sớm ngày thứ hai, đã đi tới chỗ sơn khẩu Cửu Phục Lâm, bất quá lúc này, nàng đã nhìn không tới thân ảnh của đại thúc kia.

“Hô! Một chết ta.” Cả người nàng hướng trên mặt đất ngồi xuống, thở dốc như trâu, mồ hôi như mưa rơi xuống, hơn nữa bụng lại đói, lúc này đầu đầu có chút nặng nề, còn có một ít buồn nôn.

Từ hôm qua đến giờ, nàng cũng chỉ ăn quả táo thuận tay lấy từ người bán hàng rong, đến bây giờ sớm đã không biết tiêu hóa đi đâu, lúc này đói đến bụng trước dán bụng sau, chỉ nghĩ nếu có cái chân gà gì đó để gặm thì thật là tốt.

Nghỉ ngơi một hồi, nàng lau lau mồ hôi đứng lên, chăm chú nhìn Cửu Phục Lâm phía trước, lộ ra vẻ mặt chờ mong tươi cười: “Hắc hắc, Cửu Phục Lâm này hẳn là sẽ có món ăn thôn quê.....” Nghĩ vậy, lại nuốt một ngụm nước miếng, lập tức nhanh chóng cất bước hướng bên trong đi đến.

Rừng rậm tươi tốt cỏ dại mọc thành cụm, thái dương trên đỉnh đầu cũng bị những tán lá cây dày đặc kia che khuất một nửa, mơ hồ chỉ có một chút ánh mặt trời chiếu nghiêng rơi vào trong rừng, không khí ẩm ướt mùi bùn đất cùng với hương cỏ xanh nhẹ nhàng thanh thoát xông vào trong mũi.

Phụng Cửu trong tay cầm một đoạn nhánh cây bẻ gãy trái phải vẩy vẩy quét quét, đẩy ra những cỏ dại phía trước chặn đường, cũng có thể đuổi đi những rắn độc không thể nhìn thấy trong vùng cỏ dại.

Nàng đi chậm chậm, đôi mắt càng cẩn thận tìm kiếm một ít thảo dược có khả năng bị cỏ dại che giấu.

Độc trên người nàng sớm đã kiểm tra qua, đối với người khác muốn kiểm tra có lẽ là việc khó, nhưng đối với tinh thông y độc là nàng mà nói thì lại không khó, đương nhiên, tiền đề là có thể tìm được thảo dược cần thiết, nếu không nàng chính là y tiên cũng bó tay không cách nào loại bỏ được độc tố trong người.

Có lẽ đây là ở ngoại vi, thảo dược tuy là có, bất quá đều là một ít loại thường thấy, đến nỗi nàng tưởng tượng nó là món ăn thôn quê, vậy càng không cần phải nói, đi gần nửa canh giờ (nửa canh giờ: 1h) rồi cũng không thấy món ăn thôn quê có thể ăn được, chỉ gặp được mấy chú thần lằn trên những nhánh cây.

Bụng thật sự là đói đến khó chịu. Nàng thấy một bụi thảo hoa cỏ có thể ăn được (giống như cây chua me đất), liền hái được một nắm to trong tay vừa đi vừa ăn, thảo hoa tuy hơi chua, nhưng hương hoa nhàn nhạt thơm mát, bất quá cũng tốt hơn để bụng không.

“Đi? Nơi này cứ nhiên có rễ cây dâu tây?” Nàng kinh hi chạy chậm qua, thấy cây thảo dược kia sinh trưởng ngay dưới gốc cây cỏ thụ, đúng là loại thảo dược duy nhất nàng cần để giải độc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Một Mình Tìm Được

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

(https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton)

Đem lá của thảo dược trong tay ăn xong sau đó đem thân cây vứt bỏ, thật cẩn thận đem đào rễ cây dâu tây kia từ trong bùn đất ra. Nàng ngồi xổm trên mặt đất, không để ý đến một đôi hắc bạch (đen trắng) rắn độc đang trườn trên cỏ hướng phía nàng mà đến.

Khi rắn độc càng tới gần nàng hơn, thân rắn đầy đầu rắn căng lên, lưỡi rắn phun ra, phát ra thanh âm ti ti rất nhỏ, cũng ở trong nháy mắt kia, độc rắn bỗng nhiên vọt ra, há miệng liền cắn ngay chỗ cẳng chân của Phụng Cửu đang ngồi xổm.

Phượng Cừu thần sắc biến đổi, sát khí trong nháy mắt phóng thích ra, đôi mắt càng là sắc bén phi thường. Nhanh chóng xoay người cùng lúc một tay túm lấy đầu rắn, một tay thủ sẵn cách thân rắn bảy tấc (1 tấc = 2,3cm), ngón tay dùng nội lực lấy sức, phụt một tiếng, ngón tay tại điểm bảy tấc trên thân rắn liền đâm thẳng vào người rắn.

“Tí!” Con rắn độc kia hí một tiếng, thân thể sau khi run rẩy vài cái liền mềm nhũn rơi xuống.

“Nga? Cự nhiên là rắn cạp nong?” Lúc trước phảng phất cảm giác ớn lạnh thì giờ lại cảm giác chỉ là ảo giác trong nháy mắt. Lúc này nàng lại là một bộ dáng lười biếng, chăm chăm nhìn rắn độc kia trên tay nở nụ cười: “Không có thỏ hoang cùng lợn rừng, vậy tạm chấp nhận đem rắn này nướng lên để lấp cái bụng rỗng.” Chỉ là, thanh âm vừa rơi xuống, trên mặt ý cười cũng cứng lại.

Bởi vì nàng phát hiện một cái vấn đề rất lớn... không có lửa.

Tại nơi rừng rậm ẩm ướt, mà xát nổi lửa cũng không phải là một việc đơn giản, nàng không có diêm thậm chí là đá lửa, liền tính uống có thịt rắn cũng vô pháp nướng tới để ăn a!

“Quên đi, quên đi, ta lại kiên trì thêm một lúc! Ít nhất, cũng phải tìm được một nơi khô ráo trước rồi nghĩ đến đốt lửa“. Nàng lẩm bẩm nói nhỏ, rắn cạp nong trên tay muốn ném lại cảm thấy thật đáng tiếc, vì thế, liền lưu loát xử lý thịt rắn.

Đem đầu rắn cắt tói, lột bỏ da rắn, lấy gan ra, lại đem rắn đã không còn rõ tướng mạo treo ở trên nhánh cây cao, tay đầy mùi máu tươi trực tiếp lau lau ở đám cỏ xanh, lại hái một ít cỏ có mùi thơm dễ chịu mát xa trên tay, trừ bỏ đi cỗ mùi tanh trên tay rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Vì thế, tại đây trong rừng liền có thể nhìn đến, một tiểu ăn mày xiêm y cũ nát cả người dơ bẩn một mình đi ở trong rừng hung hiểm vạn phần Cửu Phúc Lâm, trên vai khiêng một cái nhánh cây, mặt sau của nhánh cây xen kẽ một con rắn đã bị lột da đóng đưa ở đó.....

Thời gian cả ngày, nàng một mình một người ở bên trong tìm kiếm thảo dược giải độc, bắt tri bắt giặc từ bên ngoài dần dần hướng sâu vào bên trong, rốt cuộc trước khi sắc trời hạ xuống có thể gom được các loại dược cần để giải độc.

Thừa dịp sắc trời còn nhìn thấy được, nàng bắt tay vào việc tìm kiếm những nhánh cây khô để nhóm lửa, nhưng, nơi này ẩm ướt, nàng ước chừng dùng hơn một canh giờ mới nhóm được lửa lên, đôi tay cũng bởi vậy mà sinh ra vài cái bọt nước, bất quá đối với nàng rốt cuộc sau khi gặm đến thịt rắn nướng, đều cảm thấy thật đáng giá.

Thảo dược giải độc đã tìm đủ, bụng cũng no rồi, đem ngắt một ít thảo dược buổi chiều hái được xoa xoa lên người, lại đem đồng lửa dập tắt, rồi bò lên trên một thân cây đại thụ, phía trên tính toán tìm vị trí thoải mái hảo hảo nghỉ ngơi một đêm.

Thân ở địa phương như vậy, lại lẻ loi một mình tự nhiên không thể để đồng lửa tiếp tục cháy, bằng không, khi màn đêm vừa buông xuống sẽ trở thành mục tiêu của dã thú. Nàng hiện tại không có nhiều tinh lực như vậy để đối phó với dã thú, cho nên, chẳng sợ trên cây lạnh một chút, không có ngọn lửa sưởi ấm, nhưng thắng ở an toàn không phải hay sao?

Quả nhiên, khi bóng đêm hiện thân, trong rừng ảm ảm truyền đến thanh âm sói tru, từng tiếng quanh quẩn trong bóng đêm, làm nhân tâm hết sức kinh sợ.

Mà Phượng Cừu, lúc này lại đang nhắm mắt lại nặng nề ngủ, trực tiếp đem tiếng sói tru thanh thanh trong rừng kia trở thành bài hát ru ngủ ban đêm.

Tự nhiên, nàng cũng không biết trên một thân cây cách đó không xa, một thân ảnh màu đen nhất nhất đều đem thu hết mọi hành động của nàng vào đáy mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Gặp Lại Đại Thúc

Lăng Mặc Hàn đôi mắt hắc đồng thâm thúy xẹt qua một tia kinh ngạc nhàn nhạt, có chút ngoài ý muốn ngay bên trong nơi này sẽ tái ngộ tiểu ăn mày này. Hắn vốn tưởng rằng hắn ta sẽ tự rời đi khi cảm giác được sự nguy hiểm tiềm tàng trong Cửu Phúc Lâm, ai ngờ hắn ta thể nhưng một mình một người tới sâu vào trong khu rừng này.

Hắn là sau buổi trưa gặp được hắn ta, lúc ấy hắn ta chính là ngồi xổm trên mặt đất đào thảo dược, những thảo dược đó ở hắn xem ra căn bản không có tác dụng gì, hắn ta lại nhất nhất thu thập lấy, hơn nữa, hắn ta một người tại sâu trong rừng cự nhiên còn rất là thanh thoi tản mạn, phảng phất không biết nguy hiểm là gì.

Bản tính của hắn vốn đậm mạc sẽ không chú ý tới cái tiểu ăn mày này nhiều. Tuy nhiên, không biết vì sao hắn lại không có rời đi, mà là âm thầm nhìn, nhìn hắn ta nhặt một khúc gỗ dùng chủy thủ đục một cái lỗ nhỏ trên đó, sau cầm một cái nhánh cây khô khác ngồi xuống để một đầu nhánh cây ấy trong lỗ nhỏ của khúc gỗ và bắt đầu xoay nhánh cây một cách khản trương. Nguyên bản hắn còn không biết hắn ta rốt cuộc đang làm gì, hắn ước chừng nhìn đến hơn một canh giờ sau khi thấy nơi kia toát ra từng đợt từng đợt khói nhẹ, trong lòng càng là ngoài ý muốn(kinh ngạc).

Cư nhiên chỉ dùng hai đầu gỗ liền ma xát ra được lửa? Hắn chưa bao giờ nhìn thấy người nào dùng phương pháp kỳ quái như vậy. Hắn biết làm thế nào để có lửa, mọi người thường sẽ dùng đá thạch để đánh lửa, hoặc đem hai thanh binh khí ma xát cùng nhau cũng có thể đem lửa phụt ra, nhưng phương pháp lấy lửa giống như vậy, lại là lần đầu thấy.

Bất quá hiển nhiên, tiểu ăn mày này cũng không phải không biết nguy hiểm, hắn ở kia dùng đồng lửa nướng con rắn đã lột da bọc bụng(ăn no bụng) xong liền đem đồng lửa dập tắt, sau đó lư loát bò đến trên cây đại thụ tìm cái địa phương bắt đầu ngủ tới, không tìm không phỉ như vậy. Hắn ở chỗ này thậm chí đều còn có thể nghe thấy âm thanh tiếng ngáy của nàng.

Nếu lúc này Lăng Mặc Hân biết Phụng Cửu trong lòng đang suy nghĩ cái gì, phỏng chừng liền sẽ không suy nghĩ như vậy.

Nguyên bản Phụng Cửu cũng không nhận thấy được có người đang nhìn nàng chăm chăm, bởi vì nàng cảm giác được chung quanh không có sát ý, nhưng, khi nàng đang ở trên cây neho mất lại ngủ, liên tính là không cần mở mắt cũng có thể cảm giác được có một đôi mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu đang đánh giá nàng, cũng bởi vậy, nàng phát ra thanh âm hô hô như ngáy, giống như người đang ngủ say.

Thực tế, nàng đang nghĩ đôi mắt kia không biết từ khi nào thì bắt đầu theo dõi nàng, hơn nữa nàng cư nhiên còn không biết bị người theo dõi.

Bất quá nếu đối phương không lộ diện, cũng không đối nàng có uy hiếp gì, nàng tự nhiên cũng sẽ không đi đâm thủng người chỗ tối kia, nhưng lại âm thầm đề cao cảnh giác, rốt cuộc, thế giới này người là tu tiên, không thể đưa bọn họ trở thành người bình thường để đối đãi, nếu không, có hại sẽ chỉ là chính nàng.

Sáng sớm hôm sau, Phụng Cửu tỉnh lại dưới tiếng chim chóc kêu to ở trong rừng, nàng nửa tỉnh nửa ngủ vươn tay ngáp một cái lại lười nhác đuổi eo, thế nhưng sau khi đuổi ra vòng eo này cơ thể đột nhiên mất thăng bằng, cả người từ trên cây té xuống.

“A!”

“Phanh!”

Nàng kinh hô một tiếng, phịch một tiếng cả người ngã hướng mặt đất, dừng ở ngay dưới tàng cây cỏ dại trên đất.

“Tê! Đau chết ta mất.” Nàng đứng lên xoa xoa eo lại xoay một chút mới thở nhẹ xả giận: “Cũng may không bị gãy cái gì.”

Cách đó không xa, lá cây tươi tốt che nửa thân ảnh đen nhánh của Lăng Mặc Hân kia, đôi mắt hắc đồng thâm thúy quét qua thân ảnh kia liếc mắt một cái trước khi dời tầm mắt đi.

Từ khi tiểu ăn mày kia tỉnh lại hắn liền mở mắt, cũng nhìn đến tiểu ăn mày kia sau khi ở trên cây ngủ đến mơ hồ đuổi người ngã xuống, dưới tàng cây là cỏ dại cộng thêm bùn đất, ngã như vậy tự nhiên là sẽ không ngã ra cái vấn đề gì lớn, hắn tự nhiên cũng liền thờ ơ lạnh nhạt không có ý định giúp hắn ta.

Thấy tiểu ăn mày kia xoa xoa eo ở chung quanh tìm hai cục đá lớn rồi ngồi xuống ở dưới tàng cây, từ trong lòng ngực móc ra những cái thảo dược kia đảo loạn với nhau rồi cho vào trong miệng. Hắn không khỏi nhăn lại mày kiếm nhìn chăm chăm tiểu ăn mày kia, thầm nghĩ: Tiểu ăn mày đem qua mới ăn thịt rắn nướng, chẳng lẽ nhanh như vậy liền đói đến nỗi phải lấy thảo dược ăn cho đỡ đói?

Nhưng cho dù những cái đó là thảo dược cũng không thể cứ ăn như vậy đi? Hắn ta chẳng lẽ không biết ăn bậy thảo dược cũng có thể xảy ra chuyện sao? Đang nghĩ ngợi tới, liền thấy tiểu ăn mày kia phụt một tiếng phun ra một ngụm máu đen, cả người cũng ngã xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nụ Hôn Đầu Tiên Của Đại Thúc

Nhìn đến một màn kia, hần cau mày nhìn chăm chăm một hồi, trầm tư, nửa ngày cũng không thấy hắn ta có dấu hiệu tỉnh lại, lúc này mới đề khí nhảy qua bên kia đi đến.

“Đã chết?”

Hắn dùng chân đá nhẹ xuống thân ảnh vẫn không nhúc nhích kia, thấy hắn ta không phản ứng, lúc này mới ngồi xổm xuống tính toán thăm dò một chút hô hấp của hắn ta, ai ngờ đúng lúc hắn mới ngồi xổm xuống này, tiểu thân thể nguyên bản nằm như không thờ kia đột nhiên nhảy lên đánh về phía hắn, cái này làm cho hắn không hề phòng bị liền như vậy thành linh bị đánh gục trên mặt đất.

“Đại thúc! Ha ha ha..... Ách!”

Phụng Cửu cất tiếng cười vui sướng dừng tay lại, trên mặt tươi cười có chút cứng đờ, nàng nhìn đại thúc bị đánh gục trên mặt đất trong mắt toàn là kinh ngạc, lại nhìn cặp tay bản đang để trên ngực nàng, hạo nửa ngày, nàng cũng chưa có thể phục hồi tinh thần lại.

Này, này tính sao lại thế này? Bị ăn đậu hủ?

Bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại làm đầu óc Lăng Mặc Hàn trong nháy mắt trở nên trống rỗng, trong mắt hắn toàn là kinh ngạc, nhân sinh lần đầu tiên nói chuyện mang theo lấp bắp: “Ngươi, ngươi là nữ?” Vừa nói chuyện đồng thời bỗng nhiên hoàn hồn thu lại đôi tay.

Nhưng hắn vừa thu lại tay này, đồng dạng đang ngây người là Phượng Cửu cũng không có phản ứng lại, mắt đi đôi tay hắn chống đỡ, cả người liền bỏ nhào xuống và tình huống tệ nhất có thể xảy ra, một cái miệng nhỏ đắp lên đôi môi mỏng mọc đầy râu kia.

“Ân!”

Hai người cùng kêu rên một tiếng, hai lần môi giao nhau từ cú ngã làm cho bị đau.

Lúc này, Lăng Mặc Hàn cả người đều cương cứng, hai con mắt không thể tưởng tượng mà tròn to, phảng phất giống như bị cái gì kinh hãi, lại là hai mắt vừa lật liền hôn mê bất tỉnh.

Nhìn đại thúc ngất xỉu đi, Phượng Cửu sắc mặt cũng đen xuống dưới, nàng bỏ dậy xoa xoa mặt chỗ bị râu xát qua có chút đau, một bên phi phi phi xoa miệng: “Ta còn chưa có ghét bỏ ngươi râu già gặm cỏ non, ngươi còn không biết xấu hổ ngất trước mặt ta?”

Vuốt mặt lau đi những cái bùn kia trên đó, lại nhìn đại thúc này thật đúng là ngất xỉu đi, chỉ cảm thấy vô ngữ (không còn lời nào để nói).

Nàng đem thảo dược giải độc xử lý qua rồi mới nuốt, dược hiệu quá mức cường đại trực tiếp học ra một ngụm máu tươi, cũng là muốn cơ hội thừa dịp dẫn ra người chỗ tối kia, nhìn xem đến tốt cùng là ai? Nhưng thật ra không nghĩ tới nghe được thanh âm chính là đại thúc này, vì thế nàng liền muốn trêu đùa hắn một phen, ai ngờ kết quả là chính mình lại bị ăn đậu hủ, mà cô tình người này ăn đậu hủ nàng xong cư nhiên còn bị dọa ngất đi rồi!?

Khoanh chân ở bên cạnh ngồi xuống, thừa dịp hắn còn chưa có tỉnh lại liền tinh tế đánh giá hắn, phát hiện, đại thúc này lớn lên thật đúng là không kém (ý là đẹp trai).

Tuy rằng bị râu che đi hơn phân nửa khuôn mặt, bắt quả một đôi mày kiếm này, cái mũi cao thẳng này, còn có bộ mặt lạnh lùng cùng dáng người cương nghị kia, cùng với môi mỏng gợi cảm giấu ở râu kia, đúng thật chính là không chỗ nào không phát ra mị lực nam tính.

Khâm phục ánh mắt biết thưởng thức của mình, nàng phóng tầm mắt dần dần đi xuống, xẹt qua thân thể to lớn của hắn, hai chân thon dài rắn chắc, âm thầm gật đầu: Ân, người này quả thực chính là khi mặc quần áo thân hình rất có vóc dáng, không cần xem cũng biết tám khối cơ bụng chắc chắn là có.

Quý thần sai khiến muốn duỗi tay đi sờ sờ xem cơ bụng của hắn, mà đúng lúc này, một cái thanh âm lạnh lẽo liền vang lên bên tai.

“Ngươi muốn làm gì?”

Lăng Mặc Hàn nhíu mày chăm chăm nhìn nàng, xoay người đứng lên cùng nàng kéo ra khoảng cách, mới vừa tỉnh lại một khắc kia, hắn cư nhiên nhìn đến ánh sáng phát ra từ hai mắt nàng nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm thân thể hắn đánh giá, tuy nói trong mắt đơn thuần chỉ là thưởng thức, nhưng, một cái nữ tử từ dùng cái loại này ánh mắt nhìn chăm chăm xem một người nam nhân thật sự thích hợp sao?

Mới vừa đang vươn móng vuốt lại nghe đến thanh âm của hắn tự nhiên vậy mà hướng trên đầu gối gối, ngưng ngưng cười nói: “Đại thúc, ta không có làm cái gì cả!” Sách! Nhanh như vậy tỉnh lại làm cái gì? Nàng còn muốn sờ sờ cơ bụng kia cơ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thuốc Dán Da Trâu

Nhìn nàng lộ ra tươi cười, cùng với trong ánh mắt lung linh kia hiện lên thần thái ưu nhã, lại nghĩ đến lúc trước đôi tay đặt lên phần mềm mại, cùng với miệng đối miệng đụng chạm kia, trong lúc nhất thời, mặt đen lại, chẳng qua bị một đồng râu che khuất không thấy ra tới mà thôi.

Nhìn hắn không nói hai lời xoay người liền đi, Phượng Cửu bỗng giật mình, nghĩ nghĩ, liền nhắc bước chân lên đi theo: “Đại thúc, kỳ thật chúng ta rất có duyên phận không phải sao? Chúng ta thậm chí không ngờ lại gặp lại nhau trong này. Nếu đã như vậy, chúng ta sao không đồng hành?”

Thấy hắn cất bước đi tới căn bản không muốn để ý tới nàng, nàng cũng không thêm để ý. Nàng đang nghĩ với chút thực lực của bản thân một mình ở trong này xông loạn thật đúng là có chút nguy hiểm, nhưng nếu là đi theo hắn như vậy cả nhân sẽ có vẻ an toàn hơn rất nhiều.

Vì thế, hắn đi nàng liền đi cùng, hắn dừng nàng cũng dừng theo, bắt quả, cùng nàng so sánh với không tìm không phôi, Lăng Mặc Hàn phía trước trên người lạnh băng hơi thở lại càng thêm nồng đậm. Cuối cùng là không thể nhịn được nữa lạnh lùng quét mắt liếc nàng một cái, nhíu mày hỏi: “Ngươi vì cái gì mà muốn đi theo ta?”

Hắn tự nhận không phải cái người bình dị gần gũi gì, không phải là bình thường mọi người thấy hắn đều duy trì khoảng cách xa ba bước sao?

Liền không tính tới người không tức thời bị hấn xua đuổi lần nữa lại vẫn da mặt dày luôn đi theo hấn.

Nhưng nữ tử này có tình giống như thuốc dán da trâu giầy như thế nào cũng không rời.

“Bởi vì ta chỉ biết mỗi mình nguoi thôi!” Nàng đương nhiên nhìn hấn, trong mắt hiện lên một tia bồn chột, biểu tình trên mặt lại là vô cùng nghiêm túc: “Từ sau khi nguoi cho ta một mẫu bạc vụn, ta liền nhận định nguoi, nguoi chính là một cái người tốt!”

Lăng Mặc Hấn trên trán gân xanh di động, chân mày nháy nháy, sắc mặt căng chặt, ngay cả môi mỏng cũng gắt gao nhấp thành một đường thẳng. Ánh mắt thâm thúy nhìn lướt qua nàng, không nói lời gì nữa tiếp tục hướng phía trước đi.

Nếu là sớm biết rằng tùy tay ném ra một mẫu bạc làm cho hấn rước lấy khối thuốc dán da trâu như vậy, hấn liền tính bạc kia đặt ở trên người dù nhiều vương bận cũng sẽ không tùy tay ném ra. Trời biết hấn lúc ấy căn bản là không phải hảo tâm thương hạ cái bạc vụn kia, mà là vừa lúc từ bên hông lấy ra còn có cái bạc vụn, lại thấy nơi đó ngồi xổm cái tiểu ăn mày liền trực tiếp quăng ra ngoài, ai ngờ.....

Đi theo Lăng Mặc Hấn, Phượng Cửu thấy hấn là hướng nơi thâm sâu đi đến, ánh mắt không khỏi hơi lóe, nhìn thân ảnh đen thui phía trước, hỏi: “Đại thúc, nghe nói trong rừng sâu rất nhiều mãnh thú có phải thật hay không?” Vốn cũng không trông cậy vào hấn sẽ lên tiếng, không nghĩ lại nghe đến thanh âm đậm mạc lạnh băng kia truyền đến.

“Nếu đã biết liền tức tốc rời đi.”

“Đại thúc, ta sẽ chỉ đi theo bên cạnh nguoi để hái thuốc, sẽ không chọc phiền toái cho nguoi.” Nàng mới vừa dò xét lại mạch, độc ở trong cơ thể kia sau khi nôn ra máu đã giải hơn phân nửa, chỉ cần buổi tối lại ăn thảo dược giải độc một lần nữa hấn là liền không sai biệt lắm.

Vốn là tính toán loại bỏ độc trong cơ thể xong liền rời khỏi Cửu Phục Lâm, ai biết nàng lại gặp gỡ đại thúc này lần nữa đâu? Nàng liền nghĩ đi theo bên người hấn hái thêm chút dược, lúc trước nàng tuy đi sâu một vòng, không ngờ vẫn là chỉ vòng bên ngoài mà thôi. Hiện giờ đi theo hấn lại là hướng chỗ sâu trong rừng đi đến, trong lòng tất nhiên là có vài phần hưng phấn cùng chờ mong.

Không biết bên trong sẽ có các loại thảo dược nào? Nghe nói càng là nơi nguy hiểm càng có khả năng ngắt được linh dược, nếu nàng có thể ngắt lấy được linh dược liền càng tốt, không dùng được cũng có thể cầm đi bán a!

Hơn nữa, hiện tại dung mạo của nàng bị Tô Nhược Vân kia hủy thành như vậy, nàng chính mình nhìn đều cảm thấy đáng sợ, tự nhiên phải nghĩ biện pháp đem thương thế trên mặt kia chữa khỏi, nếu không bắt nàng sống với một khuôn mặt như vậy cả đời, thật là quá nhục cho yêu vật chi danh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chỉ Là Một Kẻ Ăn Mày

Hai người một trước một sau đi tới. Vì lời cảnh cáo của Lăng Mặc Hấn, nàng tuy vẫn đi theo nhưng cũng giữ khoảng cách cách hấn ở cự li ba bước. Hơn nữa nàng cũng biết đại thúc này là người không thích gần nữ sắc, nếu không cũng sẽ không bị nàng không cẩn thận hôn một cái chịu không nổi liền ngất xỉu đi.

Tuy rằng trong lòng nàng cũng không thoải mái lắm, bất quá, đối phương dù sao cũng là một đại thúc đã lớn tuổi, sự tình đã qua liền không nên nhắc lại nữa, miễn cho hai bên đều xấu hổ.

Có điều khiến tâm tình nàng tốt lên chính là, càng đi sâu vào phía trong, nàng đi theo phía sau hấn dọc đường đi cũng ngắt được không ít linh dược. Những loại thảo dược này có chứa linh khí, tuy chỉ là một ít linh dược thường thấy, nhưng cũng làm tâm tình của nàng càng thêm nhẹ nhàng lên.

Đi? Đó là Tam Diệp Hồng? Chính là linh dược trị ngoại thương cực tốt.

Nhìn đến một gốc cây linh dược lớn lên trong lùm cỏ dại nàng vui sướng chạy qua, cẩn thận đào lên. Tam Diệp Hồng là một linh dược rất có giá trị vì tiền, nhưng linh dược như vậy cũng chỉ vào sâu trong rừng tại đây mới xuất hiện, ở phạm vi bên ngoài căn bản không có khả năng nhìn thấy.

Những linh dược này kỳ thật cũng giống với những dược liệu trân quý mà nàng biết ở thế kỷ 21. Bất luận là tên dược hay là miêu tả linh dược, đều là giống nhau như đúc. Điều duy nhất không giống nhau chính là thế giới này tu luyện chính là huyền lực cùng linh khí, hơn nữa dược liệu cũng đa số là linh dược, dược hiệu cũng càng thêm khuyếch tán.

“Huru!”

Đúng lúc này, một đạo thanh âm sắc bén hu hu một tiếng hướng nàng phóng tới. Phượng Cửu cẩn thận ngắt lấy linh dược đầu cũng không ngẩng lên mà nhanh chóng tránh qua một bên. Cũng ngay lúc này, cây Tam Diệp Hồng kia cũng đã bị nàng ngắt lấy nằm tới trong tay.

Nghe được thanh âm phía trước, Lăng Mặc Hàn ngay lập tức quay đầu nhìn lại. Tay đang buông ở bên người khẽ nâng lên khi nhìn thấy mũi tên nhọn kia đang hướng về phía tiểu ăn mày. Nhưng sau khi nhìn thấy nàng nhanh nhạy tránh đi liền bất động thanh sắc thu hồi tay nhìn về phía người đang đi tới từ bên kia.

Mà Phụng Cửu lúc này đang nhìn chăm chăm chỗ nàng vừa rồi ngồi xổm xuống hiện tại cảm một mũi tên nhọn. Nếu vừa rồi không phải là nàng tránh nhanh, mũi tên kia chính là dừng ở trên người nàng.

Đối với loại sát họa vô cơ đưa tới này, bên môi nàng lộ ra một mặt tươi cười vô hại, nhưng trong mắt lại là nửa điểm ý cười cũng không có nhìn về phía người đang tới.

Đó là một đội ngũ ước chừng 20 người. Người cầm đầu chính là một nam tử trung niên hơi thở trầm ổn. Đi theo bên cạnh là một người nam tử ước chừng 20 tuổi cùng một người thiếu nữ 15-16 tuổi. Phía sau bọn họ là những người mặc cùng một loại trang phục màu sắc giống nhau, trông giống như là thành viên của cùng một gia tộc. Thoạt nhìn, tựa hồ là một cái gia tộc ra ngoài lịch luyện.

Sau khi liếc mắt một cái rồi bất động thanh sắc đánh giá những người đó, ánh mắt của Phụng Cửu liền dừng ở trên người thiếu nữ kia, thấy nàng ăn mặc một bộ váy hồng nhạt bằng lụa mỏng hở ngực, khuôn ngực đầy đặn lộ ra hơn phân nửa, thập phần mê người, eo thon thon một tay có thể ôm hết, lại cảm trong tay một mũi tên huyền bí, hiển nhiên, vừa rồi một mũi tên kia chính là nàng bắn ra.

“Đem Tam Diệp Hồng giao ra đây!”

Ánh mắt của thiếu nữ kia mang theo cao ngạo nhìn chăm chăm Phụng Cửu cả người dơ bẩn, khinh thường nói: “Chỉ là một kẻ ăn mày không đi góc đường ngồi xổm, cũng dám chạy tới nơi này trưng mặt chịu chết, thật là chán sống!”

Phụng Cửu không chút nào che dấu ánh mắt xoay chuyển ở trên người nàng đánh giá, cũng học ngữ khí nói chuyện của nàng khinh thường nói: “Người không đi Di Hồng Viện ngốc, lại chạy tới Cửu Phúc Lâm lộ thịt, là muốn câu dẫn ai a?”

Lời này của nàng vừa nói ra, làm Lăng Mặc Hàn đang đứng ở phía trước khoe miệng run rẩy một chút, âm thầm lắc đầu: Nàng nơi nào là một nữ tử? Rõ ràng chính là một tên khốn tiểu lưu manh.

Mà những nam nhân phía bên người thiếu nữ kia nghe xong thần sắc trở nên lạnh lùng, từng đôi ánh mắt mang theo sát ý giống như lợi kiếm dừng ở trên người Phụng Cửu. Chỉ có nam tử trung niên kia cùng nam tử trẻ tuổi thần sắc vẫn không đổi, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Phụng Cửu lại phảng phất như đang nhìn một cái người chết.....

“Người tìm chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thân Thủ Quỷ Di

Thiếu nữ kia xấu hổ buồn bực thét chói tai, cũng không biết là do phần nộ hay là do xấu hổ khi gương mặt xinh đẹp đỏ ửng lên. Không chút nghĩ ngợi lần thứ hai giờ lên huyền cung trong tay, rút ra tiễn vũ đặt trên dây cung nhắm chuẩn Phụng Cửu khai cung mà phóng.

“Huru!”

Tiễn vũ sắc bén bí mật mang theo một cỗ hơi thở của Huyền Lực, lấy tốc độ không kịp che tai bắn về phía trái tim Phụng Cửu, tựa hồ tính toán đánh vào vị trí chí mạng của Phụng Cửu, vừa ra tay đó là đẳng đẳng sát khí.

Người thiếu nữ bên kia đứng yên không nhúc nhích, nam tử trung niên cầm đầu càng giống như cố ý dung túng. Rốt cuộc, bọn họ cảm thấy, Phụng Cửu bất quá chỉ là một tiểu khát cái không có huyền khí, có lẽ là bởi vì vận khí quá tốt mới có thể đi vào nơi này. Một người như vậy, bọn họ tùy tiện búng một ngón tay liền có thể đem hấn bóp chết.

Chỉ cách vài bước với Ly Phụng Cửu, lúc này Lăng Mặc Hàn cũng không ngăn cản, hấn muốn nhìn một chút rốt cuộc tiểu ăn mày này có bao nhiêu bản lĩnh? Từ sự quan sát của hấn đối với nàng, nàng không phải là người ngốc nghếch, trái lại, nàng thực rất khôn khéo, sẽ không làm nếu không nắm chắc sự tình.

Chỉ có điều, trên người nàng rõ ràng không có một tia hơi thở của huyền khí, vậy đến tột cùng là tự tin lấy từ đâu ra mà dám khiêu khích người khác?

Đang nghĩ ngợi tới đây, ánh mắt hấn chợt co rút lại.

Chỉ thấy nàng phản ứng nhanh nhạy xoay người bỏ nhào một cái tránh đi một mũi tên kia, vừa lúc mũi tên kia bắn xuyên dưới thân nàng, không may mà đã thương được nàng.

Thấy một màn như vậy, không chỉ có là Lăng Mặc Hàn, ngay cả nam tử trung niên cùng nam tử trẻ tuổi kia trong mắt cũng xẹt qua một mặt kinh ngạc. Phải biết rằng trên người đối phương căn bản không có hơi thở Huyền Lục. Hơn nữa, bọn họ rất rõ ràng mũi tên kia bắn ra tốc độ có bao nhiêu mau, có bao nhiêu sắc bén, bình thường mà nói, tiểu khát cái này căn bản không có khả năng tránh được.

Nhưng cố tình hắn lại tránh được, vậy chứng minh, hắn căn bản không phải đơn giản như biểu hiện bên ngoài như vậy.

“Đáng giận!”

Thiếu nữ tức giận, duỗi tay về phía sau lưng, lại lấy ra một mũi tên đặt vào cây cung bắn ra.

Nhưng rõ ràng mũi tên nhọn nhắm chuẩn vào tiểu khát cái kia lại không thể nào bắn trúng hắn. Liên tiếp mấy mũi tên đều bắn không được. Nhìn thấy tiểu khát cái kia khẽ nâng cằm liếc nâng, trên mặt còn có ý cười, phảng phất như đang nói: Đây là toàn bộ bản lĩnh của ngươi sao?

Nàng tức giận đến nổi vừa thu lại huyền cung, liền rút ra chủy thủ bên hông lập tức hướng tiểu khát cái đánh tới.

“Còn muốn tới? Nếu lại tới ta sẽ không khách khí nữa.” Nụ cười bên môi Phượng Cửu mang theo vài phần quý dị, ánh mắt đảo qua vùng đầy đặn trước ngực thiếu nữ, đối mặt với chủy thủ đang đánh úp về phía nàng, không hề lần tránh ngược lại tiến ra đón lấy.

“Tiểu khát cái! Đi tìm chết cho ta!”

Ánh mắt của Lăng Mặc Hàn nhìn chằm chằm vào từng động tác của Phượng Cửu. Chỉ thấy, nàng lấy thủ pháp quý dị nháy mắt tiến lên đoạt được chủy thủ trong tay thiếu nữ kia, tốc độ cực nhanh, ngay cả hắn cũng chưa thể thấy rõ ràng, nàng rốt cuộc là như thế nào làm được.

Khi nhìn lại, chủy thủ kia đã ở trong tay nàng rồi, nàng bước một bước đi ra phía sau thiếu nữ kia, một tay cư nhiên lợi dụng da thịt trắng như tuyết của đối phương mà sờ soạng một phen, hắn nhìn thấy vậy thì đen mặt không còn lời gì để nói.

Đây thật sự là một nữ nhân? Khẳng định đây không phải là một tiểu lưu manh?

“Tắc tắc tắc (tiếng tắc lưỡi), tuyệt hảo.”

Phượng Cửu khen, đôi mắt nửa híp, một tay ôm eo thon mềm mại của thiếu nữ, một tay nắm chủy thủ để ở chỗ cổ trắng ngần như tuyết của nàng kia, tựa hồ như có ý định trêu đùa nàng, còn để mặt sát vào bên cổ nàng ngửi ngửi, về mặt mê say.

“Thơm quá a!”

Lúc này, tuy là nam tử trung niên luôn bắt lộ thanh sắc, hiện tại sắc mặt cũng đen trầm xuống.

Nam tử trẻ tuổi bên cạnh cũng nổi giận, trong mắt rõ ràng có lửa giận, hai tay dưới ống tay áo khẩn trương nắm thành quyền. Nếu như thiếu nữ không phải đang trên tay của đối phương, hắn thật sự sẽ nhịn không được mà động thủ.

Lăng Mặc Hàn không nói gì dời mắt đi, thật sự là không thể lại muốn nhìn xem.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thuận Tiệm Xảo trá

Mà thiếu nữ lúc này lại là ngây dại, về mặt không tin nổi, không thể chấp nhận được chính mình cư nhiên bị một tên tiểu khát cái đoạt mất chủy thủ và bị bắt lấy.

Càng không thể tin được tên tiểu khát cái này lại có lá gan lớn như vậy, trước mặt nhiều người như vậy dám làm trò và chiếm tiện nghi nàng!

“Cháu gái này của ta xưa nay quá kiêu căng, có chỗ thất lễ, mong rằng tiểu công tử xin đừng trách.”

Thanh âm trầm thấp mà ẩn chứa uy nghi truyền đến, Phượng Cửu ngược mắt nhìn lại, ánh mắt hơi lóe.

Nói chuyện tự nhiên là nam tử trung niên kia, hắn một khi mở miệng không phải là uy hiếp, mà là nhận lỗi. Mặc dù không hài lòng nhưng có thể áp xuống lửa giận trong lòng mà cùng nàng nói chuyện ôn hoà như vậy, thật đúng là bất ngờ a!

“Nguyên lai kiêu căng quá cũng có thể tùy tiện lấy tính mạng người khác? Nếu không phải ta tránh né nhanh, thì phỏng chừng phải đến Diêm Vương điện báo danh đi.”

Nàng mặt lạnh liếc nam tử trung niên kia, bên môi hiện lên một mặt cười như không cười: “Tới mà không đáp lại thì thật thất lễ, kỳ thật, ta cũng muốn hảo

hào đáp lễ vị tiểu thư xinh đẹp một chút.” Khi nói chuyện, ép chùy thủ để ở cổ thiếu nữ xuống một phân, một vết máu tươi lập tức chảy ra, màu đỏ chói lòe trên làn da trắng nõn.

“A!”

Thiếu nữ đột nhiên bị đau mà lấy lại tinh thần, lại thấy chùy thủ kia để ở trên cổ khiến thân thể nàng cứng đờ, không dám nhúc nhích nửa phần, trên mặt cũng hiện lên một mặt kinh hoàng: “Ngươi, ngươi đừng xằng bậy a!”

“Ai nha, thật sự là ngượng ngùng, vừa rồi bị ngươi bắn nên bị dọa rồi, hiện tại tay vẫn còn có chút run, không cần thận làm ngươi chảy máu đâu!”

Thấy một màn như vậy, sắc mặt nam tử trung niên trầm xuống, nguyên bản về ôn hoà trên mặt trong nháy mắt biến mất không thấy, hần nhìn chăm chăm Phượng Cửu, thanh âm sâu sắc hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”

Nghe vậy, Phượng Cửu cười híp mắt: “Ta không muốn như thế nào, chỉ đang nghĩ, nếu như có hững thứ như vàng hay màu bạc để trấn tĩnh tinh thần, có lẽ tay sẽ không bị run lên.”

Nam tử trung niên sau khi nghe nói như thế thì sắc mặt đã dịu lại, hần hướng về phía nam tử trẻ tuổi bên người ra hiệu. Chỉ thấy nam tử trẻ tuổi gặt đầu và tiến lên phía trước, không chớp mắt gỡ bên hông xuống một cái túi nhỏ, từ bên trong lấy ra hai đỉnh kim nguyên bảo (vàng) ra tới.

“Hai đỉnh kim nguyên bảo này dùng để trấn tĩnh sự kinh hoàng của tiểu công tử thì thế nào?”

Lúc này hai mắt của Phượng Cửu bắt động thanh sắc xẹt qua cái túi nhỏ rất thu hút của hần. Căn cứ vào ký ức trong đầu, cái kia hần là Túi Càn Khôn có thể lưu trữ đồ vật, giá trị vô giá trên thị trường, xem ra, thân phận đám người này cũng không hề đơn giản!

Ánh mắt xoay chuyển, dừng ở mặt trên hai đỉnh kim nguyên bảo trên tay hần, khinh thường nói: “Ngươi đang bắn chết một khát cái a? Hai đỉnh kim nguyên bảo đã muốn an ủi được ta?”

Sắc mặt nam tử trẻ tuổi hơi trầm xuống, liếc tiểu ăn mày cả người dơ bản một cái, thầm nghĩ: Ngươi còn không phải là khát cái hay sao?

Trong lòng tuy khinh thường, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì, lấy bốn đỉnh kim nguyên bảo ra tới: “Như vậy đã đủ chưa?”

Lăng Mặc Hàn liếc mấy đỉnh kim nguyên bảo một cái, yên lặng dời mắt đi.

Bạc và kim nguyên bảo như thế này, chỉ có thể mua được một ít đồ vật tầm thường mà thôi. Muốn mua được đồ vật có thể tu luyện, nếu không có tính tệ căn bản không có khả năng mua được, so với tính tệ* sang quý, kim nguyên bảo này thật đúng là không đủ xem. Tuy nhiên, tiểu ăn mày một khi mở miệng không phải là cái gì khác, cư nhiên là vàng và bạc, thật là ngu ngốc.

*Tính tệ (晶币): một loại tiền tệ; Kim nguyên bảo (金元宝): đỉnh vàng.

Phượng Cửu mới không thèm quan tâm để ý tới người khác nghĩ như thế nào, nàng nhìn mấy đỉnh đồng vàng kia, tròn mắt chuyển động, nói: “Chúng ta cũng coi như không đánh không quen nhau, ta thả nàng, các ngươi không được lại ra tay đối với ta.”

“Đây là tự nhiên.” Nam tử trung niên trầm giọng đáp lời.

“Ngươi nói đi?” Nàng để mắt sát vào thiếu nữ, cười híp mắt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Đại Thúc, Vật Này Ăn Thịt Người Hay Không?

Thiếu nữ cắn răng, gặt gặt đầu: “Chỉ cần ngươi thả ta, ta sẽ không ra tay đối với ngươi.”

Nghe vậy, Phượng Cửu lúc này mới ý bảo nam tử trẻ tuổi kia đem kim nguyên bảo qua.

Nam tử trẻ tuổi đi lên phía trước, nhìn thiếu nữ liếc mắt một cái, liền đem kim nguyên bảo trong tay đưa cho Phượng Cửu. Sau khi Phượng Cửu tiếp nhận liền cất vào trong lồng ngực, lúc này mới đem chùy thủ dời đi đồng thời ném về phía nam tử trẻ tuổi kia.

Nam tử lui một bước tiếp được chùy thủ, đồng thời, thiếu nữ kia xoay người liền nhấc chân hướng Phượng Cửu đá tới: “Tiểu lưu manh đáng chết! Ngươi dám chiếm tiện nghi ta!”

Phượng Cửu sớm đã có cảnh giác, ngay lúc cầm được kim nguyên bảo liền nhanh chóng thoái lui, chân của thiếu nữ kia tự nhiên là đá vào khoảng không.

Nàng còn muốn tiến lên, lúc này, nam tử trung niên trầm giọng gọi một tiếng: “Ánh Nhu, quay lại.”

“Nhị thúc!” Thiếu nữ dậm dậm chân, không cam lòng bỏ qua như vậy, nhưng nhìn đến ánh mắt cảnh cáo của nhị thúc, cùng với ánh mắt ra hiệu của đại ca nàng, lúc này mới cần môi quay trở lại.

Bên kia, Phụng Cửu cảm thấy sáu đỉnh kim nguyên bảo ở trong lồng ngực hơi nặng, sợ đề hồng linh dược cũng đặt ở trong đó, nên đem mấy đỉnh kim nguyên bảo kia lấy ra, đưa cho Lăng Mặc Hàn xem: “Đại thúc, người nhìn xem ta có không ít tiền đâu! Chờ ra khỏi đây ta mời người uống rượu, thế nào?”

Lăng Mặc Hàn sau khi nhìn nàng một cái, cất bước hướng phía trước mà đi. Phụng Cửu phía sau lập tức đuổi theo: “Đại thúc, đi chậm một chút a!”

Nhìn bọn họ hai người một trước một sau rồi đi, trong ánh mắt nam tử trẻ tuổi xẹt qua một mặt sát ý, hỏi: “Nhị thúc, vì sao không giết tiểu tử kia?”

“Hắc y nam nhân kia không phải người thường, tu vi của hắn ngay cả bản thân ta cũng nhìn không thấu, hơn nữa tiểu tử kia cũng vô cùng quý dị, rõ ràng không có tu vi nhưng lại có một thân pháp như vậy, tuyệt đối không phải là một kẻ ăn mày.”

Thanh âm của hắn ngừng một lát, tiếp tục nói: “Chuyến đi này chúng ta có nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm, không cần cảnh mẹ đẻ cảnh con, việc này đến đây chấm dứt, không cần nhắc lại nữa.”

“Vâng!” Tuy không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý, rốt cuộc so với nhiệm vụ mà bọn họ phải làm trong chuyến đi này, tên tiểu tử kia đúng là quá bé nhỏ không đáng kể.

Nghĩ đến nhiệm vụ của chuyến đi này, thiếu nữ lúc này mới áp xuống sự oán giận và bức tức trong lòng, có chút chờ mong hỏi: “Nhị thúc, Cửu Phúc Lâm này thật sự có thần thú xuất thế hay sao?”

“Ân, ta tin rằng các đại thế gia cũng đang lục tục tới Cửu Phúc Lâm sau khi nhận được tin tức này, hoặc là nói, bọn họ đã ở chỗ nào đó trong Cửu Phúc Lâm này rồi, cho nên chúng ta cần phải hành động nhanh một chút, tránh bị lỡ mất tiên cơ.” Nam tử trung niên gật gù đầu, ánh mắt nhìn về phía rừng sâu trong Cửu Phúc Lâm, đầy mắt tràn đầy quyết tâm.

Nghe nói như thế, nam tử trẻ tuổi trầm tư một hồi, nói: “Hai người kia có thể là cũng hướng về phía thần thú đi tới hay không? Ta nhìn thấy bọn hắn cũng hướng chỗ sâu bên trong đi đến, phỏng chừng mục tiêu cũng giống chúng ta.”

Đáy mắt nam tử trung niên xẹt qua một mặt hung ác đầy nham hiểm, trầm giọng nói: “Nếu như thật sự giống nhau, trên đường sẽ tìm cơ hội giết chết bọn họ!” Nói, bọn họ mang theo mọi người tiếp tục hướng về phía trước đi đến.

Đang đi phía trước không lâu, Lăng Mặc Hàn dừng bước chân lại, đôi mắt thâm thúy ánh lên tia cảnh giác sắc bén đảo qua nhìn xung quanh.

Phụng Cửu thấy hắn dừng lại, lập tức nhân cơ hội đem áo ngoài trên người cởi ra, đơn giản đem áo ngoài buộc thành một cái tay nải, lại từ trong lồng ngực một đường móc ra những dược liệu đã ngắt lấy bỏ vào, cũng đem mấy đỉnh kim nguyên bảo kia cho hết vào tay nải, buộc thật chặt rồi đem tay nải cột vào trên người.

Trên người nàng mặc vào tuy là quần áo khắt cái, bất quá là có mặc vài tầng, vì thế lấy ra một tầng cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Nhưng đúng lúc nàng ngẩng đầu lên sau khi cột chắc tay nải thì giật mình, nhìn thấy từ trong rừng cây đi ra vô số con thú hình thù không thể nhận dạng, cơ thể của chúng lớn như con trâu, răng nanh sắc bén, thận trọng bước ra, chớp đôi mắt hỏi: “Đại thúc, vật này có ăn thịt người hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mới Lộ Đường Kiếm!

“Rống!”

Đáp lại nàng không phải là thanh âm của Lăng Mặc Hàn, mà là tiếng rống giận dữ điếc tai của đàn mãnh thú phía trước.

Ngay khi tiếng rống giận dữ kia rơi xuống là lúc, những mãnh thú đó giẫm chân hướng hai người bọn họ đánh tới, miệng rộng mở ra nước miếng nhỏ xuống, răng nanh lộ ra lấp lánh, khát máu, làm người cảm thấy trong lòng phát run.

“Lên cây!” Lăng Mặc Hàn mất lạnh đảo qua, trầm giọng hét.

Nghe thấy hắn một tiếng 'lên cây', trong mắt Phụng Cửu xẹt qua một mặt ý cười. Chẳng phải nàng đã nói đại thúc này là người không tài hay sao!

“Đại thúc, vậy người chính mình cẩn thận một chút.” Nàng nhanh nhẹn bò lên một cây đại thụ bên cạnh, ôm thân cây nhìn một màn phía dưới, cũng muốn nhìn một chút thân thù của đại thúc này đang ở trình độ nào.

Nhưng đang ở trên cây thì khoe mắt nàng chợt thoáng nhìn thấy ẩn nấp phía sau có một nam tử trẻ tuổi đang cầm cung tiễn nhắm chuẩn vào đại thúc phía dưới. Ánh mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo. Tâm tư vừa động, thấy phía dưới có một con mãnh thú đang đứng phải cây đại thụ nơi nàng leo lên, vì thế nhẹ buông tay đang ôm nhánh cây, va chạm cùng với lực đạo kia từ trên cây té xuống.

“A!”

Lăng Mặc Hàn đang đối phó với hơn mười con mãnh thú thì theo bản năng quay đầu nhìn lại, sắc mặt hơi trầm xuống, cái kẻ chuyên gây rắc rối! Đang muốn vận chân khí để tiếp lấy nàng, lại thấy nàng hướng phía hắn chớp chớp đôi mắt. Thấy vậy, lông mày hắn nhăn lại, vung kiếm bỏ về phía đầu một con mãnh thú.

Lúc này, sau khi Phượng Cửu ngã từ trên cây xuống liền cất bước chạy: “A! Cứu mạng a!”

Thân pháp quý dị của nàng, rõ ràng là không hề có huyền khí nhưng lại có thể chạy tán loạn giữa bầy mãnh thú mà không bị đâm, sau khi chạy một vòng thì không phải tránh phía sau Lăng Mặc Hàn, mà là hướng phía con đường đã từng đi qua chạy tới.

“Cứu mạng a.....”

Mười mấy người đang ẩn nấp phía sau cây cối ở cách đó không xa nhìn thấy hướng Phượng Cửu đang chạy tới, mang theo bảy tám con mãnh thú đuổi theo phía sau, trong lúc nhất thời sắc mặt đều biến đổi.

“Đáng chết!”

Nam tử trẻ tuổi nguyên rửa một tiếng, cung tiễn trong tay vì thân ảnh màu đen phía trước chuyển động mà không tài nào nhắm chuẩn được, lại nhìn thấy bảy mãnh thú đang hướng phía bên này chạy đến, hắn biết đã mất cơ hội ám sát, lập tức dúi cung tiễn trong tay, hướng tiểu ăn mày đang vọt tới phía trước.

“Chuẩn bị chiến đấu!” Nam tử trung niên vừa trầm giọng vừa hét, uy áp của huyền khí tràn ra đồng thời rút bội kiếm bên hông ra.

Nhìn thấy nam tử trẻ tuổi kia cầm cung tiễn hướng nàng phóng tới, khoe miệng Phượng Cửu nhếch lên, lộ ra một mặt cười quý dị mang theo tà khí.

Có thể là một nhưng không thể là hai, đối với một người lần lượt đều muốn lấy mạng nàng, nàng cũng sẽ lần lượt đều không buông tha hắn.

Hơn nữa, tay nàng cũng đang ngứa, vậy dùng đám người này thử xem sức chiến đấu của mình trong thế giới này đi!

Đã xác định được mục tiêu, sát khí trên người nàng theo bản năng tràn ngập tỏa ra, hơi thở sắc bén lộ ra một cỗ khí thế chinh phục. Chỉ cần ánh mắt biến hóa cùng hơi thở quanh thân nàng đã khiến cho trái tim của nam tử trung niên cầm đầu kia bỗng nhiên vô ý rừng mình, khiếp sợ không thôi!

Hắn gặp qua vô số người, tất nhiên có thể thấy được giờ khắc này tiểu ăn mày trước mặt hoàn toàn khác với trước đây, hắn một thân khí thế của thượng vị giả, nhưng một thân sát khí sắc bén kia, cùng với thần thái tự tin trong ánh mắt kia ngay cả hắn nhìn thấy đều không khỏi kinh hồn táng đảm.

Bất quá, người này bản thân không có Huyền Lực, hắn tin tưởng cho dù hắn ta biểu hiện khí thế cường đại ra sao thì trong chiến đấu cũng không có khả năng đánh bại được hắn!

Tầm mắt Lăng Mặc Hàn cũng dừng ở trên người tiểu ăn mày, trong ánh mắt thâm thúy chợt loé lên một tia ánh sáng.

Quả nhiên, nhìn biểu hiện bên ngoài của nàng thì đúng thật là không phải đơn giản và vô hại như vậy, bất quá ngẫm lại cũng thấy thật thoải mái, tiểu ăn mày này vốn dĩ đã không bình thường, thử hỏi, nữ tử tầm thường nào dám đơn độc tiến vào Cửu Phúc Lâm trải dài đầy mãnh thú này đây?

Nhưng mà, nàng một thân không hề có Huyền Lực, chỉ sợ không phải là đối thủ của những người đó.

Nhưng rất nhanh, hắn đã biết chính mình vẫn là xem nhẹ nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sát Khí Bốn Phía!

Hắn chỉ thấy thân ảnh kia lấy thân pháp quý dị tránh thoát khỏi mũi tên nhọn đang bắn về phía nàng, đem dẫn bảy tám con mãnh thú phía sau hướng một đám người kia phóng tới. Dưới chân vừa giẫm xuống, lập tức đã dùng đôi tay leo lên nhánh cây, theo đà nhảy lên, hai chân từ trên cây đá xuống thật

mạnh, thả tay khỏi nhánh cây, tốc độ nhanh như viên đạn lao tới mục tiêu, tự nhiên đó là cây cung vẫn nắm trong tay nam tử trẻ tuổi kia.

“Mau tránh đi!”

Nam tử trung niên kinh hãi hết lớn, muốn tiến lên kéo hẳn tránh ra, nhưng mãnh thú đã đánh tới, chính hắn còn đang ốc còn không mang nổi mình ốc nơi nào còn có tay quay lại giúp hắn ta? Bởi vậy, chỉ có thể trở mắt nhìn tiểu khất cái kia một chân đá xuống.

May mà sau tiếng hét lớn thì nam tử trẻ tuổi bỗng nhiên bình tĩnh, thân thể theo bản năng lùi ra sau, tránh được của đá trí mạng hướng đến đỉnh đầu hắn từ chân Phụng Cửu. Nhưng, người vẫn bị chậm nửa nhịp nên trên mặt bị đập một phát, cả người cũng bởi vậy mà lao đảo lui về phía sau vài bước. Đúng lúc này, một đầu mãnh thú nhào tới, may mà thiếu nữ bên cạnh giúp hắn che chắn.

“Ca! Người phát nổ cái gì!” Thiếu nữ gấp gáp lớn giọng hét, trên mặt khó nén nổi nồn nóng.

Nam tử trẻ tuổi lúc này mới hoàn hồn, đầu đốn nóng rát trên mặt làm trong lòng hắn đã tức lại càng bức, huyền cung trong tay vừa thu lại, huyền khí dâng lên, hội tụ Huyền Lực vào hai nắm đấm bỗng nhiên đánh ra, chỉ nghe phịch một tiếng vang lớn, một đầu mãnh thú ngang ngạnh nhào lên phía trước bị hắn đánh bay ra ngoài.

“Gào!”

“Bịch!”

Mãnh thú tru lên một tiếng, thân thể bị quăng mạnh ngã xuống mặt đất, mặt đất bị chấn động nhẹ rung lên.

Nhìn đến nam tử trẻ tuổi một quyền đánh bay một đầu mãnh thú, hơn mười người tên hộ vệ như được tiếp thêm sức mạnh, ánh mắt bùng sáng, lớn tiếng kêu: “Thiếu gia thật tuyệt!”

Kích động nhân tâm khơi dậy chiến ý hào hùng, mọi người nguyên bản còn đang hoảng loạn giao đấu cùng mãnh thú ngay một khắc này bình ổn lại, không lâu sau, đem bảy tám đầu mãnh thú nhất nhất chém giết.

Chỉ thấy trên mặt đất hỗn độn từng khối thi thể của mãnh thú, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập xung quanh.....

Nguy cơ đã được giải trừ, mọi người lúc này mới phát hiện, cách đó không xa cũng nằm bảy tám thi thể mãnh thú, hiển nhiên là hắc y nam tử kia một người độc giết, chỉ là, không còn trông thấy thân ảnh hắc y nam tử, không chỉ có thế, tiểu khất cái cùng nhị thúc bọn họ cũng không thấy đâu.

“Ca, nhị thúc đâu?” Thiếu nữ nhìn xung quanh tìm kiếm, cũng không thể tìm thấy được thân ảnh bọn họ.

Nam tử trẻ tuổi duỗi tay lau đi máu tươi trên khóe miệng, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm vào một chỗ, không nói gì, mà là đem huyền cung đưa cho nàng kia, nện bước hướng qua bên trái đi tới.

Thiếu nữ cùng nhóm hộ vệ thấy vậy vội vàng đuổi theo.

Cây cối rậm rạp che lấp trong rừng, sát khí bốn phía, hơi thở trong không khí cũng nhân dịp sát khí tràn ngập mà lạnh đi vài phần. Ánh mắt nam tử trung niên sắc bén nhìn chằm chằm phía trước Phụng Cửu, thanh âm trầm thấp âm lãnh mang theo sát ý: “Người không phải đối là thủ của ta, không cần phải giãy giụa vô ích.”

“Phải không?” Phụng Cửu câu môi cười, thân ảnh nháy mắt quét qua, vừa ra tay, đó là sát khí bốn phía!

Nam tử trung niên hừ mạnh một tiếng, tựa hồ đang cười nhạo hắn ta không biết tự lượng sức mình, triệu hồi Huyền Lực rót vào lợi kiếm trong tay, mũi kiếm sắc bén cũng tại một khắc kia được vung lên.

“Leng keng!”

Chùy thủ cùng lợi kiếm giao nhau, phát ra một thanh âm va chạm leng keng, hoa hỏa nhẹ nhàng phụt ra, cơ hồ trong nháy mắt, binh khí trong tay hai người vừa chạm đã lại chuyển thế tấn công, sau mấy chiêu, chỉ thấy trường kiếm sắc bén thẳng hướng tấn công về phía Phụng Cửu, kiếm khí sắc bén, không dung nhượng tránh né!

Trên cây cách đó không xa, Lăng Mặc Hàn thấy một màn như vậy, lông mày thẳng đứng. Ngay sau đó, ánh mắt thay đổi khi nhìn đến hành động tiếp theo của Phụng Cửu, có chút nằm ngoài tưởng tượng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lầy Nhu Thắng Cường!

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

(https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton)

Một nhát kiếm kia mắt thấy nàng không cách nào tránh được, nhưng cố tình ngay lúc mũi kiếm sắp đâm vào ngực, trong nháy mắt thân thể của nàng lùi lại rồi đảo một cái, lợi dụng vòng eo mạnh mẽ vừa xoay người vừa chuyển động, không chỉ tránh đi một kiếm trí mạng kia, chủy thủ trong tay càng là lấy tốc độ tai che không kịp hướng phía nam tử trung niên.

Khi nhìn đến Phụng Cừ có thể dùng eo tránh được một nhát kiếm kia, nam tử trung niên trong lòng cả kinh, mắt lại nhìn thấy sát khí ập vào trước mặt, không kịp lập tức tiếp tục công kích, chỉ có thể nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vẫn chậm nửa nhịp.

“Tê!”

Hắn hít hà một hơi, ánh mắt hung ác nham hiểm chăm chăm nhìn thân ảnh phía trước.

Tuy tránh đi chỗ trí mạng, nhưng cánh tay vẫn bị chủy thủ cắt qua khá sâu, thậm chí có thể thấy được xương cốt nơi miệng vết thương. Máu tươi tanh nồng trào ra, nhanh chóng thấm thấu qua ống tay áo của hắn. Sự đau nhức từ miệng vết thương, làm tay hắn không còn sức lực buông xuống, không tự chủ được run lên.

“Nhị thúc!”

Thiếu nữ kinh hô, bước nhanh chạy tới.

“Giết hắn!” Thanh âm của nam tử trung niên âm trầm thét lên, những tên hộ vệ theo tiếng tiến đến, lại bị nam tử trẻ tuổi giơ tay ngăn cản.

“Tên ăn mày này tự tay ta sẽ giải quyết!” Trên người nam tử trẻ tuổi phát ra hơi thở tàn nhẫn và ác độc, mùi hương khát máu như đang tràn ngập trong người, ánh mắt nhìn Phụng Cừ chăm chăm giống như rắn độc.

Nhìn thấy nam tử trung niên đã được thiếu nữ đỡ sang một bên, ánh mắt Phụng Cừ khẽ chuyển qua nam tử kia cả người đang tản ra hơi thở âm ngoan, cảm nhẹ hếch lên, lấy giọng khinh miệt mà nói: “Người không phải là đối thủ của ta.”

Mặc dù hơi thở của nam tử này khá ổn định, nhưng so với nam tử trung niên vẫn không cùng một cấp bậc. Ngay cả khi nàng muốn giết nam tử trung niên cũng không phải đơn giản chỉ trong vòng mấy chiêu, tuy nhiên với nam tử trẻ tuổi này thì khác, nàng muốn lấy tính mạng của hắn dễ như trở bàn tay.

Trên cây cách đó không xa, nhìn thấy nàng ngạo kiều hất cằm lên lại mang giọng khinh miệt, Lăng Mặc Hàn âm thầm lắc đầu, quả nhiên vẫn là một tiểu hài nữ.

Bất quá, từ khi nhìn thấy nàng cùng nam tử trung niên kia giao thủ, hắn liền biết một mình nàng đối phó với một đám người kia hẳn là không có vấn đề gì, dựa vào năng lực của nàng chỉ cần thận trọng hành sự khi đi sâu vào phía bên trong, hẳn là sẽ không có gì xảy ra ngoài ý muốn.

Nghĩ vậy, hắn liếc mắt nhìn thật sâu mặt thân ảnh kia một cái, đề khí nhảy lên và yên lặng rời đi.....

“Không phải là đối thủ của ngươi? Hừ! Vậy ngươi tốt nhất hãy ném thử sự lợi hại của ta!” Nam tử trẻ tuổi hừ một tiếng, Huyền Lực trên người tăng lên, hơi thở Huyền Lực màu cam lập tức từ trên người hắn tràn ngập tản ra, hai nắm tay nắm chặt, vừa trầm giọng thét lên, vừa nhảy ra vùng quyền hướng về Phụng Cừ.

“Đi?” Nhìn thấy hơi thở Huyền Lực màu cam, nàng nhướng mày. Kiếm khí của nam tử trung niên vừa rồi tựa hồ lúc bắt đầu cũng tản ra một cỗ hơi thở màu cam nhân nhật, cũng không nghĩ rằng tu vi Huyền Lực của nam tử này so với của nam tử trung niên cũng không có sai biệt lắm?

“Ngũ Trọng Quyền!”

Phụng Cừ nhìn thấy gió phía sau nắm đấm của hắn, lập tức nhanh chóng lui về phía sau, sau khi né tránh thì nhìn thấy cú đấm của nam tử trẻ tuổi đang đánh gãy một cây đại thụ, trên mặt hiện sự kinh ngạc kín đáo.

Sức mạnh của Huyền Lực kết hợp với quyền pháp thì lực sát thương thật đúng là kinh người. Đối phương lấy quyền tấn công (tấn công bằng nắm đấm), chiêu chiêu vô cùng mạnh mẽ. Nếu nàng lấy cứng chọi cứng tất nhiên là không thể nào thực hiện được, một khi đã như vậy, vậy thì lấy nhu thắng cương đi!

Ánh sáng chợt loé lên trong mắt, trong khi nàng nhanh chóng lui về phía sau thì thu hồi chủy thủ trong tay.

Thiếu nữ sau khi giúp nhị thúc nàng cẩn thận băng bó miệng vết thương, nhìn thấy Phụng Cừ thu hồi lại chủy thủ, không khỏi cười nhạo một tiếng: “Nhị thúc, tiểu khát cái kia bị dọa nên ngu rồi phải không? Cự nhiên thu hồi chủy thủ trong tay? Hẳn cho rằng tay không thì có thể đánh thắng ca ta hay sao?”

Nam tử trung niên ngược lại nhìn Phụng Cừ một cách thận trọng, ánh mắt nghi ngờ, chỉ cảm thấy trong lòng ả ả có chút bất an.....

Chương 21: Vạn Phần Kinh Hải!

Đến khi nhìn thấy một màn kế tiếp, rốt cuộc biết bất an trong lòng từ đâu mà đến.....

Chỉ thấy tiểu ăn mày kia một chân nâng lên với đầu gối uốn cong, sức lực cả người giống như biến mất, đôi tay mềm mại không có lực rũ ở bên người lại chậm rãi nâng lên. Khi chất nhĩ (cháu trai) của hắn đang tung ra một quyền khá nghiêm trọng, thân hình hắn ta (tiểu ăn mày) chỉ xoay qua bên trái thu chân ôm quyền, tay mềm như bông giống như không có lực lại rất chuẩn xác chế trụ giữa ngón cái và ngón trỏ của chất nhĩ hắn.

Với đạo lực mạnh mẽ, sau thế thu chân hoá giải lực lượng tàn bạo từ nắm đấm kia, vừa nghiêng người liền chuyển sang khoá cánh tay hắn, chỉ nghe răng rắc một tiếng, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết chột văng lên.

“Tê Aaaa!”

Nam tử trẻ tuổi thảm thiết kêu lên một tiếng, cánh tay đau nhức làm sắc mặt hắn trở nên tái nhợt. Nhưng chưa hết, tay hắn bị chế trụ không tài nào rút ra được, thân mình càng không cách nào thối lui, sau khi tay bên này bị vạn gãy, một tay khác phát ra lại cũng bị chế trụ, giống nhau không hề có may mắn thoát khỏi.

“Răng rắc!”

“A.....”

“Ca!”

“Thiếu gia!”

Những tên hộ vệ cùng thiếu nữ kia đều thất sắc kinh sợ thét lên, thế nhân kinh hải cho nên thanh âm đều có chút run khê. Sự khinh hoàng của bọn họ càng trở nên tồi tệ hơn đó là, sau khi đem bẻ gãy đôi tay kia, đôi tay nhìn như không có lực sát thương gì lúc này đây lại đang siết chặt cổ họng ngay chỗ yết hầu của hắn.

“Không, không cần.....” Khuôn mặt nam tử trẻ tuổi giờ khắc này rốt cuộc lộ ra sự sợ hãi khủng khiếp, hơi thở từ vong bao phủ quanh hắn, làm toàn bộ cơ thể hắn không ngăn được run rẩy lên.

“Đừng, đừng giết, hắn!”

Sắc mặt của nam tử trung niên cũng đại biến, mở miệng ngăn cản, nhưng, lời nói còn chưa nói xong liền nghe thấy răng rắc một tiếng, cổ của cháu trai hắn ngã xuống, sức sống cả người trong nháy mắt bị cắt đứt, đến chết, ánh mắt hoảng sợ và không cam lòng vẫn mở to.....

“Ca! Ca.....”

Thiếu nữ thê lương khóc kêu bi thiết, muốn xông lên phía trước, lại bị nam tử trung niên gắt gao kéo lại không cho nàng tiến lên.

“Thiếu, thiếu gia.....”

Những tên hộ vệ cũng bị một màn này làm cho kinh hồn táng đảm. Bọn họ không thể tin được, thiếu gia thân là đệ tử đứng đầu trong gia tộc cư nhiên bị một tên ăn mày giết chết, nếu như gia chủ biết, thì sẽ tức giận lớn bao nhiêu?

“Giết hắn báo thù cho thiếu gia!”

Mười mấy người đằng đằng sát khí xông lên phía trước, vung lợi kiếm trong tay chém ra, kiếm khí sắc bén cùng với lửa giận hùng hục, tựa hồ chỉ có máu tươi của Phurong Cửu mới có thể tưới đi lửa giận cùng bị phản trong lòng bọn họ.

Cả người thiếu nữ đột nhiên ngã ngổ trên mặt đất, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn huynh trưởng không còn sức sống ngã trên đất, không thể tin được một khắc trước người còn sống sờ sờ, lúc này cũng đã chết đi.....

“Nhị thúc, đây không phải là sự thật, đúng không? Ca ca lợi hại như vậy sao có thể sẽ bị một tên khất cái giết chết? Nhị thúc, người nói cho ta đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật đúng không?”

Nàng lắc tay nam tử trung niên vừa khóc từng tiếng vừa hỏi, không muốn tin một màn tàn nhẫn trước mắt chính là sự thật.

Huynh trưởng nàng là con cưng trong gia tộc, là người xuất sắc nhất, sao có thể sẽ bị một tên ăn mày giết chết?

Mà lúc này, nam tử trung niên lại không có thời gian để bị thương, để tức giận, bởi vì hắn nhìn thấy hơn mười tên hộ vệ công vây tên ăn mày kia đang ngã xuống cả đám. Người của bọn họ đã giẫm bót, trái lại trên người khát cái kia ngay cả một đạo vết thương cũng không có.

“Đứng lên! Chúng ta lập tức rời đi!” Hắn nhanh chóng quyết định nói, dùng tay không bị thương cố gắng kéo chất nữ(cháu gái) đang nửa ngồi nửa nằm liệt đi dưới đất.

“Ta phải báo thù cho ca ca! Ta muốn giết hắn! Ta muốn giết hắn!” Thiếu nữ khóc kêu, ra sức muốn tránh thoát hai tay hắn để xông lên phía trước.

“Tĩnh táo lại cho ta! Ngươi giết không được hắn!”

Nam tử trung niên lớn tiếng quát: “Đi mau! Nếu không đi sẽ không kịp!” Hắn mạnh mẽ lôi kéo nàng rời đi, lơ đãng nhìn thấy đôi mắt cười như không cười mà cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nhiệm Vụ Săn Giết!

Sát ý trong mắt người nọ quá dọa người.....

Vì thế trong lòng hắn chợt dạ, hai chân đều hơi nhũn ra, cái loại ánh mắt này, cái loại sát khí này, hắn cũng chưa từng thấy ngay cả trên người đại ca hắn..... thật là đáng sợ!

Ai sẽ tin rằng, hắn đường đường là một võ sư thế nhưng lại bị một tên tiểu tử không hề có chút Huyền Lực nào làm cho sợ tới mức phải chạy trốn chết?

Nhưng cố tình hắn lại không thể không chạy, bởi vì hắn biết rõ, nếu bọn họ không trốn ngay bây giờ, bọn họ sẽ không sống được!

Nhìn thấy nam tử trung niên mạnh mẽ lôi kéo thiếu nữ đào tẩu, Phụng Cửu có chút kinh ngạc, chẳng phải đã nói nàng không phải đối thủ của hắn hay sao? Như thế nào lại bỏ chạy? Nàng còn nghĩ sau khi giải quyết xong bọn hộ vệ thì lại cùng hắn đánh một hồi đầu!

Chúy thủ trong tay xẹt qua, cắt vỡ yết hầu một người cuối cùng, chỉ thấy máu tươi bắn ra, người nọ cũng ngã xuống theo.

Nhìn hơn mười cỗ thi thể trên mặt đất, thần sắc nàng không có chút cảm xúc hay chút thương hại nào.

Nàng từ trước đến nay đều sống theo nguyên tắc “người không phạm ta, ta không phạm người”, nhưng đối với người muốn lấy tính mạng nàng, nàng cũng sẽ không nhân từ nương tay.

Đem gỡ túi Càn Khôn bên hông nam tử bị nàng vịn gãy cổ xuống, lại phát hiện chính mình không tài nào mở ra, cẩn thận nghĩ lại, mới nhớ tới cái này chắc cũng cần phải có Huyền Lực mới có thể mở ra, mà trên người nàng hiện tại một điểm huyền khí cũng không có, tự nhiên sẽ không mở được cái túi này ra.

Nhưng thật ra trên người những tên hộ vệ nàng tìm được mấy que hỏa chiết tử*, vì thế liền đem hỏa chiết tử cùng túi Càn Khôn để vào trong ngực, lúc này mới nhớ đến nàng quên mất một người.

*Hoả chiết tử (火折子): giống hộp quẹt lửa, dùng để tạo ra lửa.

“Đại thúc đâu? Không phải lại đi rồi chứ?” Nàng hướng ra xung quanh nhìn nhìn, hô vài tiếng: “Đại thúc? Đại thúc?” Đi lên phía trước, chỉ thấy thi thể mãnh thú đầy đất.

“Thịt.....” Đôi mắt nàng sáng lên, nhìn từng thi thể mãnh thú kia, lại nghĩ đến mùi thịt nướng thơm ngào ngạt.

Sờ sờ bụng nuốt nuốt nước miếng, lập tức lấy chủy thủ ra sau đó nhanh tay cắt một cái chân sau, lúc này mới mang theo chân sau của con mãnh thú kia hướng phía trước đi đến, tính toán tìm một nơi đốt lửa nướng thịt để ăn.

Ước chừng sau một canh giờ(2h), nam tử trung niên cùng thiếu nữ nguyên bản đã rời đi lần thứ hai quay trở về.

“Ca ca!”

Thiếu nữ nhào lên ôm lấy thi thể ca ca của nàng khóc rống không thôi: “Trở về ta biết nói sao với phụ thân là ngươi đã chết? Ca ca, ngươi vì sao lại có thể chết đi như vậy..... Ô ô.....”

Nhìn 18 người hộ vệ được chọn lọc kỹ càng từ trong gia tộc không một ai sống sót, ngay cả chính cháu trai mình cũng bỏ mạng tại đây, trong mắt nam tử

trung niên toàn là bì thống, một tay nắm chặt nắm tay, mà bên kia, tay bị thương lại giống như mất đi tri giác vô lực buông xuống.

“Ánh Nhu, đem xác ca ca ngươi trở về hảo hảo an táng, mối thù hôm nay, chúng ta nhất định sẽ báo!”

Thiếu nữ lau nước mắt khóc ròng nói: “Nhị thúc, tiểu khát cái kia hiện giờ đang ở trong Cửu Phục Lâm, chúng báo thù như thế nào? Ra khỏi Cửu Phục Lâm, chúng ta biết đi nơi nào tìm hắc báo thù đây?..”

“Không, không cần chúng ta phải động thủ, sau khi trở về ta sẽ tự mình đi đến hiệp hội lính đánh thuê đưa ra một nhiệm vụ săn giết, sẽ có người sẽ thay chúng ta đem đầu trên cổ hắc báo thù xuống!”

Thanh âm của hắc âm trầm nói, ánh mắt buông xuống, nhìn tay mình vô lực rũ xuống, sát ý trong lòng khó tiêu, nhưng cố tình, hắc cư nhiên không phải là đối thủ của hắc ta!

Nghe nói như thế, thiếu nữ lau nước mắt đi rồi đem thi thể huynh trưởng lên phía sau lưng nàng, lúc này mới phát hiện túi Càn Khôn bên hông ca ca không thấy đâu, vì thế nói: “Nhị thúc, người nọ còn lấy đi túi Càn Khôn của ca ca.”

“Như thế càng tốt! Chúng ta có rất nhiều biện pháp tìm được hắc ta!”

Ánh mắt của hắc âm trầm nhìn về phía sâu trong rừng, chuyến này tuy là vì thần thú mà đến, nhưng sự thực trước mắt, bọn họ không thích hợp để tiếp tục đi vào.

Đối với tiểu tử kia, hắc thể, nhất định sẽ làm cho hắc ta sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Dẫn Khí Nhập Thể!

Bên kia Cửu Phục Lâm, Phụng Cửu tìm một nơi nướng thịt mãnh thú ăn cũng không hướng sâu trong rừng đi tiếp.

Nàng ngồi ở dưới tàng cây suy nghĩ, tuy rằng độc trong cơ thể đã giải, mạng này coi như đã bảo vệ được, nhưng nếu cứ như vậy mà rời khỏi Cửu Phục Lâm rồi trở về Phụng gia, phỏng chừng rất khó để người Phụng gia tin tưởng nàng chính là Phụng Thanh Ca.

Tuy rằng nàng chính là Phụng Thanh Ca, nhưng ngoài nàng cùng Tô Nhược Vân kia, ai sẽ tin tưởng nàng chính là Phụng Thanh Ca thật? Rốt cuộc so sánh cùng với cùng một người đã bị hủy dung, Phụng Thanh Ca kia đang ở trong Phụng gia có dung nhan tuyệt sắc khuynh thành mới là chính chủ trong mắt mọi người.

Nàng đoán rằng nàng nếu dám đi đến trước đại môn Phụng gia nói nàng là Phụng Thanh Ca, Tô Nhược Vân là giả mạo, phỏng chừng ngay cả đại môn Phụng gia đều vào không được có khi còn bị loạn trượng đánh chết ở ngoài cửa lớn.

Còn có một chuyện khác chính là, Tô Nhược Vân kia cũng không đơn giản! Nếu không nghĩ ra được sách lược vẹn toàn, nàng không thể trở về Phụng gia.

“Ài! Cục diện của thân chủ này thật đúng là rối rắm và phiền toái.” Hai tay nàng đan vào nhau đặt ở phía sau đầu, ngả ngửa người về phía sau dựa vào đại thụ nhìn trời trên đỉnh đầu.

“Đúng rồi, thừa dịp này có cơ hội ta có thể thử dẫn khí nhập thể* một lần nữa a!” Ánh mắt nàng sáng lên, ngồi ngay ngắn nỉ non nói: “Tuy rằng ta không hiểu cái gì là pháp quyết dẫn khí nhập thể, nhưng trí nhớ trong óc này có a!”

*Nguyên văn: 引气入体: Dẫn khí nhập thể; nghĩa: dẫn năng lượng vào trong cơ thể.

Nghĩ vậy, cả người nàng lập tức hưng phấn lên, thế giới này chính là tu tiên, đương nhiên, người tu luyện huyền khí tương đối nhiều, nhưng trăm người thì cũng chỉ có một vài người là có thể tu luyện huyền khí. Đối với linh khí, chỉ có thể nói là trong vạn người thì xác suất chỉ có một hai người có thể tu luyện.

Huyền khí không giống với linh khí ở chỗ, huyền khí chính là tu luyện thân thể, mà tu luyện linh lực lại chính là tiên thể.

Tiên giả, cười mây bay lên trên không mà đứng, hô mưa gọi gió không gì không làm được, dòi non lấp biển cũng chỉ cần búng tay.

Nhưng người tu luyện linh lực rất ít, hơn nữa linh bàn kiểm tra linh lực ở một tiểu quốc đứng thứ 9 như Diệu Nhật Quốc là không có, bởi vậy, bất luận là đệ tử thế gia hay là người hoàng tộc, đều thường chỉ kiểm tra huyền khí xong thì bắt đầu tu luyện.

Trừ phi thiên phú cực tốt, tương lai có cơ hội rời khỏi Diệu Nhật Quốc đi đến tiểu quốc cấp 7 trở lên có lẽ mới có thể kiểm tra linh lực được, mà theo trí nhớ ở trong óc của nàng, toàn bộ Diệu Nhật Quốc này có thể tu luyện linh lực nghe nói cũng chỉ có ba người.

Bất quá theo trí nhớ thì ba người có thể tu luyện lĩnh lực tu tiên này đã rời khỏi Diệu Nhật Quốc trong nhiều năm qua, dù vậy, địa vị gia tộc bọn họ tại Diệu Nhật Quốc vẫn rất cao khiến người bất khả xâm phạm.

Theo ham muốn của trái tim, nói liền làm.

Lập tức, nàng khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt theo khẩu quyết trong đầu thử dẫn khí nhập thể tu luyện.....

Chỉ là, tưởng tượng thì luôn tốt đẹp, mà hiện thực lại rất tàn khốc.

Sau ba canh giờ*, khi nàng vứt bỏ hết tạp niệm thả lỏng tinh thần thử mặc niệm khẩu quyết dẫn khí nhập thể, người nhắm mắt lại không nghĩ ngợi gì cả, một khi ngồi lâu thì vô tình chìm vào giấc ngủ.....

*Một canh giờ: 2 tiếng.

“Ngao!”

Từ sâu rong rừng thẳm truyền đến tiếng rú của một con mãnh thú khiến nàng bừng tỉnh.

“Ân?”

Đôi mắt vẫn mơ mơ màng màng, ngáp một cái, cả người cũng hiện ra bộ dáng vài phần lười biếng. Lúc nhận ra chính mình ngủ quên trong khi dẫn khí, không khỏi lắc đầu cười khê: “Cũng không nghĩ rằng nhắm hai mắt lại mà không ngủ gà ngủ gật thì thật là khó a!”

Xoa xoa cổ đứng lên hoạt động tay chân. Vừa mới ngủ được một giấc, cả người có tinh thần hẳn lên, vì thế lập tức lần thứ hai ngồi khoanh chân dưới tàng cây. Đã có kinh nghiệm từ lần trước, lúc này nàng nâng cao cảnh giác ổn định lại tinh thần, lần thứ hai mặc niệm khẩu quyết dẫn khí.

Thời gian yên lặng trôi qua, sau hai canh giờ(4h), quanh thân nàng ần ần di động một tầng nhàn nhạt hơi thở Huyền Lực.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Dung Nhan Trong Nước

Phượng Cửu chậm rãi mở to mắt, khóe môi nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Dẫn khí nhập thể cuối cùng đã thành công, so với tưởng tượng của nàng còn muốn nhanh hơn. Nghĩ đến cái Túi Càn Khôn kia, nàng lập tức móc ra từ trong lòng ngực, sau khi rút huyền khí vào thì mở nó ra.

“Tắc tắc, đồ vật bên trong không ít a!”

Không gian bên trong cũng không phải rất lớn, nhưng đồ vật trong đó lại không hề ít, nàng sau khi xem qua đại khái liền đem tay nải trong đó có thảo dược cùng mấy đỉnh kim nguyên bảo thả vào, lại đem túi kia buộc chặt chẽ ở bên hông.

Thấy còn thịt nướng thừa lại, cũng đem thịt nướng cùng thu nốt vào không gian, lúc này mới hướng trong rừng sâu đi đến, tính toán đi tìm nguồn nước, rửa sạch thương thể trên mặt một chút.

Bùn trên mặt nàng cũng không phải là thứ gì đó lung tung, mà là do nàng đã cẩn thận dùng địa tâm thủy* cùng đất lõi của mặt đất trộn lẫn vào nhau giống như bùn để bôi lên vết thương. Một trong những ưu điểm của địa tâm thủy chính là sự mát lạnh trong nhân địa tâm thủy có thể làm chậm lại nhiễm trùng trên miệng vết thương, thứ hai cũng sẽ che lấp một chút thương thể trên mặt, miễn cho bị người vừa thấy là có thể nhận ra.

(*)地心水: địa tâm thủy: nước cốt lõi của mặt đất; 地浆: đất mái chèo; đất lõi của mặt đất.

Bùn đã ở trên mặt mấy ngày rồi, cần phải được rửa sạch, cho nên quan trọng nhất vẫn là lập tức tìm bằng được nguồn nước.

Cách trực tiếp để xác định nguồn nước chính là dựa vào mật độ cây cối và thăm thực vật trong rừng.

Nàng không thẳng hướng đi vào chỗ sâu trong rừng, mà là đi theo con đường dựa vào độ dày đặc của lá cây cùng với sự tươi tốt của thảm thực vật trên mặt đất. Ước chừng sau hai canh giờ, rốt cuộc tìm được nguồn nước.

Đó là một dòng suối đang chảy, nằm dưới một ngọn đồi, hai bên cây cối so với những nơi khác đều tươi tốt hơn.

“Phù! Tìm nước trong rừng rậm không phải là một việc dễ dàng.”

Nàng thờ nhẹ xả hơi, bước chân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh dòng suối, ngồi xổm thân mình xuống rồi lấy tay vốc từng ngụm nước lên uống, lại từ trong Túi Càn Khôn lấy ra một ống trúc đã chặt bỏ trên đường đi, đổ đầy nước vào trong ống trúc để dự trữ, sau này có thể dùng trong bất cứ tình huống nào.

Cởi giày ngâm chân, cảm thấy một thân mệt nhọc từ từ biến mất. Nhờ vào dòng suối chảy qua, sau khi ngâm chân nghỉ ngơi nàng mới cẩn thận rửa sạch bùn trên mặt, đem bùn đã bôi ở miệng vết thương trên mặt từ từ rửa sạch sẽ.

Đến khi, ánh ngược trong nước hiện lên một gương mặt xấu xí, bị biến dạng nặng nề bởi nhiều vết đao sắc bén rạch qua.

Nhìn khuôn mặt trong nước, đôi mắt nàng đầy áp băng giá. Thân thể này giống như đúc thân thể của nàng ở thế kỷ 21, dung nhan cũng không hề thay đổi, nhưng gương mặt hai mươi mấy năm quen thuộc trước mắt này lại bị người hoa hoa thành ra như vậy, ngấm lại, sự khát máu đã được nàng che dấu trong tim lại bắt đầu sôi lên.

“Tô Nhựt Vân a Tô Nhựt Vân, người tốt nhất hãy sống cho thật tốt.....”

Nàng nhẹ giọng lầm bầm, bên môi tràn ngập ý cười tà khí và giá lạnh.

Từ trong Túi Càn Khôn lấy ra thảo dược hái được ở trên đường, trộn cùng với một vài cây linh dược sau đó chà xát ép chúng lại với nhau rồi đem nước thuốc bôi lên trên mặt. Miệng vết thương trên mặt đã kết sẹo nhưng sau khi rửa sạch bùn đất thì bóc long ra. Những vết rách nứt trên khuôn mặt do từng vết đao xén qua vẫn không thể nào biến mất.

Mỗi vết sẹo sau khi bị đao xẹt qua đều có màu thâm hơn màu hồng phấn, dù là bị sẹo nhưng so với lúc trước, hiện tại thoát nhìn tương đối khá hơn nhiều, ít nhất, bây giờ trông không quá khủng bố, chỉ là xấu xí mà thôi.

Sau khi dùng nước ép từ các loại thảo dược, chờ nước thuốc trên mặt khô đi, nàng thờ người ra phía trước nhìn vào trong nước suối. Trong dòng nước trong suốt như pha lê là một hình ảnh ngược không rõ dung nhan, bởi vì ánh sáng phản chiếu lên một màu xanh lá cây, thấp phần quý dị.

Nhìn nhìn, mày chột nhướng lên, bởi vì nguồn nước nguyên bản còn đang trong suốt không biết vì sao lại nhiễm một màu máu hồng.

Ngước mắt theo thượng du nhìn lại, hơi dừng lại một chút, lập tức bước chân hướng theo thượng du đi tới.

Ước chừng nửa nén hương thời gian, bước chân nàng dừng lại, ánh mắt nhìn trên một đám cỏ dại bên dòng suối phía trước.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Gặp Phải Bầy Sói!

Nơi đó có một người nam tử đang nằm sấp.

Chính xác mà nói, không biết là đã hôn mê hay là đã chết. Toàn bộ phần thân trên đều bị nằm trong nước suối, bởi vì hắn nằm sấp nên không trông thấy rõ khuôn mặt, nhưng nhìn chất lượng thượng thừa từ xiêm y màu nâu trên người hắn, hẳn là gia thế không tồi.

Xiêm y quanh bụng một mảnh máu hồng, phần đầu cũng đang chảy máu, tuy rằng là người nằm trong nước suối, nhưng hẳn thực may mắn, bởi vì nơi hắn nằm có một tảng đá rất lớn nhô lên cao hơn mặt nước, vì thế nên hắn không bị ngấm toàn bộ mặt của mình ở trong nước suối, bằng không, phỏng chừng dù không mất máu mà chết thì cũng sẽ chết chìm.

Hơn nửa thân mình ngâm mình ở trong nước suối, máu từ trên đầu và máu từ bụng chảy ra tự nhiên sẽ theo dòng nước chảy xuống hạ du.

Nàng đi qua, đem người nọ lật lại, duỗi tay dò xét hơi thở của hắn, thấy còn có khí, bèn kéo người đến đám cỏ cạnh dòng suối.

Sau khi kiểm tra xong miệng vết thương của hắn, từ trong túi Càn Khôn lấy ra một cái bình nhỏ, giúp hắn cầm máu rồi lại rắc một ít thuốc lên miệng vết thương trên đầu của hắn. Tiếp theo, cởi bỏ quần áo nơi miệng vết thương ở bụng và rắc lên một ít thuốc, lại từ trong túi Càn Khôn lấy ra một kiện quần áo, xé thành từng mảnh vải đem băng bó lại miệng vết thương của hắn.

“Người thật đúng là mạng lớn, gặp được ta.”

Nhìn người hôn mê, nàng khẽ cười, có chút ngoài ý muốn hạ lỏng mày xuống, lầm bầm: “Ta khi nào thì trở nên có lòng tốt như vậy?”

Vì không muốn mùi máu tươi đưa tới mũi thú, nàng đem cởi quần áo trên người nam tử ném vào trong nước, để quần áo theo dòng nước trôi đi, lại từ trong túi Càn Khôn lấy ra một bộ quần áo đơn khoác lên trên người hắn.

Thấy sắc trời cũng không còn sớm, nơi này lại có nguồn nước, vì thế, nàng nhặt một ít nhánh cây ở xung quanh đốt lửa lên, dự định đêm nay sẽ ở chỗ

này.

Vì gần nguồn nước nên nàng vốn định nhìn xem trong nước có cá hay không, nhưng ngồi xổm bên dòng suối nửa ngày cũng không nhìn thấy có một con cá bơi qua, thậm chí than nhẹ: “Nước trong vắt mà không có cá, quả nhiên là không giả a!”

Chỉ có thể đem thịt nướng lại hơ trên lửa, xé xuống một khối để ăn, sau khi lấp đầy bụng liền khoanh chân tiếp tục tu luyện.

Hiện tại nàng cũng chỉ có thể dẫn khí nhập thể, mới vào giai đoạn võ giả hết thấy bắt đầu từ con số không, bắt quá, nàng có cảm giác sau khi tu luyện thì huyền khí trong thân thể có biến hóa rất nhỏ, nhận thấy được có chỗ tốt, nên tự nhiên có động lực tiếp tục tu luyện.

Một khi tu luyện đó là mấy canh giờ, thẳng đến khi nàng có cảm giác huyền khí tiến vào trong cơ thể đã xâm nhập vào giai đoạn ban đầu của võ giả huyền cực cảnh cấp hai thì mới thở nhẹ ra một hơi và mở mắt ra.

Sắc trời đã tối sầm lại, không khí trong rừng trở nên lạnh lẽo âm đạm, cũng may trước mặt có đồng lửa sưởi ấm, huyền khí trên người cũng có thể vận chuyển đuổi tan cái lạnh.

Nàng xoay người nhìn về phía nam từ một bên, thấy thân thể hần hơi co lại tựa hồ như đang run, nàng duỗi tay qua kiểm tra, nguyên lai là do miệng vết thương bị nhiễm trùng khiến hần bị sốt.

Nghĩ nghĩ, lại từ trong túi Càn Khôn tìm kiếm một hồi, lấy ra một cái bình nhỏ dốc ra một viên thuốc ở trong lòng bàn tay người người. Sau khi xác định cách sử dụng và tác dụng của thuốc liền nhéo cầm hần rồi đem viên thuốc kia nhét vào trong miệng hần, lại đổ chút nước vào trong miệng để giúp hần nuốt viên thuốc vào.

Cho thêm vài nhánh cây vào trong đồng lửa, ngọn lửa cháy mạnh hơn một chút. Nhưng vào lúc này, trong rừng truyền đến thanh âm làm thân thể nàng cứng đờ, trong nháy mắt căng thẳng cùng sợ hãi.

“Ngao ô!”

“Ngao ô!”

“Ngao ô.....”

“Là sói?”

Nàng đứng lên trong nháy mắt, ở trong bóng đêm nghe thấy tiếng sói tru từng hồi từ xa tới gần, từng tiếng quanh quẩn ở trong rừng cây.

Sói chính là mãnh thú kết bạn thành đàn, nếu như xuất hiện, tất nhiên sẽ là một đám!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Độc Chiến Với Bầy Sói!

Nàng muốn nhân dịp bầy sói còn chưa tới bên này thì nhanh chóng rời đi, nhưng mà, cũng vào lúc này, trong rừng có đại cách đó không xa lại hiện lên từng đôi từng đôi ánh mắt màu xanh đậm.....

“Xem ra là không thể đi được.”

Nàng khẽ nhíu mày, liếc mắt quét qua bầy sói đang vây bên này một cái, lại liếc mắt nhìn nam tử đang hôn mê một cái, cảm thấy chính mình thật sự là tự tìm rắc rối cho bản thân.

Đối mặt với bầy sói, nếu chỉ có một mình nàng thì còn tốt, nhưng phía sau còn có một người hôn mê, đây chính là phiền toái.

“Ô ngao!”

Một tiếng một tiếng sói tru vang lên, phảng phất như đang tuyên bố mệnh lệnh, bầy sói nguyên bản đang bao vây bên này đột nhiên nhảy đến trước mặt nàng.

Dựa vào dòng suối ở dưới sườn núi, nàng kéo nam tử tới một mặt sườn dốc nhô ra, hiện tại sườn dốc này chính là nơi phòng hộ tốt nhất, không cần nàng phải lo lắng sói sẽ đánh tới từ phía sau lưng, cũng không cần lo lắng đến nam tử ở phía sau nàng sẽ bị sói kéo đi.

Rút chủy thủ ra khoanh tay che ở trước người, cả người nàng toát ra sát khí ngút trời. Nếu trốn không thoát, vậy chiến đấu đi! Nàng cũng không tin giết không nổi hơn mười con sói này!

Đôi mắt lạnh lùng phát ra ánh sáng sắc bén, nàng âm thầm vận khởi huyền khí trong cơ thể, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hơn mười con sói đang chảy nước miếng kia, cũng giống như chúng dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Hơn mười con sói liên tục phát ra tiếng tru thấp thấp, giống như đang cố làm nàng sợ tới mức mất đi ý chí chiến đấu trước khi tiếp cận nàng, nhưng mà, Phụng Cửu rốt cuộc không phải là người bình thường, tự nhiên sẽ không bị dọa đến nỗi hai chân mềm nhũn và đánh mất sức chiến đấu.

Khi ở vào hoàn cảnh xấu, nàng không thể tiến công, nếu không sẽ bị công vây, cho nên nàng đang đợi, chờ bầy sói nhào lên.

Hơn mười con sói cảm giác được sát khí của nàng không lùi mà càng ngày càng tăng, gào thét một tiếng, cũng vào lúc này, một con sói xám khá lớn đứng ở chỗ cao cũng tru lên một tiếng

“Ồ ngao!”

Tiếng sói tru rơi xuống, hơn mười con sói nháy mắt nhảy lên, bầy sói mở miệng lộ ra răng nanh sắc bén cùng nước miếng nhỏ xuống, nẩy sinh ác độc hướng về phía Phụng Cửu muốn cắn, móng vuốt dài sắc bén của những con sói vurun ra như từng vệt sáng ánh lên trong bóng đêm.

Phụng Cửu nhắm chuẩn thời cơ, nháy mắt xuất kích!

Thân pháp quỷ dị vận dụng cùng với hơi thở huyền lực khiến tốc độ càng thêm mau, chủy thủ trong tay hung hăng đâm vào cổ một con sói đang nhào lên trên đầu rồi lại rút ra, trong bóng đêm, một tiếng kêu ngao ô thảm thiết thê lương truyền ra, nàng chỉ thấy một vệt máu phun ra, máu tươi ảm áp mang theo mùi tanh nồng đậm của sói vấy lên cả người nàng, con sói kia cũng theo tiếng ngã xuống.....

Sau khi đánh chết một con sói, nàng lập tức lui về phía sau, chủy thủ trong tay vung về phía hai con sói đang nhào tới từ bên trái, có lẽ là do đồng bạn đã chết khiến những con sói còn lại cảnh giác hơn, tốc độ phản ứng của chúng rất nhanh, né tránh cùng lúc khi chủy thủ của nàng vừa được chém ra, trong khi những con sói khác gần như phóng đến trước mặt nàng.

Những con sói ở phía bên phải nàng có cơ hội đánh về phía nam tử đang hôn mê trên mặt đất ở phía sau, khi nàng lo công kích với những con sói bên trái và trước mặt, một khắc này nàng không thể phân thân, chỉ có thể vung chủy thủ lên hướng về những con sói bên trái đồng thời một chân đá về phía đồng lứa, mấy nhánh cây vắn mang theo ngọn lửa hồng bay về phía những con sói ở bên phải.

Sói chính là sợ lửa, nhìn thấy những ngọn lửa đang bay đến, bọn chúng kinh sợ gào lên một tiếng hoảng loạn và lùi ra phía sau, cũng vào lúc này, chủy thủ trong tay Phụng Cửu đã giết chết hai con sói bên trái, cộng với một con vừa rồi, lúc này, ngã ngay trước mặt nàng đã có ba con sói.

Có lẽ vì cả người nàng phát ra sát khí quá mức làm người sợ hãi, hoặc là do sự đẫm máu sắc bén của nàng dọa đến, trong miệng những con sói khác phát ra tiếng gào thấp lui về phía sau một bước mà không dám tiến lên phía trước, nhưng cũng không muốn cứ như vậy rời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Người Bị Đâm Hồng Đầu Óc?

Ánh nắng bình minh ảm áp chậm rãi bao phủ mặt đất, nam tử hôn mê một đêm rốt cuộc tỉnh lại và khôi phục ý thức.

Nhưng mà, khi hần mở to mắt ra, nhìn đến lại là một màn cực kỳ quỷ dị.

Một tên khất cái ăn mặc quần áo cũ nát khoanh chân ngồi ở bên người hần, trên người một thân máu đỏ tanh nồng, nhưng, không nhìn thấy rõ dung nhan hần, bởi vì trên mặt hần ta là màu xanh xanh giống như thuốc nước.

Lại thấy trong tay hần ta nắm một cây chủy thủ, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, bởi vậy, hần nhìn theo ánh mắt hần ta, vừa nhìn thấy, ánh mắt hơi co lại.

Trừ bỏ tiểu khất cái, có ba thi thể sói đã cứng đờ phía trước người hần ta, cách ba mét phía ngoài đang ngồi tầm mười con sói xám miệng nhỏ nước miếng, như hồ rình mồi nhìn bọn hần chăm chăm.

Phụng Cửu hơi nghiêng đầu, vừa lúc đối diện với ánh mắt kinh ngạc và mang theo vài phần mê mang của nam tử.

“Cẩn thận!”

Nam tử bỗng nhiên kinh hô ra tiếng, ánh mắt kinh hãi nhìn thấy sói xám lao tới tiểu khất cái, trong trạng thái nóng vội theo bản năng muốn đứng dậy, nhưng người vừa động đã làm miệng vết thương ở bụng nứt ra, chỉ nghe hần kêu lên một tiếng rồi lại ngã xuống, miệng vết thương cũng ầm ầm chảy ra máu tươi.

Khi nam tử kinh hô ra tiếng, Phụng Cửu xoay người lại, động tác nhanh nhẹn nhảy lên, ánh mắt sắc bén quét về phía sói xám, thấy nó dừng mãnh lao đến khi người nàng còn đang ngồi xồm, nàng lập tức cúi xuống lăn tròn hướng phía dưới thân sói lao đi, chúi thủ trong tay hướng về phía trước vạch một đường.

“Vèo!”

“Ngao!”

Chúi thủ tàn nhẫn lấy lực đạo rất mạnh trực tiếp đâm sâu vào bụng bên dưới của con sói và cắt đứt một đường vừa dài vừa sâu, con sói xám hú lên một tiếng, theo quán tính nhào lên phía trước, tiếp tục lướt qua không trung quãng ngã về phía trước mặt nam tử, đôi mắt hung tàn trừng lớn thẳng lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào nam tử, thân thể hơi run rẩy, miệng giật giật mở ra, trước khi hơi thở cuối cùng rời khỏi thân nó.

“Ồ ngao!”

Những con sói xám còn lại có chút bức bối bất an giữa đầu phát ra những tiếng hú, chúng cào cào trên khắp mặt đất, trong miệng phát ra từng tiếng thập thập ô ngao, mắt sói hung tàn khát máu không cam lòng nhìn chăm chăm Phụng Cửu, nhưng cũng không dám tiến lên.

Phụng Cửu sau khi giết con sói kia liền nhanh chóng đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm những con sói xám còn lại, giống như một Tu La khát máu, khoe môi khê gọi lên: “Còn không đi, ta sẽ đem các ngươi từng con đều giết.” Ánh mắt đảo qua, dừng lại ở trên người con sói xám cầm đầu đang đứng trên sườn núi cách đó không xa.

Phảng phất như cảm giác được uy hiếp từ trong ánh mắt nàng, sói xám kia dùng ánh mắt hung tàn nhìn chăm chăm Phụng Cửu một hồi lâu, sau đó giữa đầu hú lên một tiếng, không lâu sau, hơn 10 con sói đang ngồi thủ liên đứng dậy chạy ra xa.

Nam tử nửa ngồi dậy nhìn xem đến sừng sốt rồi ngẩn ra, trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Phụng Cửu lau sạch vết máu trên chúi thủ lên lông tóc của sói xám trước khi cắt đi, thu lại thân mình, nhìn thấy biểu tình của nam tử, không chút để ý cười cười: “Ngươi tỉnh rồi là tốt, nếu còn không tỉnh ta có thể sẽ bỏ ngươi lại.”

Nàng đi đến bên cạnh ngồi xuống, lấy ống trúc ra uống một ngụm nước. Cùng hơn mười thất lang nhìn nhau một đêm, tinh thần lực căng chặt, không thể thả lỏng dù chỉ một chút, phải biết rằng, ở dưới tình huống như vậy chỉ cần thả lỏng một cái, những con sói kia có thể sẽ xé xác nàng thành từng mảnh nhỏ bất cứ lúc nào.

“Ngươi, ngươi là ai a?” Có lẽ là bị sự sắc bén của Phụng Cửu lúc trước dọa đến, lúc này nói chuyện có chút lắp bắp.

“Ngươi quản ta là ai làm gì.”

“Vậy, ta là ai a?” Nam tử lời này vừa ra, đôi mắt chính là sự kinh ngạc của Phụng Cửu.

“Ngươi bị đâm hư đầu óc rồi sao? Ngay cả chính mình cũng không nhớ rõ là ai?”

Đang nói, tựa hồ như nhớ tới điều gì đó, duỗi tay sờ sau đầu nam tử, quả nhiên, còn sưng một cục như bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Nguy Cơ Ẩn Nấp!

Nam tử ngẩn ngơ, nhìn tiểu khát cái trên mặt phủ một tầng thanh thanh lục lục, nửa ngày cũng không thể hoàn hồn, thẳng đến, nghe giọng nói của hắn ta truyền đến.

“Ngươi khi té ngã nên cái bị đựng vào trên tảng đá, bên trong máu đọng chèn ép lên dây thần kinh, ta đoán hẳn là sẽ bị mất trí nhớ trong một thời gian ngắn, máu ứ tiêu hết thì sẽ khỏi.” Nàng vỗ vỗ tay rồi đứng lên: “Tốt, ngươi tỉnh, ta cũng nên đi.”

Vừa nghe lời này, nam tử nóng này, vội vàng đứng lên cố nén đau đớn từ miệng vết thương nơi bụng, có chút bất an, có chút thấp thỏm đi theo bên người Phụng Cửu, muốn nói, nhưng lại không biết nói như thế nào, chỉ có thể ấp úng nhìn nàng.

Sau khi nam tử đứng lên, Phụng Cửu ngẩn ra, lúc này mới phát hiện hắn lớn lên rất cao lớn, ước chừng cao hơn nàng nửa cái đầu, hơn nữa, làn da rám nắng vóc người chắc nịch, so với đại thúc kia tựa hồ còn muốn cường tráng hơn, lúc này bộ quần áo choàng trên người hắn bị căng lên có chút khấn trương, trên cánh tay cơ bắp đều căng chặt, phảng phất có thể đem quần áo căng nứt bất cứ lúc nào.

Ánh mắt xoay chuyển, nhìn nam tử đi theo bên người, hỏi: “Ngươi đang làm gì vậy?” Nàng chỉ thuận tay cứu người, nhưng không nghĩ sẽ mang theo phiền toái như vậy.

“Ta, ta có thể đi theo ngươi không?” Nam tử có chút bất an nhìn nàng: “Ta cái gì cũng không nhớ rõ, hơn nữa chỉ nhận thức ngươi.”

Trần Phượng Cửu xẹt qua một vết hắc tuyến. Lời này sao nghe quen tai, tựa hồ như khi nàng ăn vạ đại thúc kia cũng nói lời như vậy.

“Ta, ta nhất định sẽ không chọc phiền toái cho ngươi.”

Phượng Cửu tròn trắng mắt, không chút khách khí nói: “Bản thân ngươi chính là phiền toái.”

Đêm qua nếu không phải bởi vì hấn, nàng cần gì phải dùng nguyên cả một buổi tối đối đầu với đám sói kia? Dựa vào thân thủ cùng tốc độ của nàng, cho dù đánh không được cũng có thể trốn thoát đi.

Nửa ngày không nghe âm thanh gì, nàng ngước đầu liếc mắt xem xét một cái, vừa thấy, lại là hơi há hốc mồm.

“Ngươi, một đại nam nhân khóc lóc cái gì?”

Một người to con đứng ở nơi đó với ánh mắt đỏ rực và rớt nước mắt, rất giống một tiểu tức phụ (tiểu tức phụ: nàng dâu nhỏ) bị khi dễ, có thể khiến nàng không há hốc mồm hay sao?

“Ngươi không cho ta đi theo……”

Hắn ủy khuất nhìn nàng: “Ta không biết đi đâu, cũng không biết trở về như thế nào, ngươi nếu không cho ta đi theo……”

Phượng Cửu vỗ về cái trán không nói nhìn trời. Quả nhiên là không ném nổi phiền toái……

Đây có thể xem như bị báo thù hay không? Nàng ăn vạ người khác, giờ người khác ăn vạ lại nàng.

Nàng đi đến bên dòng suối lấy ống trúc ra và đổ đầy nước, đem quần áo bên ngoài trên người đã bị máu sói bắn đầy vứt bỏ.

Khi chuẩn bị cất bước rời đi, phát hiện người nọ vẫn còn đứng ngốc ở phía sau, một bộ dáng muốn đi theo nàng nhưng không dám mà chỉ nhìn chăm chăm nàng, nàng than một tiếng: “Còn đứng đó làm gì? Đi a!”

“Nga, nga!” Nam tử sừng sốt một chút, vui sướng gật đầu đáp lời, bước nhanh đi tới, chỉ là vẫn chịu đựng đau đớn dùng một tay che lại miệng vết thương nơi bụng.

Hai người đi đến trên sườn núi, tiến vào trong rừng, lúc này, ánh mắt Phượng Cửu hơi loé lên, bắt động thanh sắc liếc mắt quét xung quanh một cái, trước khi tiếp tục đi về phía trước.

“Cái kia, ta, ta kêu ngươi như thế nào a?” Nam tử đi theo bên người Phượng Cửu hỏi.

“Tùy tiện.” Nàng không chút để ý đáp lời, lực chú ý không nằm trong cuộc nói chuyện.

Nghe vậy, nam tử nghĩ nghĩ, liền cười ha hả hỏi: “Ngươi nhỏ hơn ta, vậy ta đây kêu ngươi là tiểu đệ được không?”

“Ân.”

Nàng không để bụng đáp lời, cũng không thực sự lắng nghe những gì hắn nói, mà thay vào đó là nghiêng đầu nhìn chăm chăm đám cỏ dại không lồ ở phía sau.

Nghe thấy Phượng Cửu đáp ứng, trên mặt hắn sáng lên vui sướng, đang muốn nói gì đó, lại nhận ra tiểu khát cái đang nhìn chăm chăm phía sau bên trái, hấn theo ánh mắt nhìn lại, vừa nhìn thấy, sắc mặt khẽ biến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Cười Nham Hiểm!

“Những con sói đó không hề rời đi? Nó, chúng nó định vẫn đi theo hay sao?” Hắn có chút ngạc nhiên, đi một đường rồi cứ nhiên không phát hiện ra phía sau đi theo hơn mười đầu sói.

Hắn thật sự không dám tưởng tượng, dưới tình huống không hề phòng bị nếu những con sói kia nhào lên thì hậu quả sẽ như thế nào……

“Không có việc gì, chúng nó không dám nhào tới, chúng chỉ là đang đợi cơ hội.” Phượng Cửu nhìn thoáng qua, thu hồi ánh mắt tiếp tục đi tới.

Nàng biết khi nàng lấy sắc bén cùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn chém giết mấy con sói lúc trước, đã có tác dụng chấn nhiếp thành công, hơn mười đầu sói này sẽ không dám nhào lên, bởi vì chúng nó rất rõ ràng kết quả khi nhào lên không nghi ngờ chính là chết!

Nhưng cứ như vậy mà rời đi cũng không cam lòng, cho nên mới theo đuôi bọn họ, tìm kiếm cơ hội.

“Cứ để cho chúng nó đi theo như vậy?” Nam tử ngơ ngác hỏi, thấy tiểu khất cái cứ nhiên một chút lo lắng cũng không có, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Vì cái gì hần ta rõ ràng nhỏ hơn so với hần, lại có sự sáng suốt, gan dạ cùng thân thủ tốt như vậy?

Phượng Cửu dừng bước, liếc mắt nhìn hần một cái: “Bằng không ngươi đuổi đi?”

“Ách..... Vẫn là từ bỏ, cứ để cho chúng đi theo đi!” Hần ngượng ngùng gãi gãi đầu cười cười.

Vì thế, nếu như có người ở gần đây, liền có thể nhìn đến một màn quỷ dị kia.

Phía trước hai người lác lác đi tới, phía sau ước chừng 10m đi theo hơn mười con sói xám miệng chảy nước miếng.....

“Tiểu đệ, ngươi nói trên mặt ngọc bội này có thể là tên của ta hay không?” Hần vừa đem một khối ngọc bội đưa cho Phượng Cửu, vừa nói: “Nó đã nằm trên cổ ta.”

Phượng Cửu tiếp nhận ngọc bội kia nhìn nhìn, mặt trên quả nhiên là có khắc ba chữ: “Quan Tập Lâm?”

Thanh âm nhỏ bé ngưng lại, nàng liếc mắt nhìn hần, nói: “Ngươi kêu Quan Tập Lâm?”

“Ta cảm thấy có thể là như vậy.”

Nàng đem ngọc bội trả lại cho hần, cười nói: “Ta còn tưởng rằng ngươi kêu đại ngọc đâu!”

“.....”

Quan Tập Lâm không có lời để nói nhìn tiểu khất cái, thức thời không nói gì nữa.

Hai người lại đi thêm một đoạn đường, phía sau hơn mười đầu sói vẫn như cũ đi theo, không có ý tứ muốn rời đi.

Thẳng đến, Quan Tập Lâm ngửi ngửi cái mũi, nhếch miệng nói với Phượng Cửu: “Tiểu đệ, phía trước có người, chúng ta đi mau, chỉ cần những người phía trước chịu để cho chúng ta đi theo, đám sói đi theo phía sau nhất định không dám lại công kích chúng ta.”

“Có người? Ngươi làm sao biết được?” Nàng nhìn nhìn phía trước mặt, trừ bỏ cây cối cùng cỏ dại ở ngoài, căn bản không nhìn thấy dấu hiệu của nhân ảnh nào.

Hần gật đầu thật mạnh: “Có, nhất định có, ta ngửi được hương vị thịt nướng.”

“Hương vị thịt nướng? Ta như thế nào lại không ngửi được?” Nàng lẩm bẩm, tiếp tục đi lên phía trước một đoạn, quả nhiên ngửi thấy hương vị thịt nướng, cũng ần ần nghe thấy giọng người nói chuyện, không khỏi kinh ngạc nhìn Quan Tập Lâm bên người liếc mắt một cái.

Hần ta có mũi của chó săn?

“Ha ha, đúng không? Ta đã nói là có người đi!” Hần đắc ý cười, nói: “Chúng ta đi mau, chỉ cần bọn người phía trước để cho chúng ta đi theo, cho dù trên đường gặp phải mãnh thú cũng không cần sợ.”

“Ngươi cho rằng người ta sẽ tùy tiện cho chúng ta đi theo sao?” Nàng trừng mắt liếc nhìn hần một cái: “Cũng chỉ có ta ăn no không có gì làm mới mang theo ngươi.”

Nhìn hần đứng ngốc, vẻ mặt bất lực, Phượng Cửu trừng mắt nhìn, nói: “Nơi này chính là Cửu Phúc Lâm, mãnh thú rất nhiều, nguy hiểm trải dài, ngươi nghĩ họ sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy hai người lạ tiếp cận bọn họ?”

“Nghĩ thế nào?” Hần ngơ ngác hỏi, vẻ mặt không rõ nguyên do.

“Đàn độn! Khẳng định là sẽ nghĩ chúng ta tiếp cận bọn họ là có mục đích gì đó a!”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Phượng Cửu hơi đổi, bên môi nổi lên một nụ cười nham hiểm: “Không có việc gì, ta đã có biện pháp, đợi lát nữa rồi nhìn ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Trùng Tiểu Đệ Ta Làm Gì!

Người dịch: Emily Ton

Wattpad: https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Link gốc: <https://my.w.tt/UiNb/7CUUMckyoH>

Kế tiếp, Quan Tập Lẫm liền đi theo bên người Phụng Cửu lặng lẽ đến gần những người đó, đầu tiên là ở sau thân cây từ xa quan sát một hồi, sau đó hùng dũng dẫn hân tiến lên phía trước. Nguyên bản còn tưởng rằng tiểu khất cái đã chuẩn bị biện pháp gì làm những người đó đưa bọn họ đi cùng, lại không nghĩ, hân ta trực tiếp một đường đi qua xung quanh những người đó. Hân ta không hề mở miệng, cũng không thèm liếc mắt nhìn đám người kia.

Nhưng thật ra những người đó lại đột nhiên cảnh giác khi nháy mắt nhìn đến hai người xuất hiện. Người cầm đầu âm thầm đánh giá bọn họ, lúc này mới thả lỏng cảnh giác, bởi vì hai người kia tu vi cũng không phải rất cao, không thể trở thành uy hiếp đối với bọn họ.

Nhưng ngay lúc đó, liền nghe người trong tộc mình kinh hô một tiếng.

“Tam gia, là bầy sói!”

Người này thét lên một tiếng kinh hãi, ba bốn mươi người nguyên bản đang ngồi ở nghỉ ngơi nhanh chóng cảnh giác. Cũng vào lúc này, Phụng Cửu đang đi phía trước sau khi nghe được lời bọn họ nói cũng kinh hô ra tiếng.

“Cái gì? Bầy sói? Ở đâu? Ở đâu?” Nàng vừa khẩn trương hỏi, vừa lôi kéo Quan Tập Lẫm lui về theo hướng những người kia.

“Các ngươi là người nào? Bầy sói có phải do các ngươi đưa tới hay không!” Một hán tử trung niên trầm giọng rống lên, có chút tức giận nhìn bọn hân chăm chăm.

“Sao có thể!”

Nàng trùng hai mắt, nói: “Những con sói kia không phải là tiểu miêu (mèo con), chúng ta làm sao có thể dẫn theo chúng nó tới đây? Hơn nữa, nếu như sớm biết rằng có sói đi theo chúng ta, chúng ta đã sớm chạy, làm sao còn chậm rì rì đi tới như vậy?”

“Lão Lục, trước tiên đừng xúc động, chú ý lập tức cảnh giới mới là quan trọng nhất!” Nam tử trung niên cầm đầu giọng nói vững vàng lên tiếng: “Những con sói xám đó là mãnh thú hung dữ nhất, tốc độ cực nhanh, mọi người phải cẩn thận một chút.”

Phụng Cửu thấy đội người bọn họ rất có huấn luyện hình thành một vòng tròn bảo hộ xung quanh, vài tên thiếu niên tương đối trẻ tuổi cùng thiếu nữ đều được bảo hộ ở bên trong. Nàng lôi kéo Quan Tập Lẫm tới gần đội ngũ bọn họ, bất quá cũng chỉ đứng ở vòng ngoài, cũng chưa đi đến nhập vào trong vòng bảo hộ của bọn họ, dù là như thế, cũng đối lấy ánh mắt căm tức của một người thiếu nữ ở phía trong vòng bảo hộ.

“Tiểu khất cái, cả người dơ bẩn hãy cách ta xa một chút!”

“Biểu muội, không được vô lễ.” Một thiếu niên thấp giọng thét lên, có chút bất mãn với hành vi vô lễ của thiếu nữ.

Hân nhìn về phía Phụng Cửu cùng Quan Tập Lẫm, ôn hòa nói: “Ta xem hai người các ngươi tu vi cũng không cao, vẫn là nên vào trong vòng bảo hộ ở đây đi! Các vị thúc phụ cùng hộ vệ nhà ta đều có thực lực là nhất đẳng nhất, chỉ hơn mười đầu sói kia sẽ không gây uy hiếp gì quá lớn đối với chúng ta.”

“Ha ha, không tồi! Chỉ là hơn mười đầu sói mà thôi, vừa lúc cho chúng ta hoạt động gân cốt một chút.” Một đại hán đáng người vạm vỡ sau khi nghe thiếu niên nói xong cao giọng cười to, vung rìu trong tay: “Một rìu của lão tử là có thể chém chết một đầu!”

Nghe nói như thế, nam tử trung niên cầm đầu âm thầm lắc đầu: “Thiết Ngưu, bất luận là thời điểm nào đều không được có ý khinh địch, phải luôn cảnh giác, chúng ta sẽ phải chiến đấu nếu bầy sói nhảy vào chúng ta.”

“Vâng vâng vâng.” Đại hán cười ứng phó vài tiếng, nhìn chăm chăm bầy sói cách đó không xa, vừa nhìn thấy lại cao giọng cười ha ha: “Tam gia, ngươi xem đám câu vật kia không dám đi lên a! Ha ha ha ha, nhất định là bị ta dọa tới rồi.”

Phụng Cửu nghe nói thế tự kỷ không nhịn được cười khúc khích, lúc này mới nói với kia thiếu niên kia: “Đa tạ vị công tử, chúng ta đứng ở chỗ này là tốt rồi.”

“Tiểu tử, ngươi cười cái gì? Chẳng lẽ là cảm thấy lão tử không có bản lĩnh dọa lui đám câu vật kia?” Đại hán dựng thẳng lên hai hàng lông mày hung thần ác sát, vẻ mặt không vui trừng mắt Phụng Cửu.

Phụng Cửu còn chưa kịp nói lời nào, đã bị Quan Tập Lẫm bên cạnh kéo ra phía sau.

Chỉ thấy hán che ở trước người nàng ưỡn ngực cũng trừng lại: “Ngươi từng tiểu đệ ta làm gì!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Thọc Dao Sau Lưng!

Người dịch: Emily Ton

Phượng Cửu giật mình ngẩn người một lúc, nhìn người cao to che chắn trước mặt mình có chút ngốc lăng, ánh mắt hơi quái dị liếc mắt nhìn hán.

Mà đại hán gọi là Thiết Ngưu kia thấy nam tử ưỡn ngực cũng bị hán thu hút, sau khi sùng sốt một chút liền cười lớn tiếng: “Ha ha ha! Tốt tốt tốt, tiểu tử nhà ngươi lá gan không tồi a! Ngay cả Thiết Ngưu ta cũng dám trừng, đáng ngưỡng mộ!”

Vừa nói, vừa hưng phấn vỗ bờ vai của hán, lòng bàn tay đập từng cái liên tục trên vai, trong khi Phượng Cửu ở phía sau khoe miệng nhếch thành một đường thẳng.

Lực đạo kia, thế nhưng không hề nhẹ!

“Ấn!” Bị chụp vài cái, khe động đến thương thế ở bụng hán, lập tức khiến hán đau đến mồ hôi lạnh ứa ra.

“Lực đạo kia của ngươi quá nặng, trên người hán còn có thương tích!” Phượng Cửu nói, từ phía sau đi lên, lấy tay che bụng hán ra, quả nhiên, thấy miệng vết thương lại chảy ra máu.

“Ách.....” Đại hán ngưng ngừng thu hồi tay.

“Các ngươi xem, bầy sói đã rút lui.” Có người vui sướng nói, nhìn bầy sói sau khi thấp gào một tiếng xoay người rời đi.

Không cần chiến đấu mà nguy hiểm được giải trừ, làm cho mọi người phấn khởi không gì bằng.

Hoá ra, bầy sói nhìn thấy Phượng Cửu bọn họ gia nhập với đội ngũ kia, lúc này mới không cam lòng rời đi. Rốt cuộc ngay cả hai người kia chúng nó đều không đối phó được, giờ có nhiều hơn ba bốn mươi người lại càng không chiếm được ưu thế, tự nhiên sẽ không lưu lại.

Lúc này, thiếu niên ôn hòa lúc trước mở miệng nhìn về phía Phượng Cửu, nói: “Miệng vết thương đã chảy máu, ngươi mau xem vết thương của huynh trưởng ngươi đi!” Đang nói, đem một bình dược đưa ra: “Ta có chút dược này đối với ngoại thương rất tốt.”

“Biểu ca, ngươi quản bọn họ nhiều như vậy làm gì?” Thiếu nữ đậm chân, có chút bất mãn khi biểu ca hán đối tốt như vậy với hai kẻ xa lạ không biết từ nơi nào chạy ra.

“Không cần, ta có dược của mình.” Phượng Cửu nói, đỡ Quan Tập Lẫm đi đến dưới tàng cây ở một bên, lấy mảnh vải bên hông hán ra và bôi dược cho hán một lần nữa.

“Chúng ta đi thôi!” Sau khi băng bó một lần nữa, nàng nâng hán dậy và nói.

Quan Tập Lẫm sùng sốt, ngơ ngác gật đầu: “Ác!” Lúc này mới theo nàng tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn hai người bọn họ không nói một tiếng đã rời đi, nam tử trung niên nguyên bản còn có chút cảnh giác lúc này mới thả lỏng, cũng không có giữ lại, bởi vì chuyện này của bọn họ có việc phải làm không thích hợp khi có người ngoài ở đây.

Sau khi đi bộ được một đoạn đường, Quan Tập Lẫm trong lòng khó hiểu, hỏi: “Tiểu đệ, không phải nói muốn hỏi một chút xem bọn họ có thể để chúng ta đi theo hay không sao? Sao ngươi không hỏi mà đã đi rồi?”

Trong miệng Phượng Cửu ngậm một nhánh cỏ đuôi chó, thanh thần nện bước thành thoi, trong tay còn lại đang vung vẩy một đoạn nhánh cây, không chút để ý nói: “Chúng ta vì sao phải đi theo bọn họ?”

“Đương nhiên là vì khi gặp nguy hiểm bọn họ có thể giúp chúng ta một phen a!”

“Sai.”

Nàng lắc đầu, nói: “Người thì nên dựa vào chính mình, nếu muốn dựa vào người khác vậy thì chết chắc rồi. Hơn nữa, theo chân bọn họ đến cùng cũng chính là vì muốn thoát khỏi đám sói kia, hiện tại những con sói đó cũng không còn đi theo chúng ta nữa, chúng ta đi theo bọn họ làm gì?”

Quan Tập Lẫm ngơ ngác gãi gãi đầu: “Giống như cũng có đạo lý.” Đang nói, ánh mắt sùng bái nhìn nàng: “Tiểu đệ, ngươi rõ ràng nhỏ hơn so với ta,

nhưng lại thông minh lanh lợi hơn ta rất nhiều.”

“Tất nhiên, người cho rằng ta giống người a? Bị người thợ dao nhỏ sau lưng?”

“Cái gì mà thợ dao nhỏ sau lưng?” Hắn không rõ nguyên do hỏi.

Phượng Cửu liếc mắt nhìn hắn, lúc này mới chậm rãi nói: “Thương thế của người là bị đâm rất gần, lại còn là từ sau lưng khiến người không chú ý thì ra tay, hiển nhiên là người quen biết người muốn giết người, cho nên ta nói người còn không tin.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cố Nhân Tới Từ Phương Tây!

Người dịch: Emily Ton

Nghe được lời Phượng Cửu nói, Quan Tập Lãm ngẩn ra một chút, nửa ngày cũng không mở miệng, chỉ hơi cúi đầu yên lặng bước đi.

Hai người cũng không phải đi một đường thẳng tắp, bởi vì Phượng Cửu vào rừng là để tìm được, trên đường đi gió lộng quanh co, đặc biệt là sau khi quãng được đám sỏi kia, càng là hướng nơi hẻo lánh cây cối cỏ dại um tùm mà đi.

Dọc theo đường đi vừa ngắt vừa vặt, đảo mắt cũng thấy ngắt được không ít linh dược hữu dụng, chỉ là phẩm chất những linh dược nàng tìm được ở nơi này, là những thứ thường thấy, cũng không phải loại gì cực kỳ trân quý, rốt cuộc tại nơi tiểu quốc cấp 9 này, muốn tìm được những linh dược cực phẩm trân quý căn bản là không có khả năng.

Bởi vậy, bọn họ một đường tìm được, đã đi tới phía dưới một đỉnh núi.

Phượng Cửu mắt sắc thấy gần trên đỉnh núi có một gốc cây linh dược đón gió rêu rao, ánh mắt không khỏi sáng ngời: “Người ở chỗ này chờ, ta đi hái cây linh dược trên kia xuống.” Tìm lâu như vậy, lúc này mới phát hiện một gốc cây linh dược thần hiệu, sao nàng không kích động được?

“Tiểu đệ, người, người sẽ quay lại đây đúng không?” Quan Tập Lãm có chút thấp thòm nhìn nàng.

Phượng Cửu đi được vài bước nghe nói như thế thì ngẩn ra một chút, tiện đà quay trở lại, từ trong túi càn khôn lấy thịt nướng ra đưa cho hắn.

“Ta đi hái thuốc, đợi lát nữa sẽ trở về, thịt nướng này người cầm lấy mà ăn, ừ, tốt nhất nên bò lên trên cây đi, cứ như vậy dù gặp phải mãnh thú cũng không cần lo lắng.” Nàng hướng chung quanh nhìn nhìn, thấy cách đó không xa có một cây đại thụ rất lớn che trời, liền chỉ vào hỏi: “Người có thể leo lên cây đó không? Ta hái thảo dược xong sẽ trở về nơi này tìm người.”

Nghe nàng không tính toán bỏ rơi hắn, Quan Tập Lãm lúc này mới lộ ra tươi cười nói: “Có thể! Ta đây leo lên cây ngồi chờ người, người nhất định nhớ phải quay về tìm ta.”

“Được.” Nàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, lúc này mới xoay người đi về hướng ngọn núi kia.

Vách núi hơi dốc, khiến nàng rất vất vả để trèo lên, có khi bắt cần dưới chân, đất đá sẽ lăn xuống, bởi vậy, mỗi một bước đi nàng đều thật sự rất cẩn thận.

Sau khoảng một canh giờ (2h), khi nàng đã tới gần cây linh dược, thì phát hiện bên cạnh cây linh dược có một cái lỗ nhỏ, một con rắn màu xanh lá cây có kích thước bằng chiều rộng của ngón tay út phun ra cái lưỡi nhỏ từ bên trong cái động nhỏ xíu kia, mắt rắn hung hăng thị huyết nhìn nàng chằm chằm.

Nàng khảo sát khu vực trước mặt, trừ bỏ lỗ nhỏ kia, bên cạnh cũng có thêm một cái lỗ nhỏ nữa, hiển nhiên là tương thông.

Nghĩ đến muốn nhổ được cây linh dược kia tất yếu phải giải quyết con rắn này trước. Hạ quyết tâm, sau khi ánh mắt nàng nhìn lướt qua chung quanh, hạ người xuống nắm một khối đá trên tay, ngay sau đó nhún người lên gần hơn một chút, thân thể giống như con rắn đã đẩy mình ra khỏi lỗ để nhìn, bàn tay lập tức vươn ra đem cục đá nhét vào trong lỗ nhỏ.

Cũng ở một khắc kia, rắn độc nhanh chóng từ một lỗ nhỏ khác ti một tiếng xông ra, miệng rắn mở to lộ ra răng nanh hướng phía cổ tay nàng cắn tới.

Với tốc độ nhanh như chớp, trong nháy mắt Phượng Cửu rút ra chủy thủ chém một phát, đầu rắn vụt ra bị một đao chém đứt, mình rắn cũng theo đà rơi xuống. Lúc này, nàng mới cẩn thận đào cây linh dược lên và thu vào trong túi càn khôn.

“Hô! Một chết!”

Sau khi hái xong thảo dược nàng trực tiếp bò lên đỉnh núi, nghỉ đứng từ trên cao nhìn xem hoàn cảnh chung quanh. Tuy nhiên, nhìn đến bên cạnh đỉnh cu

nhien có một gốc cây linh được tẩn ra hơi thở linh lực, không khỏi vui sướng ngất lất thu vào trong túi càn khôn.

“Vận khí không tồi, ở địa phương này cứ nhiên tìm được hai cây linh được.” Nàng cười nói, đứng trên đỉnh núi nhìn xuống phía dưới, lại nhìn đến ở trong rừng phía tây có một chi đội đang hướng về chỗ sâu trong rừng đi đến.

Tên nam tử cầm đầu cả người mặc một bộ bạch y tuấn đạt, chính là vị hôn phu đời trước của nàng, Tam vương gia Diệu Nhật Quốc - Mộ Dung Dật Hiền, mà nàng kia đi theo bên người hắn, mặc một bộ váy áo màu thủy lam, với một dung nhan mà nàng vô cùng quen thuộc.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Xa Lạ Và Quen Thuộc!

Người dịch: Emily Ton

“Thật đúng là sự trùng hợp đáng kinh ngạc a!” Nàng nhẹ giọng nỉ non, trong ánh mắt điểm đầy khí lạnh.

Vân Nguyệt thành cách nơi này cũng không gần, nhưng nếu lên đường cũng phải mất vài ngày, nàng ta như thế nào lại đến nơi đây? Hơn nữa ngay cả Mộ Dung Dật Hiền cũng tới?

Ánh mắt dừng lại thật lâu trên người Mộ Dung Dật Hiền. Hiển nhiên, hắn không hề phát hiện ra Phượng Thanh Ca kia đã không phải là Phượng Thanh Ca ban đầu nữa, giờ khắc này, nàng thật sự có chút tò mò, chẳng lẽ nam nhân chỉ nhận biết người từ một khuôn mặt hay sao?

Ánh mắt nàng cũng không dừng lại quá lâu trên người bọn họ, bởi vì rất nhanh nàng đã phát hiện, xung quanh hoặc gần hoặc xa đều có không ít đội ngũ đều đang hướng ở chỗ sâu phía trong rừng mà đi, những đội ngũ đó cách xa nhau khá xa, một số đội chỉ xa nhau không hơn mười mét.

Nghĩ lại các cuộc gặp gỡ một đường tới đây, ánh mắt nàng khẽ động, trong lòng trầm tư: chỗ sâu trong Cửu Phúc Lâm có thứ gì? Có thể khiến những người này đều đi thẳng đến chỗ sâu phía trong mà đi?

Đang nghĩ ngợi tới đây, bỗng nhiên cảm giác thấy có một đôi mắt hung tàn đang nhìn nàng chăm chăm, nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy thì lông mày không khỏi dựng lên thẳng đứng: “Gấu đen?”

Cách nàng không đến 5m, một con gấu đen cao tầm 2-3m đang cúi xuống, miệng nhe răng nhìn nàng chăm chăm, thân mình cúi thấp xuống như muốn lạng lẹ tới gần nàng, nhưng lại bị nàng phát hiện, chỉ thấy đầu gấu đen lớn ngửa lên gầm rú một tiếng rồi đột nhiên nhào lên tới.

“Rống!”

Một tiếng rống giận của gấu đen, chấn động khiến mặt đất hơi rung lắc, âm thanh của nó từ chỗ cao truyền ra, cơ hồ ở trong nháy mắt đã truyền khắp xung quanh, làm các nhân mã trong rừng phía dưới đều nghe được.

Đối mặt với một đầu gấu đen to như vậy, Phượng Cửu cảm thấy nàng không có khả năng chiến thắng, lập tức thừa dịp nó đang dừng mảnh nhào lên thì thân mình đồng thời hướng một bên lao đi, bắt đầu khởi động huyền lực kết hợp với thân pháp quý dị nện bước hướng phía dưới chân núi bỏ chạy.

“Rống rống!”

Gấu đen to lớn chộp vào khoảng không, ngửa đầu lại rống lên hai tiếng, thân mình thật lớn của nó quay lại và rượt theo, lấy tốc độ cực nhanh đuổi theo Phượng Cửu.

“Dựa vào! Còn có một con khác!”

Phượng Cửu đang hướng dưới chân núi lao đi thì nhìn đến phía trước vụt ra một con gấu đen khác, nhìn không được mở miệng mắng: “Ta đúng là gặp vận **** gì đâu?” Ánh mắt xoay chuyển, lại tìm đường chạy trốn.....

Những đội ngũ đang đi sâu vào trong rừng quanh núi nghe thấy từ trên cao truyền đến tiếng gầm thét của gấu đen, cũng đột ngột dừng bước, hướng chỗ cao nhìn lại.

Gấu đen sở hữu sức mạnh đáng kinh ngạc trong khi chiến đấu, hơn nữa, gấu đen tại đây bên trong Cửu Phúc Lâm này cũng không phải là loại gấu đen bình thường, mà là mãnh thú cao cấp cấp hai.

Mười mấy võ giả huyền cực cảnh muốn săn giết một đầu gấu đen cao cấp cấp hai cơ hồ có thể nói là không thể làm được, bởi vậy, phàm là người tiến vào nơi này đều biết, nếu như gặp phải gấu đen thì phải tránh thật xa, không thể chiến đấu chính diện.

Mà trong rừng Mộ Dung Dật Hiền trong lòng chợt căng thẳng, bước chân dừng lại, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía ngọn núi.

“Mộ Dung ca ca, làm sao vậy?” Trên dung nhan tuyệt mỹ của Phụng Thanh Ca cả người mặc váy áo màu thủy lam có chút kinh ngạc, thấy ánh mắt bình tĩnh của hắn dừng phía trên đỉnh núi, cũng theo ánh mắt hắn nhìn lại, nhưng, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Không có gì.” Hắn lắc lắc đầu cười ôn hòa, nhìn người bên người, lại cảm thấy cái loại cảm giác xa lạ này càng ngày càng rõ ràng.

Phảng phất như thế.....

Nàng ở trước mắt căn bản không phải là Phụng Thanh Ca mà hắn biết, bởi vì đã ở chung nhiều ngày, rõ ràng nàng ở ngay trước mắt, nhưng hắn lại không có cảm giác rung động của ngày xưa.

Mà một đạo ánh mắt đánh giá vừa rồi, tuy không biết đến từ người nào, thế nhưng lại mặc danh làm hắn cảm thấy rất quen thuộc.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Dị Biến Kinh Thiên!

Người dịch: Emily Ton

Bị ánh mắt bình tĩnh mà sâu thẳm của hắn nhìn, trong lòng nàng ần ần có chút bất an, một tay nhẹ nhàng vỗ về trên mặt thấp giọng hỏi: “Mộ Dung ca ca vì sao nhìn ta như vậy? Là trên mặt ta có thứ gì sao?”

Hắn không trả lời, chỉ cười nho nhã: “Chúng ta đi thôi!” Tiễn đà, tiếp tục cất bước đi lên phía trước.

Phụng Thanh Ca dừng lại một chút trước khi đi theo bên người hắn, hướng về chỗ sâu trong rừng mà đi.

Đi tới bên cạnh, thỉnh thoảng nàng lại nghiêng người nhìn qua khuôn mặt tuấn dật nho nhã của hắn. Hắn hoàn mỹ như vậy, ôn nhu như vậy, làm lòng nàng không tự chủ được trầm luân vì hắn, bị lạc vì hắn, rung động vì hắn, chẳng sợ, phải sống cả đời dưới khuôn mặt của người khác, nàng cũng không oán không hối.....

Mà bên kia, Phụng Cửu lúc này lại có vẻ có chút chật vật, bởi vì phía sau nàng hai đầu gấu đen rất lớn vẫn đuổi theo nàng suốt hơn một canh giờ (2h).

Lúc đầu tưởng rằng có thể dễ dàng bỏ rơi chúng nó, ai ngờ hai đầu kia hùng hổ chạy nhanh với tốc độ ngoài dự đoán, hơn nữa vừa chạy vừa cảm nhận mặt đất chấn động thỉnh thoảng truyền đến từ phía sau làm nàng căn bản không thể chậm tốc độ lại.

Tốc độ không thể chậm, nhưng vẫn luôn chạy như vậy đến thần tiên cũng không chịu nổi a!

“A! Đừng đuổi theo ta, nếu chọc giận ta thì ta sẽ liều mạng với các ngươi!” Nàng ngửa đầu hét lớn, tốc độ không giảm, nhưng hơi thở đã có chút hỗn hển.

Không phải là bất quá chỉ hái một vài gốc cây linh dược thôi sao? Đáng phải đuổi theo nàng chạy hơn một canh giờ hay sao?

“Rống! Rống!”

Đáp lại nàng là hai tiếng rống gầm gừ, cùng với tốc độ không giảm ở phía sau.

Thấy phía trước có một gốc cây đại thụ, nàng thờ phì phò quay đầu lại nhìn thoáng qua, nện bước chạy nhanh hơn về phía trước, khi hai chân tới gần cây đại thụ lập tức gấp người xuống rồi nhảy lên nắm lấy cành cây, nương theo nhánh cây mà nhảy mà bò lên phía trên cây đại thụ.

“Hô! Mệt chết ta.”

Chạy xong, trực tiếp ngồi ở trên cây đại thụ thờ phì phò, nhìn hai đầu gấu đen to lớn nhanh chóng đuổi tới dưới tàng cây, cư nhiên cũng sử dụng tay chân tính toán bò lên trên cây, cũng may, nàng chọn cây cô thụ này ngoài rần chắc ra, thân cây thế nhưng rất trơn không dễ bò lên.

“Phanh!”

Quả nhiên, một con trong đó đã bò cách mặt đất chừng một mét liền ngã chổng vó, nàng nhìn xem không nhịn được nở nụ cười.

“Bất quá, đây là một gốc cây sử dụng linh dược gì? Đáng giá để các ngươi vẫn luôn đuổi theo ta không bỏ?” Nàng từ túi trong Càn Khôn lấy ra cây linh dược lúc trước nhìn nhìn, vì trước đây chưa từng thấy qua, nhất thời cũng không biết nó có ích lợi gì.

“Rống rống!”

Hai đầu gấu đen dưới tàng cây vừa thấy nàng lấy cây linh dược kia ra, tức khắc lại rống to lên, không thể leo lên cây, hai con gấu liền hợp lực dùng sức rung lắc thân cây, tựa hồ như muốn đem lắc nàng rơi xuống từ trên cây.

Thân cây cỏ thụ bỗng nhiên đong đưa một trận, suýt nữa làm nàng ngã xuống, nàng một tay đỡ lấy đại thụ, một bên kêu lên với bên dưới: “Các người có dễ yên không? Muốn lấy lại cây linh dược này từ tay ta? Các người đừng mơ tưởng.”

“Rống! Rống rống rống!”

Hai con gấu bị chọc giận lại gào thét vang trời, lắc mạnh cây khiến Phượng Cửu cảm thấy không thể tiếp tục ngây người, vì thế, sau khi thu hồi cây linh dược liền hướng xung quanh nhìn nhìn, tính toán từ trên cây này nhảy qua cây khác để đi, tìm cơ hội đào tẩu.

Nhưng mà, đúng lúc nàng đang đứng lên, trong không trung bỗng nhiên ầm vang một tiếng vang lớn, giống như sấm rền từ trên tầng mây truyền xuống, một cỗ uy áp cường đại cũng như từ trên tầng mây lao xuống bao phủ xung quanh. Hơi thở uy áp cường đại cuốn lên từng đợt cuồng phong, thổi toàn bộ cây cối trong rừng lắc lư, lá rụng rơi xuống mặt đất lại bị ném vào không trung cuộn thành vòng xoáy.

“Ngao ô……”

“Rống!”

“Ngao!”

Những thanh âm hoảng sợ của chúng thú vang lên, cao thấp không đồng nhất quanh quẩn ở trong rừng.

Mà lúc này, Phượng Cửu nhìn thấy hai đầu gấu đen phía dưới tàng cây cũng run bần bật quỳ bò xuống dưới, kinh hoàng rập trên mặt đất……

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Thượng Cổ Thần Thú!

Người Dịch: Emily Ton

Cảm giác được cỗ uy áp áp bức từ trong không trung, nàng kinh ngạc ngẩng đầu hướng lên trời nhìn lại, lúc này, liền thấy đám mây trên trời bao phủ một ngọn lửa màu sắc loá mắt, hơn nữa, ngọn mây lửa kia dần dần biến hình thành bộ dáng một con phượng hoàng lửa đang giương cánh, loá mắt đến cực điểm, đẹp khiến người không thể rời mắt……

Cùng lúc đó, dị tượng trên không trung đưa tới chấn động khắp nơi, cơ hồ các quốc gia xung quanh Diệu Nhật Quốc đều thấy được dị tượng trong không trung ngày đó, những cường giả khắp nơi sôi nổi kích động vạn phần.

“Dị tượng xuất hiện từ trên trời! Đó là thần thú xuất thế!”

“Ngọn mây lửa, hình ảnh của phượng hoàng! Thiên a! Thượng cổ thần thú là phượng hoàng lửa! Thượng cổ thần thú! Mau!”

Cường giả khắp nơi sau khi khiếp sợ qua đi, kích động vui mừng hướng về phía Cửu Phục Lâm của Diệu Nhật Quốc mà đi. Có phi kiếm mà bay, có phi thú mà bay, cũng sử dụng pháp khí ngày đi nghìn dặm mà bay……

Bọn họ chỉ có một mục tiêu, đó chính là, nhất định phải đoạt được thượng cổ thần thú chỉ vừa mới hiện thế kia!

Một số tu sĩ có thực lực không đủ để tranh đoạt với những cường giả đó chỉ có thể nhìn bọn họ sôi nổi, hướng về phía Cửu Phục Lâm của Diệu Nhật Quốc mà đi, không khỏi than nhỏ: “Không ngờ Diệu Nhật Quốc là một tiểu quốc cấp 9 nhỏ như vậy lại xuất hiện thượng cổ thần thú, thật là không tin được a!”

“Thật không hiểu thượng cổ thần thú sẽ bị dạng người như thế nào có được a?”

“Cường giả khắp nơi cũng vội vã mà đi, tiểu quốc như Diệu Nhật quốc sợ là thủ không được thượng cổ thần thú kia, ta đoán, chắc sẽ bị người quốc gia khác đoạt lấy.”

“Ha ha, điều này cũng không chắc, ai chẳng biết thần vật thượng cổ đều giống như là một cơ duyên lớn, ta nghĩ, đám mây lửa của thượng cổ thần thú hiện lên ở trên bầu trời Diệu Nhật Quốc, nhất định là có người phúc duyên lớn đang ở đó.”

“Cũng đúng, rốt cuộc năm đó khi thượng cổ Thanh Long hiện thế, cường giả các nơi không phải cũng tranh nhau chạy đến hay sao? Nhưng cuối cùng một đám cũng không người có thể gặp được.”

“Nói đến cũng quái lạ, thượng cổ Thanh Long hiện thế cũng đã mười mấy năm, nhưng mười mấy năm qua trừ bỏ dị tượng năm đó, khắp các nơi cũng chưa từng nghe nói có thượng cổ Thanh Long xuất hiện qua, thật không hiểu, năm đó người trở thành chủ nhân của thượng cổ Thanh Long rốt cuộc là ai?”

“Thần thú vừa xuất thế, khắp nơi chấn động, tương lai nhất định sẽ biết.”

Mấy người nhìn theo hướng Diệu Nhật Quốc, trong lòng thầm nghĩ: Lại một con thượng cổ thần thú xuất hiện, xem ra, sóng gió sắp xảy ra.....

Mà trong rừng Cửu Phục, mọi người đã hướng chỗ sâu bên trong mà đi lại đang kinh hi vạn phần.

“Nhìn xem! Lại là ngọn mây lửa, hình phượng hoàng! Hiện thế chính là thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa!”

“Nghe nói sẽ có thần thú hiện thế, lại không nghĩ rằng sẽ là thượng cổ thần thú, thật tốt quá! Chúng ta nhất định phải nhanh chóng khế ước với thần thú trước mọi người!”

Mà Lăng Mặc Hàn đã ở chỗ sâu nhất trong Cửu Phục Lâm, khi đang nhìn đến dị tượng trên bầu trời trong mắt thâm thúy cũng xẹt qua một mặt kinh ngạc: “Thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa?”

Trong lòng tuy kinh ngạc vì không nghĩ tới ở một tiểu quốc cấp 9 như Diệu Nhật Quốc lại có thể nhìn thấy hình ảnh của thượng cổ thần thú hiện lên, bất quá, chuyện đi này của hắn cũng không phải vì thượng cổ thần thú mà đến, với hắn, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Vì thế, sau khi hắn thu hồi ánh mắt lại tiếp tục đi theo hướng đích của mình.....

Một chỗ khác trong rừng, Phượng Thanh Ca cũng nhìn thấy dị tượng trên trời, khó nén nổi vui sướng lôi kéo bên người Mộ Dung Dật Hiền: “Mộ Dung ca ca, ngươi xem, là thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa!”

Trong lòng nàng kích động, trong lòng nhận định, thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa nhất định phải thuộc về nàng!

Mộ Dung Dật Hiền khi nhìn đến hình ảnh phượng hoàng lửa trong mắt cũng có một tia kinh ngạc: “Lại là thượng cổ thần thú, đây chính là vua của thần thú.”

Thanh âm rơi xuống, đã thấy ngọn mây lửa bốc lên, tiếng kêu vang vọng của phượng hoàng vang lên phảng phất như từ viễn cổ truyền đến, ngay sau đó, một đạo kim quang chói mắt từ trong không trung như sao băng bỗng nhiên bắn xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Rõ Ràng Nhật Được Một Trứng Thần Thú!

Toàn bộ mọi người trong rừng Cửu Phục Lâm chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang rất lớn truyền ra, một luồng ánh sáng rực rỡ cùng với hơi thở cường đại tán ra từ chỗ nó rơi xuống đất, mắt thường có thể thấy được dòng khí giống như nước trời đi khi nó quét ra bên ngoài, sức mạnh ấy đã thổi cây cối xung quanh nghiêng về một phía.

“Mau! Thần thú hiện thế! Mau đến chỗ kia!”

Mọi người trong Cửu Phục Lâm kích động kêu lên, không hẹn mà cùng nhau chạy như điên hướng về phía tiếng vang truyền đến, e sợ nếu chậm một bước sẽ bị người khác cướp mất tiên cơ.....

Mà ở trong rừng, khi luồng ánh sáng từ trên không trung bắn xuống, không ai biết, chính là dừng lại ở cạnh cây cổ thụ nơi Phượng Cửu đang ngồi.

Uy áp cường đại cùng dòng khí ép xuống cây đại thụ phải hai người mới có thể ôm quanh nghiêng về một phía, cơ hồ là nhổ tận gốc, mà Phượng Cửu đang ở trên cây tự nhiên cũng bị dòng khí kia đánh rơi xuống ngã xuống mặt đất, lăn xuống một cái lỗ thủng thật lớn như đại động được tạo ra bởi tiếng vang kia.

Dưới uy áp cường đại, nàng có chút thở không thông, da thịt trên mặt hơi đau do bị dòng khí mạnh thổi trúng, hai mắt cũng không thể mở ra.

“Ân!”

Khi nàng bị rơi xuống sâu hơn vào trong lỗ thủng, dưới bụng đụng vào một khối đồ vật nhô lên, đau đến nỗi nàng phải rên lên một tiếng, cũng vào lúc này, uy áp xung quanh cùng dòng khí dần dần tan đi.

Sau khi cảm giác hít thở không thông biến mất, nàng mới có sức lực đứng lên, lúc này cũng thấy được khối đồ vật nhô lên lại là một quả trứng vàng lấp

lánh!

“Đây không phải là trứng phượng hoàng hiện ra từ trong dị tượng kia chứ?”

Ánh mắt nàng mang theo vài phần quái dị, không có kinh hi, chỉ có nghi hoặc. Toàn bộ Cửu Phục Lâm lớn như vậy, nơi khác không rơi lại cổ tình rơi đến nơi này của nàng?

“Không chiếm thì phí cơ hội, nếu đã rơi dưới chân ta, đó chính là của ta.”

Nghi hoặc một lát liền nhắc quả trứng lên nhìn nhìn, thấy màu vàng trên mặt trứng tan đi, hoa văn phức tạp ban đầu trên vỏ trứng cũng đang dần di động rồi biến mất theo, ngoại trừ màu vàng, so với quả trứng bình thường thì lớn hơn vài lần, căn bản nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt.

Hướng xung quanh nhìn thoáng qua, thấy không có người nào, vốn định đem quả trứng vàng thu vào trong túi càn khôn, nhưng khi mở túi ra lại phát hiện bị tắc không thể bỏ vào, lúc này mới nhớ rõ, túi càn khôn chỉ chứa các đồ vật vô tri vô giác, không thể chứa được đồ vật có sinh mệnh.

Thấy vậy, nàng trực tiếp đem quả trứng vàng cất vào trong lồng ngực, vận dụng hơi thở huyền lực quý dị nên bước nhanh chóng rời khỏi nơi này.....

Sau khi nàng rời khỏi tầm nửa canh giờ (1h), đội người của gia tộc đầu tiên đã đi vào nơi này nhưng chỉ nhìn thấy nơi đó có một lỗ thủng rất lớn, cùng với cây đại thụ một bên thiếu chút nữa đã bị nhổ tận gốc, nhưng đến bên cạnh lỗ thủng nhìn quanh, lại thấy trống rỗng không có gì trong đó.

“Sao lại không có? Chẳng lẽ bị người khác nhanh chân đến trước?” Một nam tử trung niên cầm đầu vì chạy vội mà mồ hôi đầy đầu, lòng tràn đầy kích động nhưng khi nhìn đến lỗ thủng trống rỗng kia thì hóa thành phần nộ.

“Là ai? Là ai mà lại nhanh hơn chúng ta!”

Ngay lúc tiếng hét phần nộ của hắn rơi xuống, đội ngũ của Mộ Dung Dật Hiền cùng Phượng Thanh Ca cũng nhanh chóng đi vào nơi này. Khi nhìn đến lỗ thủng kia không có thứ gì, Mộ Dung Dật Hiền không phản ứng nhiều, nhưng sắc mặt Phượng Thanh Ca lại biến đổi.

“Là ai?” Ánh mắt âm ngoan mà sắc bén nhìn về đội ngũ bên kia, vội vàng hỏi: “Thần thú đâu?”

Lúc này nàng cũng không biết, Mộ Dung Dật Hiền bên cạnh dường như đang suy tư nhìn nàng.

Bởi vì, trong lòng Mộ Dung Dật Hiền, Phượng Thanh Ca là một nữ tử nhu thuận dịu dàng, tâm địa của nàng rất thiện lương, hắn biết nàng từ lúc còn nhỏ, chưa từng thấy biểu tình của nàng sắc bén âm ngoan giống như trước mắt như vậy.

Điều này khiến hắn càng thêm cân nhắc.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Cường Giả Tề Tụ!

Phượng Thanh Ca phảng phất như cảm giác được điều gì đó, nhanh chóng quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt hắn như đang suy tư điều gì, trong lòng nhảy dựng, vội vàng nói: “Mộ Dung ca ca, ta, ta chỉ hơi nóng vội.....”

Mộ Dung Dật Hiền cười nhe nhĩ, nhẹ nhàng nói: “Thượng cổ thần thú xuất hiện ở Diệu Nhật Quốc chúng ta đã là rất hiếm có, huống chi chúng ta còn tận mắt nhìn thấy ánh sáng thần bí ấy rơi xuống mặt đất, thần thú sa xuống? Trên thực tế, chúng ta không cần phải quá chấp nhất việc có thể có nó hay không, đây hết thảy đều là dựa vào cơ duyên.”

“Àn, Mộ Dung ca ca nói đúng, là Thanh Ca nóng vội.” Nàng khôi phục thông dong cùng ôn nhu ngày thường, ánh mắt mang theo ái mộ nhìn hắn.

“Là người phương nào đã có được thần thú!”

Một tiếng quát mang theo uy áp chột truyền đến từ trên bầu trời, thanh âm ẩn chứa hơi thở linh lực, truyền ra xung quanh khu rừng rất rõ ràng.

Cảm giác được hơi thở linh lực cùng huyền lực dao động khác nhau, trong lòng mọi người đang đứng bên cạnh lỗ thủng bỗng nhiên giật mình, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa không trung một nam tử trung niên chân đạp pháp khí phi hành, khoanh tay đứng từ trên cao nhìn xuống phía dưới, trong nháy mắt uy nghi cường giả tràn ngập áp xuống, bao phủ trên người mọi người.

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng hơi thở trầm trọng áp xuống phảng phất giống như từ trên đỉnh núi đánh úp xuống, ngực như một bị một tảng đá đè lên không thể thở nổi. Hai chân như bị khoá dưới áp lực cường đại, đầu gối như muốn quy xuống.

Trên thực tế, một số người thực lực ít có tu vi thấp không chịu nổi uy áp phía trên nên phịch một tiếng quỵ xuống đất, máu trong lồng ngực quay cuồng,

miệng tràn ra máu tươi.

Phượng Thanh Ca cũng bị luồng uy áp cường đại làm mồ hôi lạnh chảy ra đầy trán, sắc mặt trắng bệch, hai chân trở nên yếu đuối, gần như té ngã xuống đất. Mộ Dung Dật Hiền bên cạnh đỡ nàng một phen, đồng thời dùng huyền khí bảo vệ tâm mạch nàng, phòng ngừa máu tăng lên cao.

“Tiền bối, có thể thu hồi uy áp trước không, cho phép văn bối nói tí mí?”

Mộ Dung Dật Hiền nhìn về phía nam tử trung niên ở giữa không trung, lúc này mới chú ý tới, giữa không trung xung quanh lại tới thêm mấy người nữa, bọn họ có ngự kiếm, có cười phi thú, có dầm lên trên phi hành khí*.

*Ngự kiếm: 御剑: cười kiếm; dùng khí để làm kiếm bay lượn trên không.

*Phi thú: 飞兽: thú dùng để bay trên không.

*Phi hành khí: 飞行器: vật hoặc vũ khí có thể bay trên không. (Người Dịch: Emily Ton)

“Cái gì? Không thấy thần thú?” Một lão giả bên cạnh quét phía dưới liếc mắt một cái, nhủ mảy đối với nam tử trung niên đang phóng thích uy áp nói: “Thu hồi uy áp của ngươi, nghe tiểu tử phía dưới nói một chút chuyện là như thế nào, rốt cuộc thần thú đã bị người nào đoạt được? Mau nói!”

Có lẽ là lão giả kia đã lên tiếng, hoặc là bởi vì Mộ Dung Dật Hiền phía dưới rất đúng mực, sau khi nam tử trung niên thu hồi uy áp, liền trầm giọng nói: “Hãy nói hết tất cả những gì các ngươi biết!”

Uy áp tan đi, mọi người phía dưới cảm giác khối đá lớn đè trước ngực như được nhấc đi, rốt cuộc có thể thở dốc, cả người cũng được giải tỏa.

Đối mặt với cường giả như thế, mọi người phía dưới tất nhiên là không ai dám bắt kình.

Mộ Dung Dật Hiền chấp tay hướng lên trên hành lễ với những người ở phía trên, lúc này mới nói: “Chư vị tiền bối, văn bối khi đuổi tới nơi này đã không thấy có thần thú, cũng không biết thần thú đã bị người nào đoạt lấy, những lời văn bối nói chính là sự thật, không tin, có thể hỏi chư vị bên kia, bọn họ đã đến trước một bước so với chúng ta.”

Ánh mắt hắn nhìn về phía người của đội ngũ kia, mà những người đó, tâm thần còn đang hoảng loạn dưới uy áp cường đại phía trên, tất nhiên là không dám dấu diếm: “Vâng, đúng vậy đúng vậy, khi chúng ta tới đã không còn nhìn thấy thần thú nữa, chúng ta cũng không biết thần thú đã đi nơi nào, nếu như chúng ta có được thần thú, nhất định không dám lừa gạt chư vị tôn giả.”

Người tu tiên! Bọn họ chân chính là người tu tiên! Ngay cả khi cho hắn một trăm lá gan hắn cũng không dám lừa gạt người tu tiên.

Mà lúc này, ánh mắt của một người nam tử trung niên phía trên lại dừng ở trên người Mộ Dung Dật Hiền, thấy hắn khí độ bất phàm, liền hỏi: “Ngươi là người phương nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Bắt Đầu Nghi Ngờ!

“Văn bối là Mộ Dung Dật Hiền.” Giọng nói của hắn ôn hòa, không nhẹ không vội nói.

“Nguyên lai là Tam vương gia Diệu Nhật Quốc, khó trách có khí độ này.”

Nam tử trung niên gật gù đầu, thu hồi ánh mắt nhìn về phía mấy người bên cạnh, cười nói: “Các vị, thần thú vừa mới hiện thế, ta nghĩ nhất định vẫn còn ở trong rừng Cửu Phúc, chúng ta hãy dựa vào bản lĩnh của mình, xem ai có thể tìm thấy trước đi!” Đang nói, ngửa đầu cao giọng cười, phi ngự kiếm tìm kiếm xung quanh.....

Những người khác thấy hắn rời đi, sợ mình sẽ bị bỏ rơi phía sau, cũng nhanh chóng rời đi, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Mọi người phía dưới thấy bọn họ đã rời đi, tất cả không tự chủ được nhẹ nhàng thở ra.

Người tu tiên, vừa xuất hiện chính là bảy tám người, phải biết rằng những nơi bọn họ thường lui tới nhiều lắm cũng chỉ nghe danh, không thể gặp được, hôm nay có thể nhìn thấy, lại suýt nữa dọa rớt nửa mạng.

Nhìn đến bảy tám người tu tiên ngự kiếm duyên dáng lôi cuốn mà bay, trong mắt Phượng Thanh Ca tràn đầy khao khát, nàng nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền bên người, nhẹ giọng nói: “Mộ Dung ca ca, tương lai nếu có cơ hội chúng ta cùng nhau bái nhập tiên môn tu tiên đi!”

“Được.” Mộ Dung Dật Hiền nhẹ nhàng đáp lời, trên mặt tuấn dật mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Nghe thấy hấn gật đầu đồng ý, trong lòng nàng một trận ngọt ngào, ôn nhu hỏi: “Mộ Dung ca ca, chúng ta còn tìm thần thú hay sao?”

“Có vài vị tu tiên ở đây, chúng ta không cơ hội, cho dù tìm được, chỉ sợ cũng sẽ đưa tới họa sát thân.”

“Vậy chúng ta hiện tại trở về?”

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Hiền nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng nói: “Ngươi đi về trước đi! Để Phurong Vệ hộ tống ngươi trở về, ta còn muốn đi vào chỗ sâu nhất trong núi Cửu Phục Lâm giúp Tàn lão lấy bùn từ trong lòng giếng.”

“Ta sẽ đi cùng ngươi.”

Nàng nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo hấn, nhỏ giọng nói: “Mộ Dung ca ca, ta không nghĩ sẽ trở về nhanh như vậy, ta muốn đi theo ngươi.”

“Chỗ sâu nhất trong Cửu Phục Lâm không thể so sánh với nơi này, mỗi lần tiến sâu vào 100 mét sẽ đối mặt với những nguy hiểm không giống nhau, đặc biệt là chỗ núi nơi có lòng giếng kia, nghe nói rất ít người có thể tới được nơi đó, bởi vì nơi đó có mãnh thú cao cấp cấp 3 canh giữ, nghe lời, ngươi hãy trở về nhà trước đi, chờ ta trở về sẽ đi tìm ngươi.”

Nghe hấn nói như vậy, biết rằng hấn sẽ không mang theo nàng, chỉ có thể gật đầu đáp lời: “Vậy cũng được! Ta quay về nhà trước, ngươi nhớ rõ sau khi trở về nhất định phải tới tìm ta.”

“Được.”

Hấn cười nhẹ nhàng, sau khi nhìn nàng một cái, chọn ra 10 tên từ trong nhóm người mang theo bên mình, phân phó: “Các ngươi đi theo bảo hộ Phurong tiểu thư trở lại Phurong phủ, nếu như trên đường gặp điều gì ngoài ý muốn, ta sẽ hỏi tội các ngươi!”

“Vâng!” Mười người cung kính đáp lời, đi đến phía sau Phurong Vệ.

Mà Phurong Thanh Ca sau khi nghe lời hấn nói, trong lòng một trận ngọt ngào, lúc này mới lưu luyến không rời từ biệt hấn, đi theo Phurong Vệ và đám người hộ tống nàng về trước.

Chỉ sau khi nhìn thấy Phurong Thanh Ca đã đi xa, tươi cười trên mặt của Mộ Dung Dật Hiền cũng thu lại, ánh mắt sâu thẳm mà bình tĩnh liếc mắt nhìn thân ảnh bọn họ đi xa một cái, tiện đà thu lại đôi mắt, dấu đi những suy nghĩ sâu xa trong mắt.

Bên kia, Phurong Cửu nghe thấy có động tĩnh phía sau thì phi thân một cái, lăn xuống phía dưới sườn núi và thu liễm hơi thở trên người, một tay vừa che trứng vàng trong lồng ngực, vừa đem thân mình kê sát phía sau vách tường bằng bùn, cố gắng lợi dụng cỏ dại che lấp thân mình, để tránh bị phát hiện.

Cũng ngay sau mấy cái hô hấp, một người người tu tiên đạp phi hành khí từ giữa không trung bay qua, một đôi mắt hướng phía dưới rừng quét nhìn, tìm kiếm điều khả nghi *****.

Phurong Cửu dán vào vách tường bằng bùn cũng không dám nhúc nhích, cố gắng nín thở, thẳng đến, thân ảnh giữa không trung dần dần biến mất ở bên kia nàng mới thở nhẹ xả giận.

“Hô! Quá hiểm, cái trứng này thật là phiền toái a!”

Nàng cau mày nhìn chằm chằm trứng vàng trong lồng ngực, nghĩ xem nên dùng biện pháp nào đó để xử lý nó?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Sâu Dưới Lòng Đất!

Duỗi tay gõ gõ, chỉ nghe phát ra thanh âm khấu khấu.

Nàng suy nghĩ, quả trứng này không thể giấu được, chỉ cần một gặp người khẳng định sẽ bị người phát hiện, hiện tại những người phi hành trên không đang muốn tìm quả trứng này, hiển nhiên sẽ không rời đi nhanh như vậy. Nếu nàng ôm quả trứng này đi tìm Quan Tập Lẫm, đừng nói đến có thể an toàn đến chỗ hấn hay không, chính là nếu đi đến chỗ hấn, chỉ sợ sẽ liên lụy đến hấn.

“Làm sao bây giờ đây? Ngoạn ý phiền toái này.” Nàng nhú nhú mày, nhớ tới phương pháp khế ước trong đầu, ánh mắt sáng lên, lập tức cúi xuống tích một giọt máu tươi trên ngón tay của mình và nhỏ lên vỏ trứng.

Chỉ là, máu tươi đã tích ra cũng không bị vỏ trứng hấp thu vào, ngược lại là chảy xuống dưới.

Nàng trừng mắt nhìn: “Không phải nói rằng trước khi thú loại sinh ra có thể dùng máu để khế ước hay sao? Gạt người?” Nàng chưa từ bỏ ý định lại nhỏ thêm hai giọt máu, vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Cuối cùng, cũng chỉ có thể từ bỏ.

“Ân? Là thanh âm gì vậy?” Nàng vênh tai lên và nhìn quanh, nghe thấy thanh âm kia rất nhỏ tựa hồ truyền đến từ dưới nền đất.

Quả nhiên, vừa cúi đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy bùn đất như bị đẩy lên, phía dưới bùn đất hình như có cái gì đó đang đào bới.

“Chuột đang đào? Chắc là không phải chứ? Chuột đào cũng không lớn như vậy a!”

Nàng đem trứng vàng thu lại vào trong lồng ngực, muốn nhảy ra khỏi mặt đất ẩm ỉ này, nhưng vừa mới ngoi đầu lên một cái, liền thấy một nam tử trung niên cách đó không xa đang ngự phi kiếm về hướng bên này, nàng sợ tới mức theo bản năng lui về phía sau, nhưng một lui này, dưới chân đầm phải đồng bùn kia, cả người mất đi thăng bằng hướng phía dưới cửa động ngay chỗ đồng bùn rơi xuống.

“A!”

Nàng kinh hô một tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể rơi thẳng xuống, tốc độ cực nhanh làm nàng không kịp phản ứng.

Mà ở phía trên, ngay sau khi Phượng Cửu rơi xuống, hai đầu chuột từ mặt đất toát ra, kêu chi chi vài tiếng, nhìn trái nhìn phải, không lâu sau, tiếp tục ụp bùn đất lấp đầy cái cửa động vừa mới lộ ra tới.

Nam tử trung niên ngự kiếm theo thanh âm tìm đến hướng xung quanh nhìn nhìn, phát hiện nơi này không có người, cũng không cảm giác được có hơi thở người, không khỏi nhú nhú mày: “Chẳng lẽ ta nghe lầm?”

Dùng thần thức nhìn quét một phen, cũng xác thật không có phát hiện gì, lúc này mới ngự kiếm rời đi.

“A.....”

Dưới nền đất, tiếng kinh hô của Phượng Cửu quanh quẩn một đường khi nàng trượt xuống, thân thể thẳng tắp mà trượt. Một mảnh đen thui như mực nhìn không thấy, chỉ biết là địa đạo kia hết rẽ trái rồi rẽ phải một đường đi xuống. Nửa đường, nàng phảng phất có cảm giác chân đá phải vật gì mềm mềm như thịt, 'chỉ' một tiếng thét chói tai, đoàn thịt mập mạp cũng cùng thi nhau lăn xuống.

“Phanh!”

“Tê! A!”

Nàng hô lên một tiếng vì đau, thân thể theo đà trượt xuống dưới quảng ngã về phía trước mặt, nhưng không phải bị quảng ngã trên mặt đất, mà là quảng ngã ở trên đồng thịt mềm mại kia.

“Tê! Đau chết mất.”

Một đường trượt xuống phía dưới, thân thể đầy vết xước, toàn thân đau đến nóng rát, nhưng tuy là như thế, nàng cũng đang nhìn thấy xung quanh từng đôi từng đôi ánh mắt như ánh sáng loé lên trong tối tăm, nàng cả kinh nhanh chóng nhảy lên.

“Chi chi.”

“Chi chi chi chi.”

Chuột?

Da đầu nàng một trận tê dại, nghe thanh âm là chuột, nhưng trong bóng đêm mơ hồ có thể thấy được hình dáng tựa hồ không giống như loài chuột thông thường, hơn nữa, lúc này chúng đang hướng về phía nàng vây lại.

Nghĩ đến cửa động kia đủ để chứa một thân người, lại nghĩ đến loại chuột ngay trước mắt, thân thể nàng căng chặt.

“Là Toàn Địa Thử*!” (钻地鼠: Loài chuột khoan đất rất giỏi đào hầm. Người dịch: Emily Ton)

Một tay sờ soạng trong lồng ngực, quả trứng vàng vẫn rất tốt không việc gì, một tay thăm dò đuôi, rút ra chủy thủ cột nơi đuôi nắm ở trong tay.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Rơi Vào Ổ Chuột!

Editor: @EmilyTon

“Chi chi chi!”

Xung quanh ước chừng 40-50 Toàn Địa Thử, hơn nữa hình dáng mỗi một con đều rất dọa người, đặc biệt là lúc này còn vây quanh nàng, từng con đều nhìn nàng chăm chăm và phát ra tiếng kêu chi chi.

Dựa vào năng lực của nàng, như thế nào giải quyết khốn cảnh trước mắt?

Giết hết 40-50 Toàn Địa Thử này? Những Toàn Địa Thử này rõ ràng là chuột biến dị, chỉ sợ muốn đối phó cũng không dễ dàng như vậy.

Đang nghĩ ngợi đến đây, bỗng nhiên cảm giác được một trận cuồng phong đánh úp lại, bên trái một con Toàn Địa Thử kêu chi một tiếng liền phóng tới.

Nàng nén chịu cơn đau truyền đến từ các nơi trên thân thể, ánh mắt sắc bén đảo qua, chủy thủ trên tay chém ra trong nháy mắt, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu đỏ nhạt mang đậm hơi thở huyền khí vây quanh chủy thủ sắc bén xẹt qua không khí, vèo một tiếng, hướng về phía đầu của Toàn Địa Thử.

Cũng vào lúc này, 40-50 con Toàn Địa Thử còn lại kêu chi chi chi, trong giây lát toàn bộ đều phóng lên, bao vây quanh nàng và bắt đầu cắn xé.

“Tê a!”

Đau đớn khiến nàng kêu rên, ngay cả khi bị 40-50 Toàn Địa Thử vây cắn cũng không hề làm tốc độ của chủy thủ trong tay nàng chậm lại, giờ khắc này, nàng như sát thần rồng to xoay tròn thân thể huy động chủy thủ, đâm vào lại rút ra, trong đầu chỉ có một ý niệm, đó chính là sống sót!

“Chi!”

“Chi chi.....”

Trên mặt đất thi thể Toàn Địa Thử càng ngày càng nhiều, những Toàn Địa Thử đang vây quanh nàng đã không còn dám tới gần người nàng nữa.

Bởi vì, ở quanh người nàng thi thể của Toàn Địa Thử đã xếp thành một ngọn đồi nhỏ, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không gian đen nhánh.

Mà nàng, trên người ướt đầm mang theo ảm áp, là máu nàng, và máu của những Toàn Địa Thử.....

“Tới a? Không dám nhào lên nữa sao?”

Giọng nói lạnh băng của nàng mang theo tà tử, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo quét về phía từng con Toàn Địa Thử đang thối lui. Cả người sát khí khát máu cùng với một thân máu tươi khiến nàng giống như sát thần đang tắm máu. Chỉ cần một thân máu me cùng hơi thở thị huyết làm người sợ hãi cũng khiến cho những Toàn Địa Thử còn lại không dám xông lên phía trước.

“Không dám? A! Ta còn chưa giết đủ đâu!”

Giọng nói lạnh băng đầy thị huyết rơi xuống, thân hình nàng vừa động, ánh sáng lạnh lẽo trên chủy thủ mang theo hơi thở sắc bén lần thứ hai hướng tới một con Toàn Địa Thử, tốc độ cực nhanh, căn bản không dung nó né tránh.

“Chi!”

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương, một dòng máu tươi bắn ra, lại một con Toàn Địa Thử chết dưới chủy thủ của nàng.

“Chi chi!”

Còn lại hơn 10 con Toàn Địa Thử hét lên một tiếng, mang theo kinh hoàng hướng tới những huyết động bỏ chạy.

Nàng nhấp môi liếc nhìn những huyết động kia một cái, lúc này mới cất bước đi theo phương hướng có gió nhẹ thổi vào, mỗi một bước đều in lại một dấu chân, một bước một giọt máu tươi.....

Đi được gần nửa canh giờ (1h) thì nghe được thanh âm đầu tiên chính là tiếng nước chảy, dần dần cũng nhìn thấy có ánh sáng. Khi có dòng nước ở đây, hơi thở trong không khí cũng trở nên ẩm thấp hơn, mà nàng, cả người lúc này đau đớn khó nhịn, nhưng vẫn cắn răng, đi từng bước một đi tới, thẳng đến khi đi đến chỗ dòng nước kia.

Đó là một cái hồ khá sâu, không nhìn thấy đáy nhưng nước rất trong xanh, nước đang chảy theo dòng, chỉ là không biết chảy tới đâu mà thôi.

Xung quanh nơi đây không hề có một con đường nào, ánh sáng là từ lên đỉnh đầu chiếu nghiêng xuống dưới, giống như đang ở phía dưới vực sâu. Nước chảy xuống từ những vách đá mọc đầy rêu xanh, xung quanh có một ít mạn đắng (cây leo) buông xuống.

Ánh mắt nàng chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi lại, việc cần làm trước mắt không phải là rời khỏi đây như thế nào, mà là lo lắng về một thân thương thể của

nàng.

Những thương thế trên người do Toàn Địa Thử cắn xé, miệng vết thương nếu không kịp xử lý chỉ sợ sẽ bị nhiễm cảm, cũng may, nơi này có một hồ nước trong xanh.

Bỏ đi quần áo đầm đìa máu tươi trên người, đặt quả trứng vàng sang một bên, lúc này mới ngâm nửa người xuống nước, dùng nước lạnh lèo trong hồ sâu rửa sạch miệng vết thương trên người.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phá Xác Mà Ra!

Nàng hí hai mắt lại, cảm nhận được hồ nước lạnh lẽo đến tận xương, cùng với miệng vết thương truyền đến từng trận đau đớn, chỉ là, sau khi đau đớn qua đi lại cảm thấy thật thoải mái, phảng phất như có một dòng nước ấm chạy qua thân thể.

Dòng nước ấm?

Nàng chợt mở to mắt, nhìn thân thể mình trong nước, lúc này, nàng nhận thấy mặt nước bắt đầu phủ lên một luồng ánh sáng mờ nhạt.

Không phải huyền khí, mà là linh khí tinh khiết!

Nhìn hồ sâu tràn ngập hơi thở linh lực, nàng nghĩ tới những Toàn Địa Thử biến dị. Là bởi vì có hồ linh khí rất sâu này nên mới trở nên béo tốt như vậy?

Nhưng nơi này vì sao lại có hơi thở linh lực tinh khiết như thế?

Đang lúc trầm tư, quả trứng vàng đặt ở bên cạnh không hề có cảnh báo bất chợt lặn về phía trong hồ.

“Bùm!”

Một thanh âm rơi xuống nước, quả trứng vàng rất nhanh chìm vào trong nước, nàng cả kinh, sau khi với tay lấy túi Càn Khôn cùng chủy thủ đặt bên cạnh liền nhanh chóng lặn xuống.

Mở to hai mắt trong nước có thể nhìn đến quả trứng vàng đang chậm rãi chìm xuống, chỉ là, càng chìm xuống, hồ nước tinh khiết càng trở nên sâu thẳm hơn, phảng phất như một cái động không đáy đầy thần bí.

Nàng lo lắng nếu chìm xuống sâu hơn, nàng sẽ không thể giữ được hơi thở, cũng lo lắng nếu lặn xuống sâu hơn thì không biết sẽ gặp phải thứ gì dưới nước, vì thế gia tăng tốc độ lặn xuống nhanh hơn, khi thấy càng ngày càng gần, lập tức duỗi tay chụp và đem ôm lấy quả trứng.

Khi nàng đã ôm được quả trứng và muốn bơi hướng lên trên, lại thoáng nhìn thấy phía dưới sâu thẳm tựa hồ có một phiến cửa đá mọc đầy rêu xanh?

Mặc dù nghi hoặc, nhưng lúc này nàng không hiếu kỳ, bởi vì nàng không thể nín thở lâu hơn được nữa, lập tức nhanh chóng một tay ôm trứng một tay vạch hướng lên trên, vào đúng ngay lúc này, cánh cửa đá sâu phía dưới đột nhiên chậm rãi mở ra.

Một luồng hấp lực cường đại từ bên trong cánh cửa đá truyền đến, giống như một con lốc xoáy từ dưới đáy bể cuốn lên, hút hết nước cùng nàng hướng về phía cánh cửa.

“Ân!”

Dưới hấp lực cường đại, ở trong nước không thể nào tránh thoát được lốc xoáy đang cuốn nàng vào, nên nàng cũng bị hút vào bên trong cánh cửa đá.

Dưới uy áp của nước cùng với luồng hấp lực cuốn vào trong động, nàng chỉ cảm máu trong lồng ngực đều quay cuồng, từ miệng phun ra một ngụm máu, vừa lúc văng lên trên quả trứng vàng đang được nàng gắt gao ôm vào trong ngực, nhưng nàng không phát hiện rằng toàn bộ máu nàng phun ra đều bị trứng vàng hấp thu, chỉ thấy trước mắt tối sầm rồi mất đi tri giác.....

Cũng vào lúc này, trên quả trứng vàng hiện lên một tầng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, hoa văn phức tạp nguyên bản nằm trên vỏ trứng đã từng biến mất lần thứ hai xuất hiện, cùng với ánh sáng vàng dần dần lan ra bên ngoài vỏ trứng.

Điều bất ngờ nhất chính là, quả trứng vàng nguyên bản chỉ lớn bằng hai cái nắm tay giờ khắc này đang dần dần biến lớn trong ánh sáng màu vàng, nó vẫn đang bị Phượng Cửu ôm vào trong ngực, chỉ là lúc này, đã lớn như một quả dưa hấu.

Mà ngay giữa đôi lông mày của Phượng Cửu cũng hiện lên một văn đồ màu hồng đỏ mang hình dáng phượng hoàng lửa, sau khi văn đồ hiện lên, toàn thân nàng được bao phủ bởi một luồng ánh sáng màu vàng, vô số miệng vết thương trên người dùng tốc độ mất thương có thể thấy được đang dần khôi

phục.....

Ầm một tiếng vang lớn, cả người Phụng Cửu bị lốc xoáy cuốn vào bên trong trực tiếp bị quăng ngã trên mặt đất, nước từ trong lốc xoáy đều trào lên trên người nàng, trọng lực cùng đau đớn đánh úp lại khiến nàng dần dần có ý thức, khi đang chậm rãi mở to mắt, nàng gần như bị lóa bởi luồng ánh sáng vàng rực rỡ.

“Răng rắc!”

Một tiếng vang thanh thúy vang lên khiến nàng ngẩn người một chút, vừa lúc nhìn đến quả trứng vàng đã to như quả dưa hấu từ trong tay nàng lăn ra, với một vết nứt chạy dài xuống bên cạnh.

“Răng rắc!”

Tiếng răng rắc lại vang lên lần nữa, trên quả trứng vàng lại nứt nhiều hơn một đường, mà sau khi nhìn đến quả trứng vàng bị vỡ ra hai bên, nàng lại tròn mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tiểu Thần Thú Bụ Bẫm!

Sau khi vỏ trứng bị vỡ ra, ra tới không phải là một con phượng hoàng nhỏ, mà là một tiểu hài tử đầu đi tay chân đang nằm trên mặt đất và nhếch lên mõm nhỏ tròn bóng.

Ánh sáng màu vàng nhạt mang theo hơi thở linh lực nồng đậm tràn ngập trên người hắn, dần dần tan đi, hắn giống như mới vừa thức tỉnh khẽ nâng đầu lên và mở to đôi mắt thanh triệt như nước, mê mang lại góc lẳng nhìn Phụng Cửu cũng đang đồng dạng tròn bóng.

Một lúc sau đó, tựa như hắn đã có phản ứng, cặp mắt đen bóng nhìn chăm chăm, hai ngọn lửa đỏ thắm thiêu đốt bên trong bọn họ, hắn bỗng nhiên nhảy dựng lên, một tay xoa eo thịt nhỏ của mình một tay chỉ vào Phụng Cửu đang ngã trên mặt đất, giọng nói non nớt mang theo phần nộ không thể tin.

“Ngươi, nữ nhân! Bản tôn chính là thượng cổ thần phượng! Ngươi, ngươi, ngươi cư nhiên đem bản tôn ảo tưởng thành nhân loại trong bộ dáng tiểu thí hài!”

Cho dù hắn có thể biến thành người sau khi thành niên, nhưng, hắn chưa từng nghĩ tới vừa tách vỏ cư nhiên sẽ trực tiếp biến thành người trong bộ dáng tiểu thí hài! Hắn chính là tiểu phượng hỏa! Tiểu phượng hỏa!

Quan hệ khế ước với người, ảo tưởng trong lòng của kẻ chủ đối với hắn khi chưa xuất thế sẽ trực tiếp quyết định khi hắn sinh ra sẽ là hình thú hay là hình người, nhưng, nếu được sinh ra là hình người mà nói, hắn phải chờ đến khi thành niên mới có thể hóa thành bản thể phượng hoàng.

Trời mới biết chờ đến khi hắn thành niên thì phải mất bao lâu? Trước khi đến vị thành niên, hắn phải mang theo một bộ dáng tiểu thí hài rêu rao khắp nơi như vậy sao?

Càng nghĩ càng phẫn nộ, càng nghĩ càng thương tâm, muốn khóc lại không muốn để nàng nhìn thấy rồi chế diễu hắn, chỉ có thể hung tợn trừng mắt nhìn đầu sỏ gây tội.

Phụng Cửu chỉ tròn tròn mắt, quả trứng này thật sự ập ra một tiểu thí hài?

Được rồi! Nàng thật ra khi nhặt được quả trứng cũng có một chút ảo tưởng, sau khi quả trứng phượng hoàng được ập và nở ra sẽ mang bộ dáng gì? Sau đó không cần thận liên nhớ tới bộ dáng một tiểu thí hài mập bẫm đáng yêu đi.

Nhìn tiểu thí hài trước mắt một tay xoa eo thịt nhỏ, đang căm tức nhìn nàng, thân thể nhỏ bé tròn bóng còn có cái mũi nhỏ giống như vòi voi trước mặt, nàng nhất thời ngửa tay, duỗi tay ra hướng về phía chiếc mũi nhỏ kia vỗ nhẹ một cái.

“A! Ngươi, ngươi đang làm gì!”

Mồ tiểu phượng hỏa kêu ngạo rất cuộc nhớ tới bộ dáng tròn bóng lúc này của mình, tiểu bảo bối phía dưới đang bị đùa giỡn, hắn cả kinh vừa thẹn vừa giận, vội vàng lui về phía sau vài bước và dùng đôi tay gặt gao che lại.

“Ngươi, ngươi là nữ nhân không biết xấu hổ!”

Hắn xấu hổ và rống lên giận dữ, khuôn mặt nhỏ tinh xảo đỏ bừng, giọng nói non nớt lại làm rống giận của hắn không có lực chấn nhiếp.

Lúc này, hắn phảng phất mới nhìn đến thân thể nàng cũng giống như xích quả, một tay đang che lại tiểu bảo bối vùng lên che lại đôi mắt rồi nhanh chóng

xoay người đi.

“Ngươi không mặc quần áo!” Lúc này, hai bên tai đều bắt đầu phấp phấp vì xấu hổ.

Phượng Cửu liếc mắt nhìn phản ứng của tiểu thí hài siêu nhỏ một cái, tiếp tục đùa giỡn nói: “Ta có thể nhìn đến mặt sau mông nhỏ của ngươi.”

“A! Ngươi là nữ nhân không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ không biết xấu hổ!”

Hắn gấp đến độ dậm chân, nhưng lại không biết mắng gì khác, rống tới rống đi cũng chỉ một câu không biết xấu hổ như vậy.

Phượng Cửu xem đến thú vị, nhin không được khẽ cười ra tiếng, mà lúc này, nàng cúi đầu mới chú ý tới nguyên bản một thân bị thương cư nhiên đã được chữa lành hoàn toàn?

Con ngươi sâu thẳm xẹt qua một mặt kinh ngạc, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nàng như suy tư điều gì lại nhìn tiểu phượng hỏa đã sửa đôi tay đang che lại mông nhỏ của mình.

Nguyên do là bởi vì tiểu gia hỏa này?

Từ trong túi Càn Khôn lấy ra một mảnh vải cột chắc bộ ngực, lại lấy ra một bộ nam trang choàng lên người, thắt chặt đai lưng, lúc này mới duỗi tay ra, ôm lấy tiểu gia hỏa tròn bóng.

“A! Ngươi, ngươi nữ nhân này muốn làm gì!”

Đột nhiên bị ôm lấy, hắn sợ tới mức kinh hô một tiếng, đôi tay vội vàng che lại phía dưới cánh giác nhìn nàng chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bí Phủ Ở Đáy Nước!

Ai ngờ, Phượng Cửu từ trong túi Càn Khôn lấy ra một bộ quần áo, dùng chủy thủ sửa lại một chút rồi khoác trên người tiểu gia hỏa.

“Tạm chấp nhận một chút, chờ đi ra ngoài lại mua cho ngươi một cái yếm hồng mặc vào.” Nàng cười híp mắt nói, chưa xong, còn vỗ nhẹ một cái trên cái mông móm mốp thịt của hắn.

“Được rồi.” Nàng xoay hắn lại, nhìn vào khuôn mặt bướng bỉnh đang phẫn nộ của tiểu gia hỏa cảm thấy thật là thú vị.

“Bản tôn mới không mặc những thứ như thế.” Hắn lườm bâu, có chút buồn bực nhìn lão nữ nhân đang sờ loạn chụp loạn trên người hắn.

“Ta còn tưởng rằng sau khi trứng vỡ thì sẽ xuất hiện một con phượng hoàng, không nghĩ tới lại là một tiểu thí hài, ài, ngươi có thể biến thành bản thể phượng hoàng hay không?” Nàng có chút tò mò hỏi.

Nàng nói chưa dứt lời, tiểu phượng hỏa kiêu ngạo đã thay bằng sự phẫn nộ.

“Ngươi còn không biết xấu hổ! Bản tôn thân là thượng cổ thần thú cư nhiên xuất thế với bộ dáng con người, đây đều là do ngươi hại!”

Phượng Cửu sờ sờ cái mũi: “Ta làm sao biết chỉ tùy ý ảo tưởng thì sẽ trở thành sự thật?”

“Hừ!” Hắn hừ thật mạnh một tiếng, khoanh tay trước ngực tức giận quay đầu đi không thèm nhìn nàng.

Phượng Cửu không để ý cười cười, đứng lên nhìn thoáng qua xung quanh: “Thật không nghĩ tới phía sâu dưới hồ này cư nhiên còn có một chỗ như vậy.” Nghĩ đến luồng hấp lực vừa rồi đã cuốn nàng tiến vào, nàng nhẩn mày lại.

“Thật không hiểu như thế nào một nữ nhân dạng này sẽ trở thành kẻ ước chủ của ta, lớn lên vừa xấu thực lực lại kém, lại thích sờ mông người, hoàn toàn chính là một sắc nữ.”

Lúc này tiểu phượng hỏa đang ôm những cái vỏ trứng và ăn răng rắc răng rắc, vừa ăn vừa cắn nhai, thỉnh thoảng còn hướng về phía Phượng Cửu ném ra một ánh mắt u oán.

Phượng Cửu nghe xong dở khóc dở cười, duỗi tay bắn vào trên trán nhỏ của hắn một cái: “Tiểu gia hỏa, mặc kệ ngươi có nguyện ý hay không, ngươi đều đã là người của ta, về sau đi theo ta hỗn.”

Vừa nói, vừa dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn: “Còn có, ngươi đối đến lợi hại như vậy sao? Vỏ trứng cũng có thể ăn sao?”

Tiểu phượng hóa trắng mắt liếc nàng một cái, ngạo kiều quay đầu đi chỗ khác không thèm để ý tới nàng.

Vỏ trứng của hân chính là thứ tốt, ăn nó không những có thể tăng lên thực lực của hân, còn có thể tăng cường dinh dưỡng cho thân thể, nữ nhân kia căn bản cái gì cũng không biết, một kẻ ngu ngốc.

“Được rồi, chúng ta đi thôi! Nhìn xem nơi này rốt cuộc có cái gì kỳ diệu, cư nhiên lại có một luồng hấp lực đem hút chúng ta vào tới.” Phượng Cửu vừa nói, vừa dúi bước hướng bên trong đi đến.

Có thể nhìn thấy, đây là một tòa bí phủ đã bị bỏ quên nhiều năm, chỉ là không biết, tòa bí phủ này rốt cuộc vì sao lại chìm dưới đáy hồ sâu nơi đây mà không bị nước bao phủ?

Tiểu phượng hóa ôm vỏ trứng vừa ăn vừa đi theo phía sau nàng, thỉnh thoảng đánh giá thân ảnh phía trước, cảm thấy nữ nhân này rất kỳ quái, thực lực thực yếu nhược, nhưng đã tới một địa phương như vậy cư nhiên cũng không kinh sợ không hoảng hốt.

“Ta đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng chờ được một người, ông trời đã không từ bỏ ta, ông trời không từ bỏ ta, ha ha ha ha.....”

Đột nhiên, trong bí phủ truyền đến một giọng nói mạnh mẽ mà cao ngạo, trong giọng nói kích động kéo theo uy áp cường đại khiến từng tiếng vang lên chấn động quanh quẩn trong không khí.

Mà kỳ quái chính là, nàng dùng mắt thường có thể nhìn thấy được uy áp cường đại như nước văng ở trong không khí đầy ra, nhưng lại không có cảm giác không khỏe chút nào.

Chẳng lẽ nguyên nhân chính là do khế ước với thượng cổ thần thú phượng hoàng lừa?

Nghĩ vậy, nàng không khỏi nhìn thoáng qua tiểu gia hỏa phía sau đang ôm vỏ trứng gặm.

Thầm nghĩ: Thật đúng là nhìn không ra nhóc con này cũng hữu dụng như vậy a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Thân Thể Huyền Linh!

“Nhìn bản tôn làm gì!” Tiểu gia hỏa trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái.

Phượng Cửu cười cười, đột nhiên xoay người duỗi tay néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn nộn của hân: “Ta càng ngày càng thích ngươi, phải làm sao bây giờ?”

Nghe nói như thế, tiểu phượng hóa kinh ngạc mở to mắt nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn xảo nhanh chóng đỏ bừng, hân nỗ lực làm ra bộ dáng tức giận, nhưng biểu tình lại có chút ngưng ngừng, trên mặt mang theo ba phần thẹn bảy phần không được tự nhiên.

“Ngươi, ngươi đừng tưởng rằng nói như vậy bản tôn sẽ đối khác với ngươi, ngươi chính là kẻ ngu ngốc! Bản tôn mới sẽ không thích ngươi, còn có, ngươi đừng động tay động chân không đứng đắn, không giống nữ nhân một chút nào!”

Sau khi kết thúc những gì muốn nói, hân lại ngạo kiều (ngạo: ngạo mạn; kiều: đáng yêu) quay đi, không thèm nhìn nàng.

Phượng Cửu cười cười, chỉ cảm thấy tiểu thí hài mang bộ dáng thẹn thùng bên lên thật là đáng yêu.

“Tiểu nha đầu, lại đây, lại đây để ta có thể có cái nhìn thật tốt.”

Giọng nói mạnh mẽ mà dày dặn lại lần thứ hai truyền đến, mà lần này, thanh âm vừa ra, kèm theo một luồng hấp lực đem cả người Phượng Cửu hút vào bên trong.

“Nữ nhân ngu ngốc!”

Sau khi tiểu phượng hóa ăn xong vỏ trứng còn đang xoa tay thì thấy nàng bị một cổ lực đạo hút vào bên trong, không khỏi lo lắng kinh hô một tiếng, vội vàng đi theo qua.

Phượng Cửu chỉ cảm thấy cả người không thể động đậy, ngay cả lời nói cũng không thể nói ra, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã bị cuốn đến bên trong, đi vào trước một bộ xương cốt khô.

Ngay sau đó, một cổ lực lượng xâm nhập vào bên trong gân mạch nàng, nàng cảm giác dưới sự xâm lấn của cổ lực lượng kia, cả người giống như bị

phơi bày lỗ thê bại lộ dưới ánh nắng, như xích quả không có bí mật nào có thể giấu.

Mà tiểu phượng hỏa đang đuổi theo sau, lại đụng phải một tầng kết giới bị ngăn cách bên ngoài, không tài nào tới gần Phượng Cửu bên trong.

Nhìn đến cả người nàng vẫn không nhúc nhích đứng ở phía trước bộ xương cốt khô, hần có chút hoảng hốt to: “Nữ nhân ngu ngốc! Nữ nhân ngu ngốc, nguoi thê nào?”

“Thân thê huyền linh? Lại là thân thê huyền linh? Ha ha ha ha! Ngàn năm khó có được một thân thê huyền linh, Sở Bá Thiên ta cứ nhiên đụng phải? Ha ha ha! Ông trời không từ bỏ ta, trời không từ bỏ ta a! Ha ha ha ha.....”

Phượng Cửu chỉ nghe thấy giọng nói vừa hưng phấn vừa kích động đang cười lớn, cổ lực lượng đang trói buộc nàng vừa thu lại, cả người nàng vô lực ngã ngồi trên mặt đất, vừa lúc nhìn thẳng vào bộ xương cốt khô trước mặt.

Người cũng không cảm giác được sát ý, cũng không cảm giác được ác ý, có chỉ là giọng nói kích động mà hưng phấn kia, bởi vậy, Phượng Cửu không hề lo lắng, ngược lại đối tiểu phượng hỏa bị ngăn cách bên ngoài kết giới nói: “Ta không có việc gì, không cần lo lắng.”

Hai người dù sao cũng là linh hồn có khế ước, tiểu phượng hỏa sau khi bình tĩnh lại cũng cảm ứng được hiện tại nàng không có việc gì, lập tức hừ một tiếng, có chút không được tự nhiên nói: “Ai lo lắng cho nguoi?” Nhưng một đôi mắt vẫn không tự chủ mà nhìn về phía bên trong kết giới, muốn nhìn xem tình huống của nàng một chút.

Biết hần nói như thế nhưng trong lòng không nghĩ thế, Phượng Cửu cũng không để ý, mà đem lực chú ý đặt ở trên bộ xương cốt khô trước mắt, thử tính gọi một tiếng: “Tiền bối?”

Cũng vào lúc này, bộ xương cốt khô hiện lên một hình ảnh cảm ứng, một người nam tử trung niên mặc áo đen hiện lên ở giữa không trung, ánh mắt sắc bén ẩn chứa uy áp nhìn Phượng Cửu phía dưới.

“Có được thân thê huyền linh, tiểu nha đầu, nguoi thật sự không đơn giản a!”

Thân thê huyền linh không chỉ ngàn năm khó có được một, hơn nữa, còn là khế chủ của thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa, một tiểu nha đầu như vậy, sao có thể là nguoi bình thường?

Cũng là trời cao có mắt, ngay trước khi huyết tinh cuối cùng của hần tan hết đã đưa tới một quý tài tu luyện tốt như vậy, khiến hần có thể kéo dài truyền thừa.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Một Thê Hệ Bá Chủ!

“Thân thê huyền linh?” Phượng Cửu kinh ngạc nhìn hư ảnh, hỏi: “Thân thê huyền linh rất ít thấy?”

Tha thứ cho nàng vì mới tới thê giới này không lâu, vì thế thiếu kiến thức về tu luyện, ngay cả thân thê huyền linh cũng chưa từng nghe nói qua.

“Thân thê huyền linh là tu luyện quý tài (修炼鬼才: thiên phú tu luyện đặc biệt), không những có thể tu luyện huyền khí, cũng có thể tu luyện linh khí, hơn nữa tốc độ tu luyện càng là gấp mười lần nguoi khác.”

Nam tử trung niên nhìn nàng lộ ra một nụ cười, tiếp tục nói: “Nói cách khác, nguoi khác tu luyện huyền khí đến cấp võ sư phải dùng thời gian 10 năm, nhưng nếu là nguoi, có lẽ một năm là có thể tu luyện đến cấp bậc võ sư, tốc độ tu luyện như vậy, có thể nói là quý tài.”

Nghe vậy, Phượng Cửu ngẩn ra một chút, nói: “Không có khả năng đi? Ta đã thử tu luyện qua dẫn khí nhập thê, cũng không cảm giác được thân thê mình có gì bất đồng, càng không xuất hiện qua sự tinh tu luyện thần tốc như theo lời tiền bối đã nói.”

Ngay cả dẫn khí nhập thê nàng cũng phải dùng không ít thời gian, hơn nữa, tu luyện đến bây giờ mà hơi thở huyền lực trên người căn bản không đáng đề nói.

“Đó là bởi vì khí mạch huyền linh trên nguoi nguoi còn chưa được mở ra.”

Ánh mắt hần sáng quắc nhìn nàng chăm chăm: “Ta hy vọng nguoi sẽ bá ta làm thầy, như vậy, ta sẽ mở ra khí mạch huyền linh giúp nguoi tu luyện.”

Nếu đổi thành nguoi khác, khi nghe một vị cường giả nói muốn thu mình làm đồ đệ, phỏng chừng không chút nghĩ ngợi liền sẽ đồng ý, nhưng sau khi Phượng Cửu nghe đến lời này thì nhăn mày lại, trần tư trong mắt, nhìn lão giả nửa ngày không mở miệng.

“Nguoi không muốn?”

Nhìn đến Phượng Cửu không có phản ứng vui sướng, mày nhăn lại, hần phóng thích ra uy áp, lại phát hiện, uy áp của hần đối với người có khế ước thượng cổ thần thú là nàng mà nói căn bản không mang đến hiệu quả chấn nhiếp nào, chỉ có thể từ bỏ, thờ dài một tiếng.

“Người không cần lo lắng về mục đích của ta, ta chỉ hy vọng sau khi người trở thành đồ nhi của ta thì có thể giúp ta làm ba việc.”

Nghe vậy, Phượng Cửu nghĩ nghĩ, lúc này mới nói: “Tiền bối hãy nói ta nghe một chút, nếu như ta có khả năng làm được, hơn nữa cũng không vi phạm phong cách hành sự của ta, thật ra ta có thể đáp ứng.”

Nam tử trung niên nghe xong lời này mới cao giọng cười ha ha: “Được! Ta xem người cũng là người làm theo ý mình, tính nết cũng có vài phần tương tự ta.”

Phượng Cửu cười cười, không nói gì.

“Nha đầu, ta vốn là cung chủ Thiên Nguyên cung, Sở Bá Thiên, khi ở trên đỉnh cao vinh quang là lúc không người dám đối địch cùng ta, cả đời ta mang theo thanh trường kiếm, thống trị thiên hạ! Chỉ cần sự tình ta cho là đúng, ta nhất định sẽ thực hiện đến cùng, năm đó.....”

Hần đem chuyện cũ bình sinh nói chi tiết cùng Phượng Cửu. Phượng Cửu cũng nghe rất nghiêm túc, từ trong lời hần nói thì biết được, hần là một người tùy tâm tùy ý, nhưng vì quá mức tùy tâm mà đi ngược lại với chính đạo tiên môn và bị coi là tà ma ngoại đạo.

Hần có một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn tên là Thanh Phong, một người tiên nhân chính phái thèm muốn bảo kiếm Thanh Phong của hần, vì thế vu cho hần tội huyết tẩy (tàn sát) toàn bộ người trong một thôn, khiến hần bị cường giả khắp nơi đuổi giết, dựa vào tôn sư cấp võ hoàng của hần vốn cũng không sợ những người tu tiên thực lực thấp hơn so với hần.

Nhưng mà, bọn họ lại bắt tộc nhân hần mang ra uy hiếp hần, thế cho nên hần bị trọng thương trốn thoát đến nơi này, cuối cùng bỏ mình nơi đây, nhiều năm như vậy hần vẫn luôn đang chờ người có duyên có thể đi vào nơi này, nhận truyền thừa của hần, giúp hần trọng chấn Thiên Nguyên cung, hoàn thành tâm nguyện của hần.

“Việc thứ nhất là trọng chấn Thiên Nguyên cung, vậy việc thứ hai và thứ ba đâu?”

“Việc thứ hai chính là xâm nhập vào ngôi mộ Vạn Kiếm tìm về Thanh Phong Kiếm, còn việc thứ ba.....”

Giọng hần lưỡng lự, thờ dài một tiếng: “Năm đó ta quá mức tùy ý liều lĩnh, mang họa cho người nhà, đặc biệt là phu nhân ta năm đó lại đang lâm bồn, nhiều năm qua đi như vậy, cũng không biết bọn họ như thế nào? Ta muốn nhờ người giúp ta tìm bọn họ, nhìn một chút xem liệu bọn họ sống có tốt hay không.”

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chiếc Nhẫn Thần Bí!

Nghe yêu cầu cũng không quá mức, Phượng Cửu lúc này mới gật gật đầu, lộ ra tươi cười hỏi: “Nếu như đã bái sư, chẳng lẽ tiền bối chỉ giúp ta đã thông gân mạch huyền linh?”

Nếu không có lợi ích thiết thực, nàng bái sư thế này thật sự là quá bất lợi.

“Ha ha ha, đương nhiên đó không phải là tất cả.” Nam tử trung niên cao giọng cười to, ánh mắt nhìn Phượng Cửu càng tăng thêm phần thương thức.

Nghe vậy, lúc này nàng mới không nhiều lời nữa, quỳ hai đầu gối xuống hướng về phía hần hành lễ bái sư lễ: “Sư phó ở trên, xin nhận một bái của đồ nhi Phượng Cửu!” Nói xong, cung cung kính kính bái đầu.

“Tốt tốt tốt, Sở Bá Thiên ta rốt cuộc đã có truyền nhân! Ha ha ha ha.....” Hần kích động cười lớn, lúc này mới nói: “Nha đầu, người đem tháo khỏi gạch thứ ba phía bên tay trái bộ hài cốt của vị sư, bên trong có đồ vật vị sư muốn cho người.”

“Được.” Phượng Cửu lên tiếng, tay đặt trên khối gạch thứ ba gõ gõ, xác thật là rỗng ruột, dùng chủy thủ cạy lên khối gạch kia, thấy bên trong có một cái hộp gỗ nhỏ liền nhanh chóng đem ra.

“Sư phó, sao lại không thể mở ra?” Hộp gỗ nhỏ rõ ràng là không khóa, nhưng không cách nào mở ra.

“Đó là vì vị sư đã hạ phong ấn, người bình thường không thể giải được.” Sở Bá Thiên cười nói, phất tay một cái, một luồng ánh sáng phát qua thân hộp: “Được rồi, người lấy vật bên trong ra đây.”

Phượng Cửu bán tín bán nghi lần thứ hai mở ra, lần này lại mở ra rất nhẹ nhàng, chỉ là, bên trong chỉ có một chiếc nhẫn không rõ ràng, còn trong trạng thái mờ xìn.

Trán nàng xẹt qua vài đạo hắc tuyến: “Sư phó, đây là bảo bối mà ngài đã nói?” Lấy ra nhìn nhìn, cũng không thấy có chỗ nào đặc biệt.

“Ha ha, thật không hiểu nha đầu ngươi là từ nơi nào nhảy ra, chẳng lẽ ngay cả nhẫn không gian cũng chưa từng nghe nói qua?”

Sở Bá Thiên lắc đầu cười cười: “Ngươi đừng xem thường chiếc nhẫn này, nó cũng không phải giống như nhẫn không gian thông thường, trừ bỏ có thể chứa đựng đồ vật ra, bên trong nó còn có thể giới trời đất riêng, vật thể có sinh mệnh cũng có thể bỏ vào, hơn nữa, nếu bỏ đồ ăn vào bên trong thì thời gian sẽ bất động, sẽ không bị hỏng.”

“Thần kỳ như vậy? Làm thế nào sư phó có thể xoay được một bảo bối như vậy? Cái này so với Thanh Phong Kiếm hẳn là có giá trị hơn đi!” Có vật như vậy, người nọ sao còn coi trọng Thanh Phong Kiếm?

“Nhẫn không gian này là vì sự ngẫu nhiên đoạt được, năm đó vì sư cũng chỉ xem nó như vật bình thường, cũng không biết đó là nhẫn không gian. Bởi vì ở nơi đây, nhẫn không gian căn bản là không có khả năng nhìn thấy, vẫn là sau này bị trọng thương lãnh nạn đến đây, dưới cơ duyên máu của vi sư nhỏ vào trên chiếc nhẫn, mới biết đây là một nhẫn không gian giới linh.”

Nói đến đây, hắn dừng lại một lát, nói tiếp: “Sau khi vi sư mất đi, khế ước thần hồn với chiếc nhẫn này cũng bị giải trừ, ngươi chỉ cần lấy máu nhận chủ, liền có thể tiến vào bên trong, trong không gian đầu tiên có công pháp tài bảo suốt đời của ta tích lũy được, những cái đó đều là lễ vật vi sư để lại cho ngươi.”

“Chiếc nhẫn này ngay cả chính ta cũng có thể đi vào?” Hai mắt nàng nổi lên ánh sáng, có chút vui mừng, thầm nghĩ: Nếu thật sự là như vậy, về sau khi bị người đuổi giết nếu không có nơi nào để trốn, không phải là có thể trốn trong không gian sao?

Sở Bá Thiên cũng không biết ý tưởng của nàng, nếu như biết được khẳng định sẽ bức chết, bảo bối như vậy nàng cứ nhiên chỉ nghĩ đến dùng để tránh né đuổi giết, quá là có chí khí.

“Chủ nhân nhẫn không gian có thể đi vào, chẳng qua, bên trong chiếc nhẫn này tựa hồ còn có kết giới ngăn cách, lúc trước vi sư là do dầu hết đèn tắt nên không thể biết rõ ràng, cũng chỉ biết bên trong có thể giữ vật còn sống, những mặt khác, ngày sau chính ngươi chậm rãi thăm dò.”

Khi đang nói, hắn nhìn về phía nàng, nói: “Một chút huyết tinh cuối cùng của vi sư đã gần kết thúc, ngươi đi lên phía trước, vi sư giúp ngươi đã thông gân mạch.”

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Vào Kiếm Mộ!

Nghe nói như thế, Phượng Cửu ngược mắt nhìn hắn, thấy hư ảnh đang dần dần biến yếu, lúc này mới đi lên phía trước.

Nàng biết hư ảnh trước mắt này của hắn huyền phù ở giữa không trung cũng là vì một sợi tàn lưu cuối cùng của huyết tinh và thần niệm. Một khi huyết tinh cùng thần niệm hao hết, hắn sẽ vĩnh viễn biến mất trên thế gian này.....

“Ổn định tâm thần, bình tâm tĩnh khí, quá trình sẽ có chút thống khổ, nhưng ngươi hãy nhẫn xuống.”

Giọng nói của Sở Bá Thiên rất bình tĩnh, lúc này mới đem tinh khí của huyết tinh cuối cùng bao phủ ở trên người nàng. Chỉ thấy một luồng ánh sáng mắt thường có thể thấy được bắt đầu khởi động ở trên người Phượng Cửu, lên vào gân mạch nàng, bắt đầu khuếch trương.....

Đau!

Đau tê tâm liệt phế!

Gân mạch toàn thân bị một dòng khí hùng hậu mạnh mẽ khuếch trương, từ móng đến lớn, bành trướng đến nỗi phảng phất như muốn phát nổ bất cứ lúc nào, loại đau đớn này khiến cả người nàng ứa ra mồ hôi lạnh, khó nhịn hơn nhiều so với người cầm đao cắt trên da thịt nàng.

Nhưng nàng vẫn cắn chặt hàm răng, không rên lên một tiếng, đôi tay gắt gao nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, chảy ra một giọt máu tươi.

Tiểu hỏa phượng bên ngoài kết giới nhìn thấy bộ dáng và sắc mặt trắng bệch của nàng thì có chút lo lắng đi tới đi lui, hắn muốn lên tiếng nhưng lại sợ quấy

rầy đến nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng đau đớn vì đã thông gân mạch ở nơi đó.

Ước chừng qua nửa canh giờ (1h), mới thấy cổ hơi thở bao phủ quanh nàng tan đi, mà cả người nàng cũng vô lực ngã ngửa trên mặt đất, mềm mại to thờ phỉ phò.

Thấy thế, tiểu phượng hỏa có chút dậm chân, vội vàng kêu: “Nữ nhân ngu ngốc? Người thế nào?”

Phượng Cửu cố nén thân thể không còn sức lực đứng lên, nhìn bóng người hư ảo, hỏi: “Sur phó, ngài thế nào?”

“Vi sư sớm đã là người cô, giữ lại tinh huyết cùng thần niệm cuối cùng có thể chờ một truyền nhân như người thế này, vi sư cũng không hối tiếc.”

Sở Bá Thiên nhìn nàng, dặn dò: “Nha đầu, trước khi người đủ mạnh để có thể tự bảo vệ mình, nhất định phải nhớ rõ khi hành sự phải thấp điệu xuống, không thể để người khác biết người có thân thể huyền linh, nếu không sẽ đưa tới họa sát thân, thế giới tu tiên rất tàn khốc, cho dù trời sinh người là tu luyện quý tài, trước tiên người cần phải trưởng thành và tiến bộ.”

“Vâng, sư phó, ta đã biết.” Nàng gật gật đầu, trong lòng xẹt qua một dòng nước ấm.

“Vi sư không thể chỉ điểm nhiều trong quá trình tu luyện của người, sau khi người trở về hãy nghiêm túc nghiên cứu pháp quyết tu luyện trong không gian, tương lai lại bái danh sư chỉ điểm thêm, nhưng người cần phải nhớ kỹ, tâm phòng người không thể không có, việc trên người người mang dị bảo, nhất định không thể để người thứ hai biết tới.”

“Vâng.” Nàng lộ ra một nụ cười, giờ khắc này, cuối cùng đã thừa nhận hẳn là sư phó của nàng.

“Đây là đáy của hồ sâu nên các người không thể đi ra, điều cuối cùng vi sư có thể làm là đem các người đến mộ Vạn Kiếm, sau khi người tìm được Thanh Phong Kiếm cũng đừng để nó trước mặt mọi người một cách thiếu thận trọng, nếu không, Thanh Phong Kiếm sẽ đưa tới mầm tai họa cho người.” Hắn luôn mãi dặn dò.

“Sư phó, vào mộ Vạn Kiếm, ta làm sao để tìm được Thanh Phong Kiếm?”

“Mộ Vạn Kiếm là địa phương táng kiếm (chôn kiếm), nhưng, mỗi một người tiến vào mộ Vạn Kiếm cũng không phải từ bên trong đều có thể tìm được thanh kiếm thích hợp với mình, kiếm đều có linh tính, nó sẽ tự mình chọn chủ nhân, Thanh Phong Kiếm càng là như thế.”

Giọng của hắn ngừng lại một lúc, tiếp tục nói: “Bất quá trên người của người có một sợi huyết tinh của ta, huyết tinh này có thể giúp người cảm ứng được vị trí của Thanh Phong Kiếm, chỉ là, có được sự tán thành của Thanh Phong Kiếm hay không, còn phải dựa vào chính người, nếu như lần này không thể có được Thanh Phong Kiếm, tương lai người nhất định cũng phải lấy nó ra khỏi Kiếm Mộ.”

“Vâng.”

Nàng lên tiếng, liền thấy hắn phát tay một cái, kết giới tan đi, tiểu phượng hỏa chạy vào.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một quyển trục, chỉ nghe hắn nói một tiếng 'đi thôi!' Hai người đã bị quyển trục kia hút vào.....

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tìm Thanh Phong Kiếm!

Khi Phượng Cửu hồi phục lại tinh thần, nàng cùng tiểu phượng hỏa đã ở trong Kiếm Mộ, phóng tầm mắt nhìn lại, chính là tràn ngập kiếm, cùng với kiếm khí sắc bén trong không khí.

Nàng cúi đầu nhìn tiểu gia hỏa đang lúi kúi góc áo của mình liếc mắt một cái, lúc này mới mở tay ra, lộ ra chiếc nhẫn đang nằm bên trong, lấy máu tươi trên ngón tay nhỏ vào, chỉ thấy chiếc nhẫn nguyên bản mờ xịn chợt loé lên ánh sáng, khôi phục lại như mới, nhưng vẫn như cũ không có gì đáng để chú ý tới.

Đem ngón tay hướng về phía chiếc nhẫn, nhẫn tự động trở nên phù hợp với tay nàng, rót thần thức vào bên trong tìm kiếm, quả nhiên như lời sư phó của nàng nói, bên trong có một không gian bày không ít pháp quyết cùng trân bảo, khi muốn tiếp tục tìm kiếm thêm, lại phát hiện bị một cỗ lực lượng chặn lại.

Nàng lại tập trung ý thức của mình nhưng không đi thăm dò bên trong nhẫn, mà là nhìn về phía núi kiếm tràn đầy, than một tiếng: “Cư nhiên muốn tại nơi nhiều kiếm như vậy để tìm Thanh Phong Kiếm? Xem ra cũng không phải dễ dàng a!”

“Cho dù không tìm thấy Thanh Phong Kiếm cũng có thể tìm thứ khác, trong Kiếm Mộ có không ít kiếm tốt.” Tiểu phượng hỏa theo bản năng đáp lại, tuy nhiên, lời nói vừa ra, như phảng phất nghĩ đến điều gì, liếc mắt trừng một cái, ngao kiêu nói: “Ngươi đừng nghĩ nhiều, bản tôn mới không phải suy nghĩ cho ngươi.”

“Được rồi, ta biết.”

Phượng Cửu cười cười, dặt tay thịt nhỏ của hắn hướng phía bên trong đi đến: “Đi thôi! Nếu đã tới thì đi dạo một chút, trong vòng ba canh giờ (6h), nếu không tìm được thanh kiếm thích hợp thì sẽ bị truyền tống ra ngoài, chúng ta cần phải nắm chặt thời gian.”

Bị nàng nắm tay, tiểu phượng hỏa khó chịu hừ nhẹ một tiếng, nhưng cũng không buông tay nàng ra, mà tùy ý nàng nắm đi vào phía bên trong.

Kiểm xung quanh tản ra kiếm khí sắc bén, đều cắm nằm trên mặt đất, một số nơi trên mũi kiếm đã bị gỉ. Đi một hồi lâu cũng không cảm ứng được vị trí Thanh Phong Kiếm, vì thế, nàng muốn thử xem có phải đúng như lời sư phó nói hay không, là kiếm sẽ chọn chủ nhân?

Nàng có ý đồ rút ra một cây kiếm gần đó và cố kéo nó ra, nhưng mà, thanh kiếm vẫn cắm chặt trên mặt đất ngay cả động cũng chưa động một chút, khi nàng lại dùng lực thử xem, thế nhưng cảm giác được một luồng kiếm khí lạnh như băng từ thân kiếm phụt ra, nháy mắt khiến nàng phải thu tay về.

“Tặc tặc, thật đúng là thần kỳ.” Nàng nói với vẻ ngạc nhiên không thôi, trong mắt càng thêm lấp lánh nóng lòng muốn thử.

“Có gì mà thần kỳ? Kiếm trong Kiếm Mộ vốn dĩ là như thế.” Tiểu phượng hỏa bĩu môi nói, ngẩng đầu nhỏ nhìn nữ nhân ngốc đang hành động giống như thường dân, nhăn mày nói tiếp: “Ngươi thật sự đang tỉnh ở trong này chậm rãi tìm kiếm?”

Nghe nói như thế, Phượng Cửu ngăn ra: “Nếu không thì sao?”

Tiểu phượng hỏa mang vẻ mặt quả nhiên, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng: “Ngươi quả nhiên là ngu ngốc.”

Hoàn toàn bị xem thường, Phượng Cửu cũng thật bất đắc dĩ, ai bảo nàng thật sự là không hiểu!

“Người nọ không phải đã để lại cho ngươi một sợi khí huyết tinh sao? Ngươi nhắm mắt lại cảm ứng một chút, nhìn xem xung quanh nơi này có hơi thở của Thanh Phong Kiếm không a!”

“Như vậy có thể được sao?”

Tiểu gia hỏa hất cằm lên, hạ thấp giọng khôn ngoan nói: “Thanh Phong Kiếm không phải là thanh kiếm bình thường, huống chi, trên người ngươi có một sợi khí huyết tinh của chủ nhân trước đây của nó, đương nhiên có thể cảm ứng được vị trí của nó.”

“Ta đây thử xem.”

Nói liền làm liền. Phượng Cửu lập tức nhắm mắt lại và loại bỏ hết những ý nghĩ phân tâm khác, chỉ lắng lắng cảm thụ kiếm khí trong Kiếm Mộ này, ước chừng thời gian nửa nén hương, nàng bỗng nhiên mở to mắt, trong mắt có sự vui mừng.

“Tìm được rồi! Ở bên kia!” Thật sự cảm giác được hơi thở của Thanh Phong Kiếm, trong lòng nàng thập phần vui sướng.

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thanh Phong Chọn Chủ!

Nàng mang theo tiểu phượng hỏa đi vào nơi tản ra kiếm khí của Thanh Phong Kiếm. Đó là một đỉnh núi nhỏ, mặt trên cắm đầy các loại bảo kiếm, mà Thanh Phong Kiếm ở ngay trên đỉnh núi cao nhất, lúc này trên thân kiếm phát ra một luồng kiếm khí sắc bén, từng tiếng gào thét của thanh kiếm truyền vào trong óc nàng, khiến tâm thần nàng chấn động.

“Đó chính là Thanh Phong Kiếm sao?”

Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chằm chằm kiếm quang sáng lạnh trên đỉnh núi nhỏ, trong lòng có cảm giác sôi máu dâng trào, loại cảm giác này, thập phần kỳ diệu.

“Ong!”

Một tiếng gào của thanh kiếm truyền vào trong tai nàng, đứng dưới ngọn núi nhỏ, nàng có thể nhìn đến Thanh Phong Kiếm trên đỉnh đang chấn động, từng tiếng thét gào của thanh kiếm là từ trong thân kiếm truyền ra, tựa như rất ồn ào phấn khích, kiếm khí trên thân kiếm càng thêm sắc bén, cuối cùng,

Thanh Phong Kiếm hừ một tiếng rút ra, thẳng tắp từ trên đỉnh núi hướng về phía nàng bỏ xuống.

Tiểu phượng hỏa thấy một màn như vậy cũng có chút hơi kinh ngạc, linh kiếm là sẽ chọn chủ, nhưng giống như nàng chẳng cần đi tới rút lên thì lại là rất hiếm thấy.

Ánh mắt cổ quái của hắn nhìn nàng đánh giá, thật sự nhìn không ra nàng rốt cuộc có gì đặc biệt.

“Vèo!”

Trường kiếm rơi xuống đất, mũi kiếm thẳng đứng cắm vào trong bùn đất, vừa vặn tốt, ở ngay bên tay phải Phượng Cửu.

Phượng Cửu duỗi tay ra nắm lấy Thanh Phong Kiếm, chỉ cảm thấy một sự chấn động mãnh liệt cùng với một tiếng rít gào từ thân kiếm truyền ra, hướng thẳng tới tâm linh, nàng dùng sức cố ném thanh kiếm trong tay ra, hừ một tiếng, trên thân kiếm nổi lên một luồng ánh sáng, bảo kiếm nguyên bản loang lổ rỉ sét ngay sau đó trở nên giống như vừa mới được đúc ra.

Nhìn lưỡi kiếm trên thân kiếm phát ra ánh sáng màu xanh nhạt sắc bén tản ra toàn thân, trên thân kiếm khắc ba chữ Thanh Phong Kiếm càng nổi lên một tầng sáng lạnh lẽo. Nàng không khỏi tán thưởng một tiếng: “Thật là một thanh kiếm tốt!” Trong tay vừa chuyển, vũ động một phen, chỉ thấy kiếm khí lạnh thấu xương ‘vút vút’ xẹt qua không khí, sắc bén phi thường.

“Sự phó nhất định cũng không nghĩ tới, Thanh Phong Kiếm sẽ tự mình chọn ta là chủ.” Nàng cười khê, đem Thanh Phong Kiếm bỏ vào bên trong nhẫn không gian, lúc này mới nghĩ đến nếu chưa đủ ba canh giờ, bọn họ cũng sẽ không thể rời khỏi đây?

“Dù sao hiện tại chúng ta cũng ra không được, không bằng tìm một chỗ ngồi đi! Vừa lúc ta có thể nhìn xem trong không gian có dạng thư sách gì.” Nàng vừa nói vừa nắm tay tiểu phượng hỏa tìm một nơi kiếm khí không quá nặng ngồi xuống.

Lúc nàng từ trong không gian lấy ra một quyển thư sách về cách che dấu hơi thở và đang lướt qua nó, bỗng cảm giác được ánh mắt tiểu gia hỏa đang nhìn chăm chăm vào mặt nàng, liền ngước mắt nhìn lại, cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Đang nhìn lên thì vừa vặn bị bắt được, hắn vội vàng dời tầm mắt đi có chút ngượng ngùng, con ngươi chuyển động không dám nhìn nàng.

Tuy nhiên lại không thể thắng nổi sự tò mò trong lòng, vì thế, hắn do dự một lúc, vẫn là mở miệng hỏi: “Trên mặt ngươi như thế nào lại có nhiều vết thương như vậy?”

Câu hỏi của hắn như một lời nhắc nhở, nàng mới nhớ tới sau khi ngâm mình ở đáy nước thì nước thuốc trên mặt đã sớm bị rửa sạch sẽ, tự nhiên cũng sẽ lộ ra vết thương đã che kín trên mặt.

Nàng duỗi tay sờ mặt: “Có một nữ nhân ác độc đã cầm đao, từng đao từng đao một, vẽ lên trên mặt ta.” Giọng điệu mang theo vài phần thờ ơ, nhưng đáy mắt lại xẹt qua tia lạnh lùng không dễ bị phát hiện.

Tiểu phượng hỏa nghe xong nhíu mày: “Vậy sao ngươi không đánh trả?”

“Đánh không lại nhân gia.” Nàng cười híp mắt nói. Thầm nghĩ: Lúc trước nàng cũng không phải là nàng, nếu là nàng, cũng sẽ không rơi vào nông nỗi như vậy.

“Cho nên nói ngươi yếu nhược còn không tin, bất quá không quan hệ, bản tôn đủ cường đại, về sau bản tôn sẽ che chở ngươi.”

Tiểu gia hỏa thẳng eo, trương ra một khuôn mặt nhỏ tinh xảo nói: “Ngươi nói cho bản tôn biết là ai đã họa họa trên mặt ngươi? Bản tôn sẽ giúp ngươi báo thù!”

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Duyên Phận, Ba Lần Gặp Gỡ!

Nghe hắn nói xong, đôi mắt Phượng Cửu mang theo ý cười, duỗi tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn: “Ngươi không phải rất ghét bỏ ta sao?”

“Bản tôn đúng là ghét bỏ ngươi, nhưng ngươi đã là người của ta, bản tôn có thể khi dễ, sao có thể để cho người khác khi dễ?” Tiểu gia hỏa khí phách hiên ngang mà nói, đáng tiếc giọng nói non nớt mềm mại căn bản không có lực chấn nhiếp.

“Vội thân thể nhỏ bé này của ngươi?” Nàng nhướn mày lộ ra một nụ cười khê: “Phòng chừng chỉ cần đẩy liền ngã.”

Thấy thực lực của mình bị hoài nghi, hắn lập tức đứng lên lớn tiếng nói: “Bản tôn chính là thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa! Tuy rằng hiện tại đang là thời kỳ ấu niên, nhưng bản tôn được truyền thừa từ thời thượng cổ, thực lực rất cường đại!”

“Tốt tốt tốt, vậy ngươi nói ta nghe một chút, ngươi biết những gì?” Nàng cười khẽ, có chút không cho là đúng.

Rốt cuộc một tiểu thí hài ba tuổi, có thể cường đại như thế nào?

“Ngươi đừng nhìn bản tôn hiện tại là bộ dáng tiểu hài tử, thực lực của bản tôn có thể còn mạnh hơn so với người tu luyện Nguyên Anh kỳ*, nếu không phải lúc trước ở bí phủ có thần niệm người nọ trói buộc, kết giới kia căn bản không ngăn được bản tôn.”

{*Trong tu tiên được chia thành 9 cấp bậc: Linh Động kỳ (còn gọi là Luyện Khí kỳ), Trúc Cơ kỳ, Kết Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ, Hóa Thần kỳ, Luyện Hư kỳ, Hợp thể kỳ, Đại Thừa kỳ, và Độ Kiếp kỳ. Mỗi bậc có 3 cấp: sơ kỳ, trung kỳ, và hậu kỳ...}

Con người nhỏ nhỏ khề nhếch cằm lên, một bộ dáng rất mạnh nhìn Phượng Cửu, làm nàng nhìn không được hơi nâng lên khóe môi, phối hợp dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn.

“Ngươi thực sự lợi hại như vậy?”

“Tất nhiên rồi!” Hắn mang vẻ mặt kiêu ngạo dương cao lồng mây.

“Nhưng dù ngươi lợi hại thế nào thì cũng chỉ là kẻ ước thú của ta, còn ta là chủ nhân của ngươi!”

Nàng cười híp mắt nhắc nhở sự thật mà hắn cố tình muốn quên đi, quả nhiên, thấy cả người hắn tức khắc ủ rũ xuống, u oán nhìn về phía nàng.

“Đừng rồi, nếu không ngươi hãy tiến vào trong không gian đi! Bằng không một tiểu thí hài như ngươi đi theo như vậy mà xuất hiện trong Cửu Phục Lâm khẳng định sẽ khiến người chú ý, nếu như khiến những người tu tiên phát hiện ra ngươi chính là tiểu phượng hỏa thì chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn.”

Sự phó nàng khi đưa bọn họ lại đây đã nói, bọn họ ra khỏi Kiếm Mộ thì sẽ xuất hiện ở trong rừng Cửu Phục, bởi vì bọn họ nguyên bản chính là ở phía dưới nền đất trong rừng Cửu Phục, hắn cũng chỉ có thể đưa bọn họ ra khỏi đáy nước, không cách nào đưa ra khỏi Cửu Phục Lâm.

Tiểu phượng hỏa vốn đang muốn cự tuyệt nhưng sau khi nghe đến câu nói kế tiếp của nàng, lúc này mới miễn cưỡng gật đầu, bởi vì thực lực của nàng quá yếu, tuy rằng hắn rất mạnh, nhưng nếu đi ra ngoài một chút mà dẫn tới muôn người chú ý thì vẫn thực là phiền toái.

“Thật là ngoan.”

Thấy hắn gật đầu Phượng Cửu liền bế hắn lên và hôn một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ của hắn bị xát nhẹ lập tức trở nên đỏ bừng, cùng với biểu tình có chút thẹn thùng không khỏi cười lên ha ha.

Ý niệm của Phượng Cửu vừa động, tiểu phượng hỏa đã tiến vào không gian.

Sau ba canh giờ, trên không trung của Kiếm Mộ xuất hiện một lỗ xoáy, hừ một tiếng cả người nàng đã bị hút vào.....

“Ân? Đây là nơi nào?”

Nàng nhìn thấy nơi mình đột nhiên xuất hiện, giống như vẫn ở trong rừng Cửu Phục, nhưng xung quanh một người cũng không có, một con thú cũng không nhìn thấy, yên tĩnh khá là đáng sợ.

Hơn nữa, đã là buổi tối.

“Ô! Lạnh quá.” Nàng xoa xoa cánh tay, vừa đi bộ ở trong rừng vừa nghĩ: Cũng không biết Quan Tập Lẫm ngốc ngếch có còn chờ nơi đó hay không?

Sau khi đi được một đoạn đường, chợt nghe thấy có thanh âm đánh nhau.

Đánh nhau?

Trong mắt nàng xẹt qua tia kinh ngạc, lập tức giấu đi hơi thờ lững yên đi theo thanh âm kia.

Khi đến sau một cây đại thụ, ló đầu ra thăm dò phía trước, lúc nhìn đến một hình bóng quen thuộc thì không khỏi chớp chớp mắt kinh ngạc.

Đại thúc? Cư nhiên lại là hắn?

Bao gồm hai lần trước, lần này tái ngộ, chính là lần gặp thứ ba a! Nàng và hắn quả nhiên là có duyên, ngắn ngủn mấy ngày mà đã gặp ba lần rồi.

Bất quá, vì sao cảm thấy hắn có chút không thích hợp?

-oOo-

Chương 51: Hàn Độc Ngàn Năm!

Nàng ở sau thân cây nhìn, ngạc nhiên phát hiện hắc cầm một thanh trường kiếm mở rộng giữa ba ngón tay, kiếm phong sắc bén sát khí bốn phía, cả người tràn ngập một cỗ hơi thở mất thường có thể thấy được, đó không phải là huyền khí, mà là linh khí.

Không hề nghi ngờ, hắc là một người người tu tiên!

Chẳng qua, hiện tại hắc rõ ràng có chút không thích hợp, tuy rằng hắc đang cố gắng hết sức chịu đựng, nhưng một tầng tinh thể trắng trắng như sương đang ngưng kết ở râu và lông mày hắc, không phải là băng sương thì là cái gì?

Băng sương? Vì sao thân thể hắc đột nhiên lại hình thành băng sương?

“À!”

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương, cuối cùng ngực của một hắc y nhân bị trường kiếm lạnh lẽo đâm vào, hắc y nhân nửa quỳ xuống, trong miệng tràn ra máu tươi, hai mắt gắt gao nhìn hắc chăm chăm, há miệng thở dốc muốn nói gì đó lại nói không nên lời, cuối cùng, không còn một hơi liền ngã gục xuống.

Lúc này thân thể Lăng Mặc Hàn khẽ run, tựa hồ như bị đông lạnh, hắc cứ lảng lảng đứng ở nơi đó, phảng phất như một tác phẩm được điêu khắc bằng băng, băng hàn tản ra tràn ngập cả người giống như hàn băng ngàn năm, đến nỗi nàng đang tránh ở nơi này xa hơn mười mét mà vẫn có thể cảm giác được băng lạnh kia.

“Phanh!”

Cả người hắc thẳng tắp ngã xuống, thân thể trên mặt đất run rẩy, dần dần cuộn tròn như quả bóng, không chỉ có như thế, băng sương trên mặt hắc tựa hồ càng ngày càng dày.

Thấy tình huống không đúng, nàng vội vàng chạy qua.

“Đại thúc? Đại thúc ngươi làm sao vậy?” Nàng đi đến bên người hắc ngồi xuống, đang muốn nâng hắc dậy, nhưng vừa mới đụng tới hắc lại cảm giác được băng hàn lạnh thấu xương.

“Tê! Lạnh quá!”

Theo bản năng rút tay về, có chút kinh ngạc nhìn vào đôi mắt đang nhìn nàng chăm chăm, sao lại lạnh như vậy? Nếu cứ tiếp tục như thế hắc chẳng phải sẽ bị đông chết hay sao?

Chỉ nhìn nàng một cái, hắc lần thứ hai khép lại đôi mắt, mỗi đều đã dần dần biến thành màu tím.

Thấy tình huống của hắc không ổn, nàng cắn chặt răng, lúc này mới cố nén băng lạnh thấu xương bắt mạch trên tay hắc, kết quả không tránh khỏi cả kinh.

“Đây là..... hàn độc ngàn năm?” Nàng ngạc nhiên mở to hai mắt, có chút không thể tin nổi.

Trong mạch hắc có một luồng khí lạnh đang len lỏi, đúng là luồng khí vô cùng lạnh kia đang len lỏi ở trong thân thể hắc mới khiến hắc trở nên như vậy, hơn nữa, luồng khí vô cùng lạnh rõ ràng chính là hàn độc, cũng không phải là hàn độc bình thường, mà là hàn độc ngàn năm!

Chợt nghe có tiếng động ầm trong bóng đêm cùng với sát khí hướng bên này mà đến, nghe động tĩnh đoán chừng ít nhất tầm 20-30 người.

Ánh mắt nàng rung mình, trong lòng tính toán, thấy chung quanh cũng không có nơi để trốn, vì thế, rút huyền khí vào ngón tay điểm vào huyệt ngù của hắc, ngay sau đó, thần niệm vừa động, đem hắc cùng nhau vào trong không gian của nàng.

Ngay khi hai người biến mất, 30 hắc y nhân cầm kiếm vây ở xung quanh, một người cầm đầu sau khi thấy hơn 10 hắc y nhân đã chết nằm trên mặt đất thì nhủ thầm lại, giọng nói âm trầm mang theo lệ khí.

“Vừa mới còn hơi thở ở chỗ này, hàn độc của hắc đã phát tác, nhất định không đi xa được! Tìm!”

“Rõ!” Hắc y nhân đồng thanh đáp lời, chia thành nhiều nhóm lao đi các hướng xung quanh.

Mà lúc này, không gian trung, tiểu phượng hỏa đang nổi giận dưng dưng trừng mắt nhìn Phượng Cửu, không nghĩ tới nàng cứ nhiên lại đem một nam nhân cả người tản ra hàn khí lạnh thấu xương tiến vào như vậy.

Lúc này Phượng Cừ căn bản không có thời gian để ý tới hân, vội vàng dùng huyền khí bảo vệ tâm mạch Lăng Mặc Hàn, nếu ngay cả tâm mạch cũng bị đông lạnh, vậy thì hân cách cái chết cũng không xa.

Tiểu phượng hỏa hai tay ôm ngực liếc nhìn nam nhân xa lạ đột nhiên tiến vào địa bàn của hân, giọng nói non nớt mang theo ghen ghét lạnh nhạt nói: “Đó là hàn độc, là hàn khí lạnh nhất thiên hạ, một chút huyền khí của ngươi không bảo vệ được tâm mạch hân, hân a, chết chắc rồi.”

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tách Biệt Từ Đây!

Lúc này trên mặt Phượng Cừ không có lộ ra khí sắc lười biếng của ngày thường, một tay nâng đề ở trên ngực hân, trong mắt mang theo sự nghiêm túc, giọng điệu kiên định: “Hân đã từng giúp ta, ta không thể để hân chết.”

Tiểu phượng hỏa bị thần sắc trên mặt nàng nhiếp trụ, chỉ nhỏ giọng hỏi: “Ngươi muốn cứu hân như thế nào? Hàn độc ngàn năm ngay cả bản tôn cũng không có biện pháp giúp đỡ.”

“Không, ngươi giúp được.” Phượng Cừ chợt lộ ra một nụ cười có thâm ý với hân.

Nghe vậy, tiểu phượng hỏa chớp chớp mắt, có chút tò mò, khi đang muốn hỏi nàng có ý tứ gì? Đã thấy nàng cởi quần áo của nam nhân kia, lộ ra một lớp sương trắng trên ngực, rút huyền lực vào đôi tay và ấn ở huyệt vị trên người hân ta.

“Lại đây.” Nàng chợt ngừng tay, nhìn về phía tiểu phượng hỏa.

“A? Làm gì?” Tuy khó hiểu, nhưng tiểu phượng hỏa vẫn đứng lên đi qua, đến bên người nàng.

Phượng Cừ nhìn hân lộ ra tươi cười cực kỳ ôn nhu, hân nhìn thấy liền nổi lên một thân da gà, nhưng tại một khắc sau, hân phát ra một tiếng hét thâm.

“A! Tay bản tôn! Tay bản tôn đang chảy máu..... ngươi, ngươi nữ nhân này, ngươi rốt cuộc đang làm gì!”

Hân phần nộ nhìn nàng, trong lòng rất là ủy khuất.

“Mượn ít máu của ngươi dùng dùng, chỉ là một vết thương nhỏ, sẽ không mất quá nhiều máu.” Nàng lôi kéo tay nhỏ của hân vào bên môi Lăng Mặc Hàn, đem máu tươi đang chảy ra từ ngón tay vào trong miệng hân.

Máu tươi của phượng hoàng lửa vừa vào miệng, Hàn khí trên người hân dần dần tan đi, phảng phất như bị áp xuống, một dòng khí nóng lan trong thân thể, làm ấm lên thân thể đang cứng đờ của hân, thân thể vốn đang cuộn tròn như quả bóng cũng dần thẳng lại.

“Máu của bản tôn hữu dụng vậy sao?” Lúc này hân mới biết được ý tứ lúc trước nàng nói nguyên lai là như vậy.

Nhìn thấy thân thể hân cuối cùng đã ấm lên, Phượng Cừ lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, giải thích: “Ngươi là hỏa phượng thượng cổ, máu phượng hoàng lửa là nóng nhất, tự nhiên có thể áp chế hàn độc trong thân thể hân.”

Trong lúc đang nói, sờ sờ đầu nhỏ của hân, cười nói: “Đa tạ ngươi, đã giúp ta trả lại một ân tình của hân.”

“Hừ!” Tiểu phượng hỏa có chút hờn giận quay mặt đi, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ vì những lời nàng nói.

“Ngươi tính định đem hân đặt ở nơi này bao lâu? Nếu như hân tỉnh lại thì làm sao bây giờ?”

“Bên ngoài đang có người đuổi giết hân, chờ thêm một lát nữa những người đó đi xa ta sẽ dẫn hân ra ngoài, hàn khí của hân đã bị ép xuống, hân là rất nhanh sẽ tỉnh lại, dựa vào năng lực của hân thì chỉ cần tỉnh lại chắc sẽ không có việc gì.”

Nghe vậy, tiểu phượng hỏa lúc này mới không nói nữa.

Mà Phượng Cừ cũng làm như những lời nàng nói, qua nửa canh giờ liền đem hân cùng nhau ra ngoài, đặt ở trên cỏ.

“Đại thúc, cũng coi như ta đã cứu ngươi một mạng, ta còn có việc, chúng ta tách biệt từ đây.” Thấy lông mi của hân khẽ nhúc nhích, biết hân đã tỉnh lại, lập tức vận dụng bước đi quý dị hướng phía trong rừng lao đi.....

Không lâu sau khi nàng rời đi, Lăng Mặc Hàn cũng tỉnh táo lại, trong đầu mơ hồ còn quanh quẩn giọng nói lúc nãy của tiểu khát cái.

Hắn có chút kinh ngạc nhìn thân thể chính mình khôi phục như lúc ban đầu, cảm giác hàn khí đã bị đè ép xuống, trong lòng khiếp sợ, nhìn thoáng qua xung quanh, nhưng đã không thấy thân ảnh tiêu án mảy.....

Đối với Phụng Cửu, nàng còn đang lo lắng cho Quan Tập Lãm đại ngọc đang chờ nàng ở nơi đó, vì thế đã chạy suốt đêm để tới nơi ấy. Khi ánh nắng đã vượt qua đường chân trời, nàng rốt cuộc đã đến cây cổ thụ kia, nhìn thấy nơi đó đã không còn thân ảnh của hắn, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Xem ra là đã đi rồi, cũng tốt, ta đỡ phải luôn lo lắng hắn còn ngây ngốc chờ ở chỗ này.”

Nhưng, vừa mới nói xong, liền nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng rống quen thuộc, cùng với tiếng rống giận của mãnh thú.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Dùng Mạng Bảo Vệ Nhau!

Khi nghe thấy thanh âm kia, sắc mặt nàng khẽ biến, lập tức lách mình lao về phương hướng kia, nhưng, khi đến nơi đó, nhìn đến một màn kia, nàng lại ngơ ngẩn.

Nàng chỉ nhìn một thấy nam tử cả người đầy máu đang dùng tay không đánh nhau với một mãnh hổ, quần áo trên người đã bị hổ cào xé rách, nhìn thấy từng vết cào mà ghê người.....

Mà xung quanh, còn có hơn mười thi thể xối xám.....

Ngay khi nàng còn đang chấn động bởi hắn chỉ dùng sức của một người mà giết hơn mười xối xám lại đang chiến đấu cùng với mãnh hổ, đã thấy hắn nắm tay thành nắm đấm, một cổ hơi thở Huyền Lực tràn ngập ở nắm tay hắn, phịch một đòn nghiêm trọng đánh bay mãnh hổ mấy trăm cân ra ngoài.

“Ngao!”

Mãnh hổ kêu thảm thiết một tiếng, té mạnh trên mặt đất rồi lăn vài vòng, thậm chí, còn có thể nghe thấy thanh âm răng rắc khi đầu hổ bị đánh.

“Tiểu đệ!”

Quan Tập Lãm quay đầu lại kêu một tiếng vui mừng, vuốt tay vuốt máu trên mặt và lau vệt lên quần áo của mình trước khi kích động chạy tới: “Tiểu đệ, ta cho rằng ngươi đã xảy ra chuyện..... cẩn thận!”

Hắn còn chưa nói xong thì sắc mặt đã biến đổi, kinh hô một tiếng đồng thời cả người hắn nhào tới, dùng sức vươn đôi tay của hắn đẩy nàng ra.

Tốc độ cực nhanh, làm Phụng Cửu vốn đã phát hiện ra phía sau có nguy hiểm, quay đầu lại còn chưa kịp né tránh đã bị hắn đẩy ngã trên mặt đất.

“Rống!”

“Tê a!”

Một tiếng rống giận của mãnh hổ, cùng với tiếng kêu thảm thiết của Quan Tập Lãm vang lên: “Tiểu đệ, mau, chạy mau.....”

Biến cố xảy ra đột ngột làm cả người Phụng Cửu đều ngốc, nhìn nửa bả vai của Quan Tập Lãm bị mãnh hổ cắn máu tươi đầm đìa, hai mắt nàng đỏ bừng, đột nhiên rút ra chủy thủ và nhảy vọt qua.

“Súc sinh đáng chết!”

Nhào lên trước và nắm lấy da lông mãnh hổ, chủy thủ trong tay hung hăng đâm vào phần cổ nó.

“Ngao!”

Mãnh hổ ăn đau kêu thảm thiết một tiếng, nhưng người hắn cũng bị hổ kéo đi cùng, không chịu buông con mồi đang ngậm trong miệng ra. Khi Phụng Cửu lần thứ hai dùng chủy thủ mạnh mẽ mà tàn nhẫn đâm vào đỉnh đầu nó, mãnh hổ mới bùm một tiếng lăn trên mặt đất, hơi thở thoi thóp và co giật lần cuối.

“Quan Tập Lãm? Quan Tập Lãm ngươi thế nào rồi?” Chân tay nàng có chút hoảng loạn banh miệng mãnh hổ và kéo hắn ra, nhìn máu tươi xối xả chảy ra từ bả vai hắn, cùng với cánh tay phải không có lực rũ xuống, tim, khẽ run lên.

Bị thương như vậy..... tay hắn.....

“Tiểu... tiểu đệ... người... người có không được chịu... người bị thương?” Hấn lo lắng hỏi, giọng nói có chút mong manh.

Nghe được lời hấn nói, trái tim nàng thắt chặt, trong lòng tràn ngập nỗi đau, hốc mắt nóng lên, chỉ có thể vừa lấy thuốc cầm máu rắc lên miệng vết thương của hấn, vừa mắng to: “Người ngại vì đã sống quá lâu sao? Ai muốn người cứu ta? Ta cần bản là có thể tránh đi, người đẩy ta làm gì?”

Chưa từng có người không muốn sống mà che chắn trước mặt nàng như vậy, nhưng hấn, kẻ đại ngu đần này lại cố tình làm như vậy.

Thật là ngu ngốc! Đu ngu ngốc.

Nhưng lần đầu tiên, trái tim lạnh lùng như băng sương của nàng đã bị lay động một góc, một loại tình cảm xa lạ khiến lòng nàng nổi lên từng trận chua xót, hốc mắt nóng lên phảng phất như tràn ra một tầng hơi nước, khiến nàng nhìn không rõ khuôn mặt hấn lắm.

“Xin... xin lỗi... ta... ta quýnh lên nên... nên quên mất.”

Hấn rút ra một nụ cười chân thành mà nghiêm túc. Chỉ là vết thương trên người quá mức nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt quá mức, hơn nữa một người đầy máu, cả người thoát nhìn có thể sẽ chế đi bất cứ lúc nào.

“Tiểu... tiểu đệ... người đừng khóc... ta... ta không có việc gì... ta... ta chỉ hơi mệt... muốn... muốn ngủ một hồi.....”

Giọng nói của hấn dần dần suy yếu, cả người mất đi tri giác, bất tỉnh ngất đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Rời Khỏi Cửu Phục Lâm!

Những tia nắng mặt trời ấm áp rơi xuống ở trong rừng, chiếu trên mặt Quan Tập Lâm dưới tàng cây, lông mày hấn hơi nhíu lại, ngón tay trái cũng khẽ nhích động, một lát sau, hấn chậm rãi mở mắt, có chút mờ mịt nhìn ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây chiếu nghiêng xuống trên đỉnh đầu.

“Tỉnh?”

Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi truyền đến, làm Quan Tập Lâm hơi ngẩn ra: “Tiểu đệ?” Muốn ngồi dậy, nhưng lại động đến miệng vết thương trên người, đau khiến hấn hít hà một hơi.

“Trên người người còn có thương tích, không cần lộn xộn.”

Phượng Cửu dè hấn lại, ánh mắt phức tạp nhìn hấn, hỏi: “Người thậm chí ngay cả tên ta gọi là gì cũng không biết, vì sao phải lấy tính mạng mình bảo vệ ta như vậy?”

“Tiểu... tiểu đệ... người... người tức giận?” Hấn có chút thấp thòm nhìn 'hấn'.

“Trả lời ta.”

Thấy biểu tình nghiêm túc của 'hấn', hấn đành phải nói: “Ta lớn hơn người, hơn nữa người là tiểu đệ ta, nếu như có nguy hiểm ta đương nhiên phải che chở người.”

Phượng Cửu giật mình, không nghĩ tới chỉ là một lý do đơn giản như vậy.

“Tiểu đệ.....”

“Ta là Phượng Cửu.” Nàng đột nhiên mở miệng, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt choáng váng của hấn: “Hơn nữa, ta là nữ.”

“A? Nữ... nữ... nữ?”

Lần này hấn cả kinh, nói chuyện đều lắp bắp. Bởi vì 'hấn' nhìn như thế nào cũng đều không giống một nữ nhân, làm gì có nữ nhân nào giống như 'hấn' dám một mình một người đối phó với một đám sói?

Hơn nữa, hấn vẫn luôn cho rằng 'hấn' là 'hấn', căn bản không nghĩ tới 'hấn' cư nhiên là 'nàng'.

Nhìn hấn ngốc nghếch, ánh mắt nàng hơi lóe, nói: “Gân xương bả vai tay phải người bị súc sinh kia cắn đứt.”

“Nga.” Hấn nhìn nàng một cái, lên tiếng.

“Ý ta là, tay phải ngươi đã bị phế.”

Lúc này, hân hơi dừng một chút, đôi mắt hạ xuống: “Àn.”

“Hỏi hận sao?”

Nghe vậy, Quan Tập Lãm nhìn về phía nàng, lắc đầu nói: “Không hỏi hận, nếu như ta không chán, nếu như ngươi bị căn thể này có khả năng ngươi sẽ không sống nổi, ta là nam nhân, hơn nữa lớn lên cường tráng, chỉ phế đi một cánh tay mà thôi, không có việc gì, tay phải không thể cầm kiếm, về sau ta sẽ luyện tay trái.”

Nghe nói như thế, Phượng Cửu ngẩn ra thật lâu, nửa ngày mới lộ ra một nụ cười nói: “Quả nhiên là ngốc tử.”

“Tiểu đệ, không phải, Tiểu Cửu, ta không ngốc, ta chỉ là tương đối thành thật.” Hân lui miệng hắc hắc cười, hồn nhiên không vì tay phải bị phế mà suy sút.

“Người thành thật sẽ nói chính mình thành thật sao?” Nàng nhướn mi liếc hân, trong lòng âm thầm quyết định, nhất định phải chữa khỏi tay phải của hân.

“Tiểu Cửu, ngươi đi hái thuốc gặp phải nguy hiểm sao? Sao lại đi lâu như vậy?”

Nghĩ đến hân ở nơi đó đợi một ngày một đêm cũng không thấy nàng trở về, còn tưởng rằng nàng lại gặp phải mãnh thú, muốn chạy đi tìm nàng, không ngờ bị xói cùng hồ công vậy.

“Xảy ra chút ít ngoài ý muốn, bị hai gấu đen đuổi chạy khắp rừng, ngươi đói bụng sao? Ta sẽ đi vùng phụ cận săn một ít thịt rừng tới nướng.”

Nàng nói qua hai ba câu, cũng không tính toán nhiều lời đối với những sự tình nàng đã gặp phải trong một ngày một đêm này.

“Đói bụng, nhưng ngươi đừng đi quá xa.” Hân có chút lo lắng nói.

“Đã biết.” Nàng cười cười, đứng dậy hướng xung quanh đi đến.

.....

Vài ngày sau trong rừng Cửu Phục.

Trong khoảng thời gian ở chung khiến hai người càng thêm thân cận, khi biết Phượng Cửu luôn chỉ có một người, Quan Tập Lãm lập tức muốn nhận nàng làm muội muội.

Phượng Cửu không lay chuyển được hân và cảm thấy nhận hân làm ca ca cũng không tồi, vì thế, hai người làm lễ kết bái đơn giản, xác nhận quan hệ huynh muội khác họ.

“Tiểu Cửu, chúng ta đến trấn Thạch Lâm đi!” Sau khi máu ứ sau đầu tan đi, ký ức của hân cũng khôi phục lại, chỉ là, hân cũng không muốn về nhà.

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Nữ Nhân Trong Trang Phục Kinh Diễm!

“Àn, có thể, dù sao hãy rời khỏi nơi này trước rồi nói.” Hiện tại đối với nàng mà nói, đi đâu trước cũng đều giống nhau.

Vì thế, nói đi là đi, hai người ra liền hướng phương hướng trấn Thạch Lâm mà đi.

.....

Hai ngày sau, trấn Thạch Lâm.

Quần áo trên người Quan Tập Lãm đã rách nát còn mang theo vết máu, vốn là trắng sạch đã biến thành từng khối từng khối đen ngòm, hơn nữa cánh tay vạm vỡ, thoát nhìn thật đúng là không khác gì người rừng.

Ngay cả bạch y trên người Phượng Cửu cũng đã biến thành màu xám, trên mặt lại được bôi nước thuốc, thoát nhìn cả người dơ bẩn, thật đúng là so với ăn mày không có khác biệt gì.

Hai người cứ như vậy đi vào trấn Thạch Lâm, tự nhiên đón nhận không ít ánh mắt khinh thị cùng chán ghét, ngay cả những người khi đi ngang qua bọn đều tận lực tránh xa chút, phòng ngừa bị bọn họ đụng vào.

“Không khí trong trấn thật là khác biệt a!” Phụng Cửu hít một hơi thật sâu, liền ngửi đến các mùi hương của đủ loại thức ăn tràn ngập trong không khí.

“Tiểu Cửu, chúng ta hãy đổi một thân quần áo trước rồi lại nói, bằng không các khách điểm đều sẽ không cho chúng ta đi vào.” Quan Tập Lãm vừa kéo quần áo rách nát trên người vừa nói.

“Àn, vậy tìm xem gần đây có tiệm quần áo nào không.” Nàng vừa nói vừa nhìn nhìn xung quanh, ánh mắt chợt dừng lại một chỗ, liền kéo Quan Tập Lãm hướng bên kia đi đến: “Ồ bên kia, nơi đó có một cái.”

“Chờ đã.” Hắc vội vàng kéo nàng lại, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Cửu, chúng ta có tiền sao? Không có tiền mua quần áo như thế nào?”

Nghe vậy, trán nàng xẹt qua vài đạo hắc tuyến: “Sao lại không có tiền? Yên tâm, ta có.” Đang nói, giờ giờ túi bên hông: “Đi thôi! Đừng nói một bộ, mười bộ cũng không có vấn đề gì.”

Sau khi nghe nàng nói có tiền, Quan Tập Lãm nhếch miệng nở nụ cười, hai người lúc này mới cùng nhau đi đến tiệm quần áo.

“Ca, người mặc cái này đi! Cái này rất hợp với người.” Nàng cầm lấy một bộ quần áo màu đen, kết cấu cũng không tệ lắm, để hắc đi thử.

“Được, vậy lấy cái này.”

Hắc hoàn toàn không có ý kiến, nhận lấy quần áo đi vào bên trong, không lâu sau, thay xong thì đi ra, thấy nàng đang chọn nam trang, liền nói: “Tiểu Cửu, người chọn nam trang để làm gì? Chúng ta hiện tại đều đã trở lại trấn, người đừng mặc nam trang nữa, mặc vậy, nữ hài tử nên mặc váy mới đẹp.”

Bởi vì khi hắc ở gia tộc, những nữ hài tử đều rất thích mặc váy, một khi đi mua lại còn mua một lúc hơn mười bộ, cho nên hắc nghĩ, muội muội hắc cũng nên mặc váy, không nên lúc nào cũng giống như một tiểu khát cái.

“Nam trang thuận tiện.”

Nàng nói, đang định đưa ra vài bộ nam trang đã chọn cho chương quỳ, thì thấy hắc kéo nàng đến bên phía y phục của nữ, sau đó gọi chương quỳ: “Người tới, giúp ta đem cái này cái này còn có những bộ kia đều lấy hết cho muội muội ta.” Thấy vậy, Phụng Cửu có chút dở khóc dở cười, bất quá ngẫm nghĩ lại cũng thấy không sao, hiện tại đang ở trên trấn, không cần ăn mặc giống như khát cái, vậy nàng đổi qua nữ trang thì như thế nào?

“Đem mấy bộ màu đỏ lấy cho ta đi!” Nàng nói với chương quỳ một bên.

“Được được được.” Chương quỳ vẫn không nhận ra rằng tiểu khát cái cư nhiên là một vị cô nương, bất quá vẫn vội vàng lấy mấy bộ váy áo màu đỏ đưa qua.

“Có khăn che mặt không? Lại cho ta mấy cái khăn che mặt màu đỏ.” Nàng vừa nói, vừa chọn thêm mấy bộ cho Quan Tập Lãm, lúc này mới lấy bạc ra: “Tĩnh tiền.”

“Tiểu Cửu, người không thay sao?”

Nàng cười cười, nói: “Người đã thay quần áo mới là tốt rồi, ta cũng không rách nát lắm mà chỉ dơ bẩn thôi, đợi lát nữa trước tìm khách điểm tắm rửa xong rồi thay, bằng không mặc bộ đồ mới vào sẽ cảm thấy không thoải mái.”

“Àn, điều này cũng đúng.” Hắc gật gù đầu, lúc này mới cùng nàng tìm một khách điểm gần đó.

“Tiểu Cửu, người đi vào tắm gội trước, ca trông cửa giúp người.” Bên ngoài phòng khách, Quan Tập Lãm bước lên một bước định đứng làm thần giữ cửa.

Nhìn thấy tư thế của hắc, Phụng Cửu nhịn không được cười lên một tiếng: “Không cần, nơi này là khách điểm, ta chỉ cần đóng cửa phòng lại là được không cần người giúp ta trông cửa, người cũng đi tắm đi! Bụng ta chính là đang đói đây! Chờ lát nữa chúng ta đi ra ngoài tìm đồ ăn.” Đang nói, đẩy hắc qua gian phòng cách vách.

Nghe nàng nói đói, Quan Tập Lãm đành phải thỏa hiệp: “Được rồi, người nhớ rõ phải đóng cửa lại, ta tắm xong sẽ tới nơi này chờ người.”

“Àn.” Nàng lên tiếng, lúc này mới xoay người vào trong phòng, đóng cửa phòng lại đi vào phòng bên đã được chuẩn bị nước.

Có lẽ là lần đầu tiên đảm nhận vai trò huynh trưởng, Quan Tập Lãm đã trông chừng Phụng Cửu tương đối khắt khe, đặc biệt sau khi biết nàng là nữ, càng thêm cẩn thận. Sau khi vội vàng tắm rửa rồi mặc quần áo xong hắc liền ra khỏi phòng, đi đến bên ngoài cửa gian phòng cách vách trông chừng, khiến cho không ít khách vắng lại trú ngụ nơi đây dùng ánh mắt quái dị đánh giá hắc.

Thời gian Phụng Cửu tắm gội cũng không ngắn, ước chừng nửa canh giờ (1h) cửa phòng mới được mở ra từ bên trong.

Khi Quan Tập Lãm đang canh giữ cửa nghe được tiếng mở cửa phía sau liền nhanh chóng xoay người nhìn lại, hai mắt không tránh khỏi mở ra thật lớn,

trong mắt kinh diễm cùng không thể tin nổi hiện lên trên mặt.

“Tiểu, Tiểu Cửu?”

“Àn.” Phụng Cửu lên tiếng, dưới khăn che mặt màu đỏ nàng khẽ nhếch khóe môi, hiện lên một nụ cười.

Tuy rằng dung nhan đã bị hủy, nhưng, dáng người nàng vẫn rất hấp dẫn, những đường cong dài và mảnh dẻ rất xứng với một bộ váy áo màu đỏ đường hoàng, giống như ánh mặt trời rạng rỡ, đẹp đến nỗi khiến người không dám nhìn thẳng.

Khăn che mặt màu đỏ che khuất dung nhan càng khiến nàng tăng thêm một tầng thần bí, làm cả người nàng tản ra một loại cảm giác thần bí, dẫn tới nhân tâm đều khao khát được đánh cắp vẻ đẹp tiềm ẩn phía dưới, nhưng lại không cách nào nhìn thấy dung nhan dưới lớp khăn che mặt.

Một bộ hồng y* mặc ở trên người nàng, quyến rũ mê hoặc, nhưng cũng tùy ý đường hoàng, đặc biệt là trên người nàng tản ra một loại hơi thở lạnh lùng ngạo mạn như hồng mai trong tuyết, không giống như nữ tử khuê các yếu kiều nhu nhược, ngược lại là một loại hơi thở tôn quý của vị thượng giả vốn đã có sẵn từ khi sinh ra.

*Một bộ hồng y (一袭红衣): Hồng trong đỏ hồng (红 tùy trong văn cảnh nó sẽ có nghĩa là màu đỏ hoặc màu hồng); 衣: y nghĩa là y phục.

Nhìn mỹ nhân hồng y trước mặt, Quan Tập Lẫm ngốc nửa ngày đều nói không nên lời, hần chỉ cảm thấy tiểu muội của hần đẹp đến không thể tưởng tượng.....

Nhìn thấy mái tóc nhu thuận ở sau người nàng, chỉ dùng một dải lụa hồng lỏng lẻo buộc lên, vài sợi tóc buông xuống gương mặt, càng làm tăng thêm quyến rũ mị hoặc của nàng, lúc này lộ ở bên ngoài khăn che mặt màu đỏ là một đôi mắt mang ý cười, ánh mắt phát ra sự tự tin cao ngạo.....

Nàng như vậy, thật sự làm hần rất khó nghĩ đến tiểu ăn mày dơ bẩn ban đầu là cùng một người.

“Tiểu Cửu, người rất đẹp, tiên nữ cũng không đẹp như ngươi, hắc hắc hắc.....”

Hần cười khúc khích, nghĩ đến mỹ nữ lớn lên như vậy chính là muội muội hần, trong lòng hần tức khắc tràn lên một cảm giác kiêu ngạo không gì sánh kịp.

“Đi thôi!” Nàng cười khẽ, thay qua nữ trang khiến tâm tình nàng cũng cảm thấy không tồi, cất bước đi xuống dưới lầu.

“Nga, được được.”

Hần vội đáp lời đuôi kíp, giống như nghĩ đến điều gì lập tức nhìn lại xung quanh, quả nhiên, thấy các nam nhân trên lầu dưới lầu đều đang kinh diễm nhìn chăm chăm muội muội hần.

Thấy vậy, kiêu ngạo trong lòng hần lại càng tăng, đồng thời cũng thâm hạ quyết tâm, nhất định phải giúp Tiểu Cửu xóa đi vết sẹo trên mặt.

Thẳng đến khi hai người rời khỏi khách điểm, khách nhân trong điểm mới phục hồi lại tinh thần.

“Đẹp quá..... cô nương kia là người nào? Trong trấn chúng ta khi nào thì có một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy?”

Mà trong tửu lâu đối diện với khách điểm, Mộ Dung Dật Hiền đứng sát cửa sổ nhìn thấy thân ảnh màu đỏ kia thì trong mắt xẹt qua tia nghi hoặc.

Vì sao, tấm lưng kia lại quen thuộc như vậy?

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Người Kia Là Ai?

Bởi vì nghi hoặc trong lòng, hần bước xuống dưới lầu, tìm thân ảnh màu đỏ.....

Mặt khác, hai người Phụng Cửu cùng Quan Tập Lẫm tìm một tửu lâu, sau đó đặt một gian phòng, gọi lên hàng tá đồ ăn cùng hai bầu rượu, sau khi đóng cửa lại liền ăn.

Phụng Cửu đem khăn che mặt đặt ở một bên vừa rót rượu, vừa nói: “Ca, chúng ta trụ ở chỗ này một thời gian đi! Đợi lát nữa tìm thuê một sân thanh tỉnh, thuận tiện hơn so với ở trong khách điểm.”

“Được, đợi lát nữa chúng ta sẽ đi tìm.” Đối việc này, Quan Tập Lẫm hoàn toàn không phản đối.

“Tiểu Cửu, ngươi đừng uống rượu, uống chén canh hầm trước.” Hắn đưa cho nàng một chén canh, lại dùng muỗng múc một khối trứng chiên thịt giúp nàng: “Nếm thử xem ngon không.”

“Ngươi ăn đi! Ta tự mình lấy được.”

Khi đang nói, thấy hắn không quen dùng tay trái, chiếc đũa cũng cầm không tốt, nàng vừa đem mỗi loại đồ ăn đều gấp một ít vào trong chén của hắn, vừa nói: “Chờ thêm một thời gian nữa tu vi của ta tăng lên, sau đó tìm đủ được vật giúp ngươi chữa khỏi tay phải.”

Nghe nói như thế, hắn có chút giật mình: “Còn có thể chữa khỏi sao?”

“Àn, chỉ là vật cần tìm không được tốt lắm” Nàng uống xong chén canh, lại gấp chút đồ ăn ăn: “Bất quá không thành vấn đề, ta có mười thành nắm chắc có thể khiến tay ngươi khôi phục giống như ban đầu vốn có.”

Dựa vào y thuật của nàng, chỉ cần có đủ được vật, tất nhiên là không có gì nàng không trị được.

Đừng nói chỉ là chỗ gân bả vai bị cắn đứt, ngay cả toàn bộ một cánh tay hoàn toàn rách nát, nàng cũng có thể nhặt nó trở về.

Tuy rằng hắn không hối hận vì tay bị phế, nhưng nghe nàng nói có thể trị lành, trong lòng vẫn vui sướng vạn phần: “Tiểu Cửu, nếu như tay ta còn có thể trị được, ta đây về sau sẽ nỗ lực tu luyện, bảo hộ ngươi.”

“Được.”

Nàng gật đầu cười. Biết thực lực của hắn không thấp, dựa vào chính hắn một người có thể đối phó với một đám sói cùng mãnh hổ, có thể nghĩ được lực lượng của hắn bạo phát khi ở trong tuyệt cảnh có bao nhiêu cường đại.

Nàng cũng tin tưởng, tương lai hắn nhất định sẽ càng thêm cường đại!

Dưới lầu, Mộ Dung Dật Hiền đang ngồi uống rượu ở một cái bàn trong tầng đầu tiên, đôi mắt trầm tư hạ xuống.

Hắn không biết vì sao mình lại đi theo tới đây, cũng không biết vì sao mình lại nghĩ nữ tử áo đỏ kia chính là Thanh Ca? Nhưng lúc trước ở trên lầu nhìn thoáng qua, tấm lưng kia thật sự rất giống.

Nhưng hắn một đường đi theo, lúc này lại có chút không chắc chắn, bởi vì khí chất hai người không giống nhau.

Thanh Ca rất dịu dàng mềm mại, mà nữ tử áo đỏ lại quyến rũ hoang dã, một bộ hồng y mặc ở trên người nàng loá mắt như vậy, tuy rằng Thanh Ca của hắn cũng rất xuất sắc, nhưng, cũng không giống một người như thế, hơn nữa, nàng cũng không mặc hồng y.

Hắn vì sao lại hoài nghi Thanh Ca đã trở về kia là người khác giả mạo? Nhất cử nhất động, mỗi một nụ cười mỗi một cái cau mày đều rất quen thuộc, rõ ràng chính là nàng a!

Nhưng, trong lòng lại có một thanh âm nghi ngờ, khiến hắn không thể không hoài nghi.

Thật lâu sau, cửa phòng trên lầu mở ra, khi thân ảnh màu đỏ lại xuất hiện lần nữa, từng đôi ánh mắt của thực khách ở lầu trên lầu dưới đều kinh diễm theo sát nàng, khi nàng đi lại làm khăn che mặt hơi nhẹ phẩy lên, bọn họ hận không thể thổi tới một trận gió to đem khăn che mặt thổi xốc hẳn lên.

Mộ Dung Dật Hiền ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy nữ tử áo đỏ khí chất cực kỳ xuất chúng chậm rãi đi xuống dưới, mỗi một bước đi của nàng đều lộ ra phong dung cùng ưu nhã. Hồng y như lửa, giống như mặt trời rực rỡ, nhưng cổ tình trên người nàng lại tản ra một cỗ hơi thở lạnh nhạt khiến người sống sờ sờ tới gần, giờ tay nhắc chân, hơi thở thượng vị giả tôn quý tự nhiên cứ như vậy mà phát ra.

Nhận thấy một đôi ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, Phụng Cửu theo bản năng ngược mắt nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, ánh sáng lóe lên nơi đáy mắt không người có thể hiểu.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Quay Đầu Mỉm Cười!

Khi nhìn đến Mộ Dung Dật Hiền, Phụng Cửu có chút ngoài mong đợi, không nghĩ rằng sẽ gặp lại hắn ở chỗ này.

Kỳ thật lúc trước nàng cũng phát hiện ra có người đi theo phía sau bọn họ, chỉ là không cảm giác được ác ý, bởi vậy cũng không thêm để ý tới, nghĩ lại, người theo đuôi chắc hẳn là hắn.

Nhưng, không phải hẳn luôn bồi bên người Phụng Thanh Ca giả hay sao? Như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này?

Còn có đáy mắt tìm tòi nghiên cứu của hẳn là có ý tứ gì?

Dưới khăn che mặt, nàng lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, nhẹ nhàng thu hồi ánh mắt, cất bước đi ra ngoài, chỉ là, chưa đi được vài bước, người nguyên bản đang ngồi lại chắn trước mặt nàng.

Nàng không nói chuyện, chỉ ngước mắt nhìn về phía hẳn.

Mộ Dung Dật Hiền cũng không mở miệng, hẳn cứ đứng trước mặt nàng lẳng lẳng nhìn cặp mắt kia như vậy, tựa hồ muốn từ cặp mắt kia tìm thấy một tia quen thuộc của ngày xưa, nhưng, hẳn lại thất vọng.

Tuy rằng cặp mắt kia cực kỳ giống nàng, nhưng ánh mắt tùy ý hoang dã lại không thuộc về nàng.

Đôi mắt này đẹp như vậy, tương tự như của người trong lòng hẳn, nhưng, ánh mắt Thanh Ca của hẳn mang theo vẻ dịu dàng, mà đôi mắt trước mắt này lại dấu điểm sự sắc bén, hai loại hơi thở hoàn toàn khác nhau, làm hẳn trong lúc nhất thời không biết phân biệt như thế nào.

“Tiểu tử, ngươi đang làm gì vậy?”

Nhìn thấy có gì đó có vẻ không đúng, Quan Tập Lãm cất bước tiến lên, thân thể cường tráng lập tức chắn giữa hai người, ngăn cách hai người.

Mộ Dung Dật Hiền phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía nam tử đáng người cao lớn trước mặt, lộ ra nụ cười nho nhã: “Huynh đài, ta chỉ vì thấy vị cô nương này có chút giống một vị bằng hữu của ta, muốn qua chào nàng ấy.”

Có lẽ vì quý khí trên người cùng với sự ôn tồn lễ độ của hẳn ta làm Quan Tập Lãm cảm thấy không giống người xấu, bởi vậy, hẳn hơi nghi hoặc, quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau người.

“Cô nương, hoa đào trong am Hoa Đào nở vào tháng ba.”

Hắn lẳng lẳng nhìn về phía nàng, ánh mắt ôn nhu phảng phất như thể sẽ bị chết đuối chìm vào trong nước. Mà câu nói dường như vô nghĩa, cũng làm Quan Tập Lãm có chút bối rối không hiểu đầu đuôi, không biết có ý nghĩa gì.

Chỉ có trong lòng Phụng Cửu khẽ nhúc nhích, trong trí nhớ, có một mặt hoa ấm áp như vậy.....

“Mộ Dung ca ca, nghe nói hoa đào trong am Hoa Đào là đẹp nhất, đỏ trắng đan xen tôn lên lẫn nhau, kéo dài vô tận khắp nơi trên núi, có phải là sự thật hay không?” Dưới cây hoa đào, thiếu nữ dung nhan tuyệt mỹ ngửa đầu, trong đôi mắt tràn đầy thâm tình nhìn nam tử bạch y bên người.

Trong mắt nam tử bạch y toàn là ôn nhu chìm người, hẳn duỗi tay ôm thiếu nữ bên người, giọng nói nhẹ nhàng: “Àn, hoa đào trong am Hoa Đào vừa nhìn đã thấy vô tận, gió thổi qua, cánh hoa phấn hồng bay tán loạn như hoa vũ đầy trời, đợi đến tháng ba năm nay, hoa đào nở rộ, ta dẫn ngươi đi xem.”

Đợi đến tháng ba năm nay, hoa đào nở rộ, ta dẫn ngươi đi xem.....

Đột nhiên đáy mắt hạ xuống của nàng xẹt qua một tia giật mình, trong lòng chợt có một loại cảm xúc chua xót cùng đau đớn. Nàng biết, đó là thâm tình quyến luyến của nguyên chủ đối với Mộ Dung Dật Hiền.

Người ở ngay trước mắt, lời nói phảng phất như mới vừa hôm qua, mà người kia cũng đã biến mất trong trời đất bao la.....

Trong lòng Mộ Dung Dật Hiền thất lại, ánh mắt sâu thẳm dừng lại trên đôi mắt hạ xuống của nàng, cố gắng tìm kiếm biểu tình khác thường của nàng.

“Hoa đào trong am Hoa Đào nở vào tháng ba, ta sẽ tự mang muội muội ta đi xem, không cần ngươi phải nhắc nhở?”

Không hiểu ý tứ của lời nói kia nhưng Quan Tập Lãm vẫn tức giận nói, vừa dặt tay Phụng Cửu đi nhanh ra ngoài, vừa dặn dò: “Muội muội, không cần lý luận với tên tiểu bạch kiểm đó, tên kia vừa nhìn đã biết là hoa hoa công tử, lại còn hoa đào nở tháng ba, ta nghĩ hẳn là đang mơ tưởng nhiều đóa hoa người nở ra quanh hẳn.”

“Phụt!”

Nghe lời hẳn nói, Phụng Cửu nhìn không được cười ra tiếng, nàng ngoái đầu thoáng nhìn lại, đôi mắt mang ý cười tươi sáng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Không Gian Linh Phủ!

Mộ Dung Dật Hiền là người trong lòng của Phượng Thanh Ca, nhưng với Phượng Cửu nàng, lại chỉ là một người xa lạ.....

Những điều nàng muốn làm, nàng sẽ dựa vào chính mình. Bất kể người này được Phượng Thanh Ca tin nhiệm nhất, nàng cũng sẽ không đem tình huống trước mắt báo lại với hắn.

Cầu người, vĩnh viễn không bằng cầu mình.

Mà Mộ Dung Dật Hiền có chút giật mình nhìn thân ảnh hai người rời đi.

Muội muội?

Nam tử kia nói nàng là muội muội của hắn? Vậy nàng ấy không phải là Thanh Ca sao?

Tìm, bất chợt như trống rỗng, có chút mất mát, cũng có chút may mắn, có lẽ, hết thảy chỉ là do hắn suy nghĩ quá nhiều.....

Rốt cuộc, hoài nghi của hắn thực sự không thể tưởng tượng được, nếu như hoài nghi là sự thật, vậy chẳng phải là nói hiện tại Phượng Thanh Ca đã trở lại Phượng phủ là giả? Cho dù trong lòng hắn có chút hoài nghi, cảm thấy không phải là nàng, nhưng phụ thân cùng gia gia nàng chẳng lẽ còn nhận sai người?

Có lẽ, hết thảy này thật sự chỉ là do hắn đa tâm mà thôi.

Bên kia, Quan Tập Lẫm cùng Phượng Cửu đi quanh tìm chỗ nào có sân, cuối cùng nhìn trúng một sân tương đối yên tĩnh, vị trí tương đối hẻo lánh, nhưng quan trọng vẫn là thanh tĩnh, quang cảnh cũng không tồi.

Cùng ngày, hai người đặt mua một ít đồ vật cần dùng hằng ngày sau đó liền dọn vào ở.

Sau một tiếng trao đổi cùng Quan Tập Lẫm, nàng đóng cửa tiến vào bế quan tu luyện.....

Liên tiếp ba ngày, cửa phòng đều đóng chặt chưa từng được mở ra.

Trong khi thủ ở sân, Quan Tập Lẫm qua ba ngày qua vẫn luôn luyện tập dùng kiếm tay trái.

Thiên phú của hắn cũng không tồi, sức bật cũng rất mạnh, từ lúc ban đầu tay trái vốn mới lạ không thành hình dạng gì đến bây giờ đã ra dáng ra hình, tuy không nhanh nhẹn như khi dùng tay phải, nhưng lực đạo cũng dần dần được vận dụng ra tới.

Trong phòng, Phượng Cửu khoanh chân ngồi trên giường, đôi tay đặt trên hai đầu gối, quanh thân tản ra một tầng màu đỏ đậm của huyền khí tràn ngập mà mắt thường có thể thấy. Huyền khí vận chuyển trên người nàng cực nhanh, hầu như có thể nói huyền khí đang tràn vào bên trong khí hải ẩn đường giữa đôi lông mày, tập trung lại thành một khối.

Những người mới bắt đầu tu luyện, đi vào giai đoạn võ giả, phải tu luyện mấy năm mới có khả năng đột phá tiến vào sơ kỳ (cấp độ ban đầu) của huyền cực cảnh.

Ví như bản thân Phượng Thanh Ca mà nói, thực lực vốn cũng chỉ là võ giả cấp hai, mà hiện giờ nàng bất quá dùng thời gian ba ngày ngắn ngủn, khí hải đã có chút thành tựu, lại còn vững vàng tiến vào sơ kỳ của huyền cực cảnh, thực lực nhanh chóng vọt lên.

Phải biết rằng, võ giả huyền cực cảnh đã được coi là thành công và có chút thực lực. Giống như nam tử trung niên cấp bậc võ sư mà nàng từng gặp ở trong rừng Cửu Phúc, thực lực kia đã là tương đương với chủ nhà của một gia tộc.

Huống chi, bất quá đối phương cũng chỉ là trung kỳ võ sư huyền cực cảnh.

Ngày đó hắn là trung kỳ võ sư huyền cực cảnh còn không phải là đối thủ của nàng, hiện giờ càng không cần phải nói khi nàng đã thành công tu luyện khí hải, còn tiến vào cấp 2 võ giả huyền cực cảnh.

Khi nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi mở to mắt, trong đầu, truyền đến thanh âm vui sướng của tiểu phượng hỏa.

“Nữ nhân ngọc, kết giới bên trong không gian đã bị bản tôn phá ra rồi, ngươi mau tiến vào nhìn xem!”

Trong mắt nàng xẹt qua một tia kinh ngạc, lập tức thần niệm vừa động, lách mình vào không gian. Vừa đi vào, không khỏi ngẩn ra.

“Đây là.....”

“Thế nào? Ta đã nói thực lực của bản tôn rất là lợi hại đi? Lão nhân kia không phá vỡ nổi kết giới nhưng bản tôn đã phá được rồi.”

Tiểu phượng hỏa mang vẻ mặt đắc ý nhìn nàng, lại nói: “Ngươi cũng không biết cái gì là vận khí nghịch thiên đi, ngay cả loại không gian thiên địa cực kỳ hiếm thấy này mà cũng tới tay ngươi, thời gian tu luyện một ngày ở bên trong này tương đương với thời gian tu luyện ba ngày ở bên ngoài.”

Nghe vậy, nàng cũng cảm thấy không thể tin nổi, bởi vì ngay khi nàng tiến vào đã phát hiện, sau khi kết giới kia bị phá vỡ, linh khí nơi này trở nên rất nồng đậm.

Chương 59: Bao Kiếm Thất Tinh!

Nàng chậm rãi đi tới bên trong, nhìn thấy trời xanh mây trắng giống như một thế giới thu nhỏ, không gian trước khi chưa phá bỏ kết giới, mặc dù có thể nhìn thấy nó, nhưng không có cách nào để vượt qua, và thế giới trước mắt lại rất khác nhau.

Nhìn không gian linh phủ, tâm tình nàng không khỏi bay bổng, đây đúng thật là một bảo bối.

“Nhìn xem, nơi này còn có một hồ linh tuyến, ta xem qua, nước trong linh tuyến này bởi vì có không gian linh khí nuôi dưỡng, nên thậm chí nguồn nước cũng đều có linh khí.”

Tiểu phượng hoá cũng rất vui mừng, ngay sau khi phá bỏ kết giới hắn đã ở trong này vui mừng một hồi rất lâu. Đối với phương diện này, hắn thực sự thích từ tận đáy lòng, bằng không cũng sẽ không ngại người trong này nhiều năm như vậy mà không muốn đi ra ngoài. Phải biết rằng, nếu hắn ở trong này tu luyện, thực lực nhất định tăng lên với tốc độ rất nhanh.

Nàng cười cười, sờ sờ đầu tiểu phượng hóa: “Vậy người ngoan ngoãn ở bên trong này tu luyện, ta ra ngoài trước, về sau khi nào cần phải tu luyện ta sẽ tiến vào nơi này để tu luyện, tin rằng thực lực sẽ tăng lên rất nhanh.”

“Đã biết.” Tiểu phượng hóa bĩu môi, đi đến bên cạnh hồ nước linh tuyến chơi.

Phượng Cửu thấy thế mỉm cười, thần niệm vừa động, lúc này mới lác mình ra bên ngoài.

Cửa phòng mở ra thì thấy Quan Tập Lãm vẫn luyện kiếm trong sân, thấy tay trái hắn vùng kiếm có vài phần cứng đờ, không linh hoạt lắm, khiến lòng nàng khẽ nhúc nhích, gọi một tiếng: “Ca.”

“Tiểu Cửu, cuối cùng người đã ra ngoài? Người cũng thật là, tu luyện như thế nào mà giống như không muốn sống nữa sao? Đem nhốt mình tại bên trong suốt ba ngày.”

Hắn thu hồi kiếm đi về phía nàng, nghiêm túc nói: “Tiểu Cửu, tu luyện không phải là chuyện nhất thời, không có khả năng sẽ có thành tựu trong chốc lát, phải thực hiện từng bước.”

Nghe vậy, Phượng Cửu không khỏi mỉm cười: “Vâng vâng vâng.”

Tuy rằng nàng đã tới sơ kỳ võ giả huyền cực cảnh, nhưng vẫn đem thực lực áp đến võ giả cấp 2, người bình thường sẽ nhìn không ra tu vi thực sự của nàng.

Có thể đạt được tốc độ như vậy trong thời gian ngắn ngủn như thế, tự nhiên là bởi vì là thân thể huyền linh, hơn nữa kinh mạch huyền linh đã được sự phó năng đá thông, gân mạch vốn như một dòng suối nhỏ, hiện giờ lại giống như biến thành sông Hoàng Hà, tốc độ tu luyện tự nhiên không thể so sánh.

“Đừng rồi ca, ta muốn đi mua một bộ ngân châm, người đi cùng ta đi!”

“Chắc chắn rồi, vậy hiện tại liền đi.” Hắn nhanh chóng rửa mặt trước khi tra thanh kiếm vào phía sau lưng, lập tức ra cửa cùng nàng.

Khi bọn họ bước vào Trân Bảo Các, Phượng Cửu liền biết bọn họ bị người theo dõi.

Đối phương che dấu hơi thở rất mạnh, vì thế nên Quan Tập Lãm bên người cũng chưa phát hiện ra, nếu không phải nàng cũng vốn am hiểu cùng một loại kia, phỏng chừng cũng sẽ không phát hiện ra là đang bị người theo dõi.

“Chương quỳ, các người có bán đầy đủ các loại ngân châm hay không?”

“Có, không biết cô nương nghĩ muốn cấp bậc nào? Chúng ta hiện tại có ba loại, phân làm ba cấp cao-trung-thấp, giá cả không giống nhau, chất lượng cũng không giống nhau.” Chương quỳ cười giới thiệu, lấy ra ba bộ ngân châm bày biện ở trước mặt Phượng Cửu.

“Bộ này đi!” Nàng chọn một bộ quý nhất, bởi vì một bộ này dài ngắn tương đối đầy đủ hết, hơn nữa chất lượng cũng thật sự rất tốt.

Ánh mắt nàng dừng ở bao kiếm đang được treo trên tường, ánh mắt sáng lên, hỏi: “Bao kiếm kia có bán không?”

Chương quỳ theo ánh mắt nhìn lại, cười cười: “Cô nương rất có ánh mắt, đây chính là bao kiếm độc nhất vô nhị trong Trân Bảo Các chúng ta, có thể nói phóng nhãn trong toàn bộ Diệu Nhật Quốc cũng không tìm thấy một cái tương tự.”

Hắn gỡ bao kiếm trên tường xuống, tiếp tục nói: “Mặt trên của nó là bảy viên đá quý khác màu và đều là trân bảo khó gặp, chạm khắc trên bao kiếm càng rất tinh tế, sự kết hợp của màu sắc tuyệt đẹp và quyến rũ, có thể nói đó là một bao kiếm, nhưng cũng có thể nói đó là một vật trang trí cảnh đẹp ý vui.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đêm Đen Gió Lớn!

Nàng tiếp nhận lấy bao kiếm nhìn nhìn, nói: “Tĩnh tiền.”

Chưởng quầy nghe xong tươi cười đầy mặt, mời nàng đến bên cạnh quầy, cười nói: “Cô nương, bao kiếm Thất Tinh 120 vạn, bộ ngân châm 3,5 vạn, hai kiện đồ vật chỉ thu cô nương 123 vạn là được, số đuôi 5 ngàn coi như chiết khấu cho cô nương, hy vọng cô nương lần tới lại đến.”

Sau khi Phụng Cửu sáng khoái trả tiền, đem bao kiếm Thất Tinh cùng ngân châm thu vào trong túi Càn Khôn, liền cùng Quan Tập Lãm rời đi.

Chưởng quầy thấy nàng dùng túi Càn Khôn thì trong mắt có một tia kinh ngạc, túi Càn Khôn? Xem ra, cô nương này gia thế không bình thường a! Cũng đúng, bằng không vì sao bao kiếm Thất Tinh hơn trăm vạn lượng bạc cũng đều không thêm trả giá mà trực tiếp mua luôn a!

Hai người ở bên ngoài mua không ít đồ vật, sau khi đi dạo cả ngày mới trở về, mà người theo dõi bọn họ cũng chờ đến khi nhìn thấy bọn họ vào một cái sân hẻo lánh, mới cử một người trở về báo tin.

Một nơi trong những khách điểm, một người nam tử trung niên khoanh chân ngồi tu luyện, vừa nghe tới tiếng gọi thấp từ bên ngoài truyền đến, mới nói: “Tiền vào.”

Một nam tử bước nhanh đi đến, sau khi cung kính hành lễ, nói: “Nhị gia, thuộc hạ đi theo hai người kia suốt một ngày, thấy bọn họ vào một sân trong đối hẻo lánh. Thuộc hạ đi xung quanh hỏi thăm một chút, mới biết bọn họ dọn vào ở cách đây ba ngày trước, tự xưng là huynh muội, còn có hôm nay khi ở Trần Bảo Các, nữ tử áo đỏ lấy ra một cái túi chính là túi Càn Khôn của thiếu gia.”

Trong mắt nam tử trung niên lộ ra sát khí, giọng nói âm trầm vang lên: “Một đôi huynh muội? Người hãy cẩn thận mô tả thân hình và bộ dáng bọn họ cho ta.”

“Vâng.” Hắn cẩn thận miêu tả thân hình và bộ dáng hai người, cuối cùng nói: “Chỉ là nữ tử áo đỏ mang khăn che mặt, không thể thấy rõ dung nhan.”

Nam tử trung niên mang ánh mắt âm trầm, một tay buông xuống đặt cạnh người, mà một tay kia nắm chặt nắm tay, gân xanh hiện lên, các khớp nổi răng rắc vang lên.

“Hãy vẽ chân dung nữ tử áo đỏ sau đó gửi đến danh sách nhiệm vụ của lính đánh thuê ở chợ đen, nhân tiện tiết lộ với người ở chợ đen về nơi bọn họ đang ở, cũng nói cho bọn họ, sáng sớm hôm sau ta muốn nhìn thấy đầu nàng kia!”

“Vâng!” Nam tử cung kính đáp lời, nhanh chóng lui ra ngoài.

..... Editor: Emily Ton.....

Đêm

Trong trời đêm một mảnh đen nhánh, giống như bị bao phủ một mảnh mây đen, không nhìn thấy một ngôi sao trời.

Phụng Cửu một bộ hồng y nằm ngửa trên nóc nhà, một tay gối đầu, một tay nhìn túi Càn Khôn trong tay, lầm bầm nói nhỏ: “Nguyên lai là bên trong có dấu vết linh hồn, khó trách ta đã cải trang đôi từ khát cái thành nữ nhân, cư nhiên còn bị theo dõi.”

Thu lại túi Càn Khôn, nàng nhìn trời đêm một mảnh đen nhánh, than nhẹ một tiếng: “Cảm giác này..... thực sự là một đêm tuyệt vời! Đêm đen gió lớn, đêm giết người a!”

Giọng nói thờ ơ mang theo vài phần lười biếng, gần như không dễ phát hiện, còn có..... chờ mong.

Bóng đêm đen tối, Phụng Cửu ở trên nóc nhà vừa chờ vừa ngáp, gần như mơ màng sắp ngủ.

Thẳng đến, nửa đêm về sáng, khi mặt trăng tựa như thiếu nữ thẹn thùng lộ đầu ra khỏi mây đen, đem ánh trăng sáng tỏ rải lạc trời đất.....

Bốn đạo thân ảnh màu đen cầm trường kiếm trong tay bí mật mang theo sát khí lạnh lẽo bước nhanh mà đến, nhanh chóng đi đến cánh cửa ngoài sân sau đó đề khí nháy lên trên, khi đang muốn nhảy xuống trong sân, lại bị kinh hãi bởi một giọng nói.

“Ta đã chờ các người cả đêm”

Giọng nói truyền đến mang theo vài phần lời biếng buồn ngủ, bốn gã lính đánh thuê trong trang phục hắc y theo bản năng nhìn lại nơi phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy, nơi nóc nhà, một nữ tử áo đỏ xoay người ngồi dậy, hồng y theo gió tung bay, mái tóc đen dài rối tung sau người, tắm trong ánh trăng mờ nhạt, phóng túng mà rực rỡ, tà mị mà lười biếng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đêm Giết Người!

Sau khoảnh khắc ngắn ngủi ngốc lãng, bốn gã lính đánh thuê chột đèn lộ ra ánh mắt dâm tà.

“Chính là nàng, không thể tưởng được điệu bộ chân thật dường như còn quyến rũ và hấp dẫn hơn nhiều.”

“Không tồi, cứ như vậy mà giết đi thì thật là đáng tiếc, không bằng.....”

Một người khác vuốt cằm cười hắc hắc, ánh mắt hung tàn làm cần đánh giả thân ảnh màu đỏ quyến rũ kia.

Tuy cảm thấy nữ tử áo đỏ thập phần kinh diễm ở dưới ánh trăng, mặt khác tuy rằng trong lòng hai người cũng ngứa ngáy nổi lên sắc tâm, nhưng so với hai người kia còn muốn cẩn thận hơn nhiều, đặc biệt là khi nhìn đến nàng không kinh không hoảng mà còn mang một bộ dáng thong dong ưu nhã, bỗng càng cảm thấy thập phần quý dị.

Một lính đánh thuê trên mặt có vết sẹo dữ tợn mang giọng âm trầm nhắc nhở: “Nữ tử này có chút quý dị, không cần lo là cảnh giác, vẫn nên trực tiếp giết cho xong việc.”

“Bất quá chỉ là nữ tử, lão Tam, người cũng quá đề cao nàng.” Một người lính đánh thuê trong đó mang giọng điệu khinh miệt, không cho là đúng.

Nhìn hồng y của nữ tử quyến rũ bay trong gió đêm, hắc hắc hắc nở nụ cười: “Ngay cả một nữ nhân như vậy, một mình lão tử cũng có thể thu phục nàng.”

Hắn nhón mũi chân lên mái ngói của nóc nhà bước qua, đề khí nhảy tới phía đối diện.

“Giết đi thì thật đáng tiếc, vẫn nên bồi lão tử chơi chơi trước đi!” Hắn cười dâm tà, cúi người tiến lên đuổi tay ra, chớp về phía vạt áo trước ngực Phụng Cửu khi nàng còn đang lười nhác ngồi trên nóc nhà.

Cũng ngay một khắc kia, trong đôi mắt phụng nửa híp của Phụng Cửu chợt loé lên ánh sáng lạnh, nháy mắt ra tay chế trụ bàn tay của đối phương đang đuổi tới, dùng sức gấp tay lại.

“Răng rắc!”

“Tê a!”

Thanh âm đứt gãy của xương cốt cùng với tiếng kêu thảm thiết thê lương xẹt qua bầu trời đêm, phá vỡ sự yên lặng của bóng đêm.....

Gần như cùng lúc, Phụng Cửu vốn còn đang ngồi bỗng mượn lực đứng lên, nhắc chân hung hăng một đá, vận dụng ám kinh Huyền Lực nơi mũi chân thật chuẩn xác đá vào chỗ giữa hai chân của đối phương.

“Ân!”

Kêu không ra tiếng, chỉ có rên rỉ và cổ gắng hít thở, cùng với thân thể đau đớn khó nhìn cuộn tròn lại như quả bóng, hai chân run rẩy bùm một tiếng trực tiếp quỵ xuống.

“Chỉ có chút thực lực này thôi sao?” Nàng khịt mũi khinh bỉ, buông tay đang nắm chặt tay hắn ra và đẩy nó tới gần cổ họng hắn, răng rắc một tiếng đem cổ vận gãy, thuận tay ném về phía trong viện.

“Lão Nhị!”

Vài tiếng kêu kinh hô truyền ra, ba người kia phần nộ nhìn về phía Phụng Cửu, khiếp sợ với tay chân sắc bén của nàng, động tác cực kỳ nhanh chóng, tốc độ như vậy, làm cho bọn họ thậm chí ngay cả thời gian phản ứng cũng đều không có, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng giết chết lão Nhị!

“Giết nàng!”

Giọng nói của một người tương đối lớn tuổi lộ ra một cổ lè khí hung tàn, ngay khi giọng nói rơi xuống lập tức đề khí, nhảy đến nóc nhà đối diện, trường kiếm trong tay bí mật mang theo hơi thở Huyền Lực sắc bén.

“Võ giả trung kỳ huyền cực cảnh?” Nàng nhẹ nâng lông mày, thật là có chút chướng mắt với thực lực của bọn họ.

Tay vừa động, chủy thủ sắc bén ló lên ánh sáng khát máu trong đêm đen, nàng bỗng nhiên cúi người lao tới, khi cách mũi kiếm ba tấc thì chợt nghiêng người vòng qua, chủy thủ trong tay giương lên, chỉ nghe một tiếng kêu rên truyền ra, tên lính đánh thuê bên cạnh người nàng bỗng nhiên trợn trừng hai mắt, cả người cứng đờ, thẳng tắp ngã xuống trong sân.

Một chiêu giết chết lão đại bọn họ?

Khuôn mặt hai người còn lại ngưng trọng, kinh hãi nặng nề tràn lên trên mặt.

Trên người nàng tràn ra sát khí dày đặc, so với lính đánh thuê chợ đen bọn hắn còn muốn nồng đậm hơn nhiều, khiến cho lòng bọn họ không tự chủ được dâng lên sợ hãi.....

“Đi mau!”

Người như vậy, căn bản không phải là người bọn họ có thể giết, nếu như không chạy, chỉ sợ mạng nhỏ của bọn họ cũng sẽ bị tước đi ở chỗ này.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Hủy Thi Diệt Tích!

Nhìn đến những thân ảnh đang cố gắng bỏ chạy, Phượng Cửu câu môi cười tà tứ.

“Đã tới, đừng mơ tưởng muốn sống trở về!”

Thanh âm rơi xuống, thân ảnh màu đỏ loé, giống như một linh hồn ma quỷ xuyên qua bầu trời đêm đen tối, lao nhanh về phía hai người kia. Chủy thủ nắm trong tay phát ra một luồng ánh sáng lạnh lẽo khát máu chiếu xạ trong bóng đêm, ngay sau đó, chỉ thấy thân ảnh của nàng xẹt qua hai người, máu tươi bắn ra, thân ảnh hai người nháy mắt cứng đờ, thẳng tắp ngã vào trong viện.

“Bịch bịch!”

Không có dấu vết đánh nhau, cũng chưa kinh động bất luận kẻ nào, bốn gã lính đánh thuê ở chợ đen cứ im ắng như vậy chết trong tay nàng.....

Phượng Cửu hí mắt đón gió mà đứng, nhìn bốn cổ thi thê phía dưới trong sân, ánh mắt khê nhúc nhích.

Huyền giả ngoài tu luyện Huyền Lực còn phải có võ kỹ, chỉ khi nào cả hai khía cạnh đều được dung hợp lại với nhau mới có thể phát huy được thực lực của Huyền Vũ giả, mà nàng, huyền khí đã đạt sơ kỳ võ giả huyền cực cảnh, hơn nữa bản thân nàng chính là am hiểu ám sát và cách đầu, đối phó với Huyền Vũ giả trong trấn nhỏ thật ra không thành vấn đề.

Nhưng, nếu như rời khỏi trấn nhỏ này, chút thực lực ấy của nàng cần phải tăng lên lần thứ hai, nếu không, một ngày kia gặp phải thực lực cường đại hơn nàng, nàng cũng chỉ có thể ở vào thế bị động để người giết chết.

Nhảy xuống sân viện, nàng đi đến bên người mấy thi thể kia tìm kiếm, từ trên người bọn họ tìm được một khối hắc bài bằng đồng, mặt trên viết chữ: lính đánh thuê chợ đen.

“Chợ đen?”

Nàng thấp giọng thì non, ở trong đầu tìm tòi tin tức có quan hệ với chợ đen.

Chỉ là, Phượng Thanh Ca trước kia rõ ràng rất ít tiếp xúc với loại sự tình này, tin tức có quan hệ với chợ đen lại thiếu ở trong đầu.

“Xem ra, ta cần phải đi chợ đen nhìn xem.” Nàng câu môi cười, từ trong không gian lấy ra nước thuốc đã điều phối được sau khi trở về lúc chiều, đổ lên bốn cổ thi thể kia.

Chỉ nghe thanh âm chi chi vang lên, bốn cổ thi thể nổi lên bong bóng màu trắng cùng với khói nhẹ, nhanh chóng hóa thành một bãi máu loãng, chỉ còn lại vài bộ quần áo màu đen nhẵn dẫm đỏ ở nơi đó.....

....Editor: Emily Ton.....

Ngày hôm sau.

Quan Tập Lắm xoa xoa cổ đi ra, có chút kỳ quái không hiểu vì sao tối hôm qua mình lại ngủ say đến thế?

Giương mắt nhìn lại, thấy Phượng Cửu ở trong viện đang luyện quyền pháp mềm như bông, không khỏi mở miệng cười nụ: “Tiểu Cửu, quyền này không phải đánh như vậy.”

Nói xong đi đến bên người nàng, vững vàng hạ thấp người xuống theo tư thế ngựa đạo: “Nhìn xem, đánh quyền phải hạ thấp người xuống mới ổn định, nắm chặt nắm tay, ra quyền phải có lực, hét ra tiếng, sức lực toàn thân sẽ dồn mãnh hướng về phía nắm tay, như vậy quyền đánh ra mới có lực đạo, nếu giống như ngươi, một quyền của nhân gia vung qua người liền đổ.”

Hắn lúc này, tựa hồ đã quên ngày đó khi nàng một người đối mặt với bảy sói không chút sợ hãi, đã quên khi nàng tàn nhẫn giống như Tu La đoạt đi những sinh mệnh kia.

Hắn chỉ nhớ rõ, nàng là một nữ hài, chỉ là một nữ nhi mười lăm tuổi, cho dù nàng có sắc bén cường thế, nhưng ở trong lòng hắn, nàng cũng chỉ là một muội muội mà hắn cần bảo hộ.

Phượng Cửu nghe được lời hắn nói nhin không được nở nụ cười: “Ca, quyền pháp của ngươi là để nam nhân luyện, chủ yếu là dùng lực đạo, quyền pháp này của ta, chủ yếu dùng lực của kẻ thù chống lại kẻ thù, bốn lạng đẩy ngàn cân*.”

(*) 四两拨千斤: Bốn lạng đẩy ngàn cân: có thể hiểu giống kiểu lấy nhu chế cương - Khi dùng nhu thì ta tận dụng lực của đối phương để làm cho đối phương mất sức hoặc làm cho đối phương mất sức nhiều trong khi mình mất sức ít mà dẫn đến thành công.

Đang nói, tựa hồ như nhớ tới điều gì đó, hỏi: “Ca, ta nhớ rõ ngươi đã từng nói ngươi đang tu luyện tâm pháp Quan gia các ngươi đúng không?”

“Không sai, là tâm pháp Quan gia, võ kỹ cũng vậy, Tiểu Cửu, ngươi muốn học sao? Ca chỉ giáo ngươi.”

Nàng cười lắc đầu: “Không phải, ta đang có một quyển tâm pháp rất thích hợp để ngươi tu luyện.” Nàng đem túi Càn Khôn đã xóa dấu vết linh hồn đưa cho hắn.

“Ồ trong này, ngươi hãy cẩn thận xem xem, tạm thời đừng luyện quyền pháp, trước tu luyện tâm pháp này.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chợ Đen Ngâm!

“Tiểu Cửu, ngươi đưa ta toàn bộ túi Càn Khôn? Vậy bản thân ngươi làm sao bây giờ?”

Quan Tập Lắm sau khi mở túi Càn Khôn ra thì thấy bên trong trừ bỏ một quyển viết “Liệt Diễm Long Hồ Quyết ngoại tâm pháp”, còn có không ít tài vật, cùng với một ít chai lọ bình vại, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Ngươi cho ta nhiều đồ vật như vậy làm gì?”

Hắn lấy ra quyển tâm pháp và khi nhìn thấy nó thì không khỏi mở to hai mắt: “Thiên, thiên cấp tâm pháp? Ta, ta không nhìn lầm đi?” Tâm pháp như vậy, ngay cả vương tộc Diệu Nhật Quốc cũng không lấy ra tới một quyển a!

Phải biết rằng, thiên cấp tâm pháp chính là trân phẩm trong trân phẩm, Diệu Nhật Quốc là một tiểu quốc cấp 9 căn bản là không có khả năng tìm ra được một quyển, vậy thì, nàng đã lấy nó từ đâu?

Trong lúc nhất thời, tay cầm tâm pháp có chút run rẩy, là kích động, nhưng cũng là phỏng tay.

Hắn cư nhiên có may mắn nhìn đến một quyển thiên cấp tâm pháp! Quá là đáng kinh ngạc!

“Không sai, là thiên cấp tâm pháp, bộ tâm pháp này cũng là tu lực lượng, vừa lúc thích hợp với ngươi.” Nàng cười cười, nói: “Tay ngươi hiện tại không thể luyện quyền luyện kiếm, vậy trước đừng luyện, thừa dịp trong khoảng thời gian này hãy học thuộc lòng tâm pháp, đến lúc đó ta lại cho ngươi một quyển thiên cấp võ kỹ.”

Tâm pháp này, tự nhiên cũng là nàng tìm ra từ bên trong đồ vật sư phó cho nàng, đêm qua cảm thấy tâm pháp này thích hợp với hắn, mới đem ra.

“Ta thật sự có thể luyện?” Đôi mắt hắn tỏa sáng nhìn nàng.

“Đương nhiên.” Nàng gật gật đầu: “Nếu như có gì không hiểu ngươi có thể hỏi ta.”

“Được, ta đây hiện tại sẽ trở về phòng tu luyện khẩu quyết tâm pháp.” Hắn cảm tâm pháp có chút lằng lằng, gấp không chờ nổi trở về phòng tu luyện.

Phượng Cửu thấy vậy cười cười, lại đánh một hồi Thái Cực quyền để hoạt động gân cốt, lúc này mới trở về phòng tu luyện.

....Editor: Emily Ton....

Ban đêm mấy ngày kế tiếp, cơ hồ hàng đêm đều có lính đánh thuê chợ đen quang lâm sân nhỏ nơi tiểu viện bọn họ, chỉ là, mỗi một tên lính đánh thuê đều có đến mà không có về.....

Mà hết thấy này, Quan Tập Lãm đều hoàn toàn không biết gì cả.

Bởi vì, mỗi đêm Phượng Cửu đều sẽ dùng ngân châm giúp hắn hoạt động gân mạch tay phải, cuối cùng sẽ điểm huyết ngù của hắn, khiến hắn ngủ một giấc đến bình minh.....

Mấy ngày sau, Phượng Cửu bày ra Mê Tung trận ở trong sân viện, sau khi giao đãi với Quan Tập Lãm một tiếng, lúc này mới ra cửa hướng chợ đen mà đi.

Mà đồng thời, nam tử trung niên mặt âm trầm ở trong khách điểm đợi vài ngày cũng chưa có tin tức gì, đứng dậy hướng về phía chợ đen mà đi, vừa tức giận vừa mắng: “Đều là một đám phế vật vô dụng! Ngay cả một nữ nhân cũng giải quyết không được!”

Khi mắng ra lời này, hiển nhiên, hắn đã quên chính mình cũng không phải là đối thủ của Phượng Cửu.

Chợ đen, là nơi giao dịch ngầm, trong chợ đen không chỉ có được liệu trân quý hiếm thấy, cũng có đan dược, vũ khí và hết thấy đồ vật mà người tu luyện cần.

Trong chợ đen, có một võ trường, một trường đấu dùng cho các trận chiến, võ trường nổi danh dùng võ lực để kiếm tiền.

Mà lính đánh thuê rải rác thường có một số tù nhân trốn chạy, bọn họ không được hiệp hội lính đánh thuê chính quy tán thành, ở trong chợ đen dưới lòng đất, có một số người hoạt động độc lập, có tốp năm tốp ba, tiếp nhận những nhiệm vụ ám sát mà lính đánh thuê chính quy sẽ không làm.

Ở chỗ này, bọn họ chỉ nhận ra tiền, cũng chỉ vì tiền mà bán mạng.

Khi một người nam tử mặc một bộ hồng y loá mắt đi vào chợ đen, nhiều người trong đó không thể che dấu những ánh nhìn chằm chằm và mê hoặc, thể hiện rõ trên khuôn mặt.

Nam tử dáng người thon dài, cả người tản ra hơi thở tà mị, trên mặt nạ vàng tinh xảo được trang trí bằng những bông hoa mạn đà la màu đỏ nở rộ quyền rũ, nhìn không thấy dung nhan hắn, lại có một loại cảm giác thần bí mông lung.

Mà quan trọng hơn là, không ai có thể nhìn thấu tu vi hắn.

Dám nghênh ngang đi vào chợ đen như vậy, sao lại là người thường không có tu vi? Nếu không phải người thường, vậy chỉ còn lại có một khả năng.

Thực lực của đối phương sâu không lường được.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tụ Khí Dịch!

Trong ánh mắt tìm tòi nghiên cứu và suy đoán của mọi người, một lão giả mặc áo xám mang bộ mặt tươi cười đi lên phía trước, khom lưng hành lễ: “Lão hủ gặp qua các hạ, lão hủ là phó quản sự nơi này, họ Chu, không biết có thể giúp gì các hạ đây?”

Phượng Cửu nhìn chung quanh một vòng rồi thu hồi ánh mắt, nhìn về phía quản sự trước mặt, nói: “Cho ta một gian phòng, có thể quan sát được các trận đấu trên đấu võ trường.”

Nghe vậy, phó quản sự cười cười, nói: “Các hạ mời theo lão hủ, võ trường còn ở địa phương phía trước.” Hắn đi phía trước dẫn đường, mang Phượng Cửu đi về phía một phòng trên lầu hai của đấu võ trường.

“Mời các hạ nhìn xem có hài lòng hay không.” Hắn mở cửa sổ ra rồi lui về một bên ở phía sau.

Phượng Cửu đi lên phía trước, chỉ thấy, phía dưới là một cái sân hình chữ nhật, chung quanh ngoại trừ chỗ ngồi theo từng tầng từng hàng ra, tầng thứ hai đều là phòng, trên dưới hai tầng có thể chứa gần ngàn người.

Mà lúc này, trên đấu võ trường có hai gã võ giả đang chiến đấu, tình hình thập phần kịch liệt, tiếng hoan hô của người xem chung quanh cũng bị lu mờ.

“Nơi này là một chợ chi nhánh, và chúng ta chỉ có một đấu võ trường, bởi vậy, nơi này cũng chỉ thiết lập một bảng xếp hạng duy nhất, nếu như một ngày nào đó các hạ tới Vân Nguyệt thành, có thể đến chợ đen chủ thị (chủ thị: chợ chính) để xem đấu trường chính của chúng ta ở đó, chỉ có ở chủ thị bên kia mới thiết lập ba bảng xếp hạng lớn là Huyền-Địa-Thiên.”

Thấy Phượng Cửu chỉ nhìn mà không nói chuyện, quản sự lại cười nói: “Nếu như các hạ có hứng thú, cũng có thể đặt mua võ giả nhìn trúng sẽ thắng cuộc, tỷ lệ cá cược sẽ là 1:10.”

Chỉ nhìn một hồi, Phượng Cửu liền mất hứng thú thu hồi ánh mắt, nhìn về phía quản sự một bên, hỏi: “Nơi này của các ngươi có kiểm nghiệm sư chứ?”

Quản sự ngăn ra một chút, tiện đà gật gù đầu: “Có, không biết các hạ muốn kiểm nghiệm gì?”

“Được tề*.”

*Được tề (药剂): thuốc đã luyện hoặc đã pha chế.

Nghe nói như thế, trên mặt quản sự trở nên nghiêm trọng hơn: “Các hạ thỉnh chờ, để lão hủ đi mời kiểm nghiệm sư lại đây.” Đang nói, khom người hành lễ, lúc này mới lui ra ngoài.

Một khắc khi cửa được đóng lại, quản sự như suy tư gì đó quay đầu lại nhìn thoáng qua căn phòng, tiện đà bước nhanh rời đi.

Thời gian ước chừng nửa nén hương, Chu quản sự mang theo hai lão giả quay lại, vào cửa, cười hướng Phượng Cửu giới thiệu: “Các hạ, vị này chính là chủ quản sự của chợ đen chúng ta, họ Đồng, vị này chính là kiểm nghiệm sư được tề của chúng ta, lão Đặng.”

Kia hai người tiến vào liền bất động thanh sắc đánh giá người trong phòng.

Thấy hần một bộ hồng y ngồi nghiêng bên cửa sổ, một tay nửa chống đầu nhìn trận chiến trên đấu võ trường phía dưới, trên mặt nạ nàng là hoa mạn đà la nở rộ quyến rũ của địa ngục, cả người tràn ngập một loại hơi thở tà tử mị hoặc, nhưng trong cổ hơi thở này cô tình lại có một loại cao quý đẹp đẽ không thể vượt qua, khiến nhân tâm cảm thấy vô ý kính sợ (kính trọng, đáng sợ).

Khi hần nghe thấy giọng nói thì ngoái đầu nhìn lại, con ngươi sâu thẳm tựa như một hồ sâu không đáy, mang theo ba phần lười biếng, bảy phần sắc bén như mũi dao.

Chỉ là một sự đánh giá đối với khuôn mặt, hai người liền biết nam tử hồng y tuyệt đối không hề đơn giản.

“Đồng mõ gặp qua các hạ, không biết các hạ muốn kiểm nghiệm được tề gì?”

Được tề, chính là thành phẩm do luyện được sư tài hoa luyện thành, đừng nói là trấn nhỏ này của bọn họ, ngay cả Vân Nguyệt thành chỉ sợ cũng tương đối hiếm thấy, bởi vậy, khi nghe nói có người muốn kiểm nghiệm được tề, hần liền vội vàng chạy đến.

Phượng Cửu nhìn bọn họ liếc mắt một cái, tiện đà từ trong ống tay áo lấy ra một cái chai đưa cho Chu quản sự một bên, giọng nói lười biếng không nhanh không chậm truyền ra.

“Đây là một lọ Tụ Khí dịch. Nó có thể khiến cho người đã hao hết Huyền Lực ở trong nháy mắt bộc phát ra gấp ba lần lực lượng ngày thường, thời gian duy trì là nửa canh giờ.”

“Cái gì?” Ba người trong phòng không thể tin nổi kinh hô ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đấu Võ Trường!

“Điều này, điều này thật sự có thể khiến người đã hao hết huyền khí trong nháy mắt khôi phục bộc phát ra lực lượng gấp ba lần?”

Ngay cả lão Đặng thân là được kiểm sư nhưng trong giọng nói đều mang theo một tia run rẩy, hần tiến lên tiếp nhận được tề, trong lòng kích động khó tin.

Phượng Cửu không nói chuyện, bởi vì khóe mắt nàng thoáng nhìn thấy một mặt thân ảnh không xa lạ lắm đang đi tới ở phía dưới, người nọ, còn không phải là người mà nàng đang muốn tìm sao?

Khóe môi hơi gợi lên, trong mắt xẹt qua một ý cười quỷ dị. Nàng nhìn hần ngồi xuống ở hàng ghế phía trước, sau đó nói gì đó với một người ở chợ đen.

Lực chú ý của ba người trong phòng lúc này đều nằm ở trên bình được tề, hai gã quản lý nhìn kia lão Đặng mở nắp bình ra ngửi ngửi nước thuốc trong bình, lại thấy hán nửa ngày cũng không có động tác tiếp theo, Đồng quản sự không khỏi hô một tiếng: “Lão Đặng?”

Lão Đặng cười khỏ, nhìn về phía hai người cùng với Phụng Cửu đang dựa cửa sổ, nói: “Thật sự là hổ thẹn, lão phu tuy là kiểm được sư, lại chưa từng kiểm nghiệm qua được tề như vậy.”

Ngụ ý chính là, hán căn bản vô pháp kiểm nghiệm ra liệu lời của Phụng Cửu nói phải chăng là sự thật.

Nghe vậy, hai gã quản sự không khỏi ngạc nhiên, tình huống như vậy bọn họ thật đúng là chưa từng đụng qua.

“Các ngươi nhìn xem thiếu nữ kia cùng đại hán kia cuối cùng ai sẽ thắng?” Giọng của Phụng Cửu đột nhiên truyền đến, dẫn tới ba người trong phòng ngẩn ra.

Mấy người nghe vậy đi lên phía trước nhìn xuống đấu võ trường nơi lầu một, thấy, một người thiếu nữ 16-17 tuổi đang đối chiến với một gã đại hán, chỉ là nàng không phải là đối thủ của đại hán, lúc này đã bị đánh đến nổi hơi thở chỉ còn thoi thóp, nhưng vẫn ngoan cường muốn đứng lên.

Chu quản sự nhìn phía dưới liếc mắt một cái, liền nói: “Tu vi của nàng bất quá là võ giả cấp 6, trong khi tu vi đối thủ của nàng lại là sơ kỳ võ giả huyền cực cảnh cấp 2, tự nhiên là đại hán kia sẽ thắng, hơn nữa, có thể nhìn ra nàng đã kiệt sức không thể tái chiến.”

Phụng Cửu câu môi cười, lắc lắc đầu: “Không, nàng ta sẽ thắng.”

Ánh mắt nàng dừng ở trên người thiếu nữ phía dưới vẫn đang quyết tâm chiến đấu, nói: “Ngươi đem bình nước thuốc đưa xuống để nàng uống, như vậy, kết quả kiểm nghiệm tự nhiên sẽ rất rõ ràng.”

Ánh mắt ba người trong phòng sáng lên. Đúng vậy! Đây là phương pháp đơn giản lại trực tiếp, cứ như vậy, bọn họ cũng có thể biết nước thuốc này đúng như lời hán nói thần kỳ như vậy hay không. Hơn nữa, nước thuốc này từ trên người thiếu nữ đã không còn sức tái chiến trên đấu võ trường, sau khi uống xong, nếu thật sự thắng trận, vậy chính là chiêu bài quảng bá tốt nhất.

“Ta sẽ mang nó xuống lầu.” Chu quản sự nói, lúc này mới cầm bình được tề vội vàng đi xuống lầu, hướng đấu võ trường ở lầu một mà đi.

.....Editor: Emily Ton.....

Đấu võ trường.

“Ha ha ha ha, tiểu cô nương, ngươi vẫn nên sớm một chút nhận thua đi! Cho dù ngươi tu luyện thêm mười năm nữa cũng không phải là đối thủ của lão tử.” Nghĩ đến số tiền mà hán đã đặt cược cho chính mình thắng sẽ tăng lên gấp mười lần, không tránh khỏi vui mừng cười ha hả.

Thiếu nữ phun ra một búng máu, cả người giống như bị xe ngựa lăn qua, đau đến mức đã không còn tri giác, hơn nữa một chút sức lực cũng không thể triệu hồi.

Nhưng nàng không cam lòng, không cam lòng cứ thua như vậy, cũng không muốn thua theo cách này!

Cắn răng cố gắng chống lên, rồi lại bị ngã trở về, dẫn tới mọi người đang xem trận đấu ở giữa sân cười lên ha ha.

“Mau nhận thua! Trận tiếp theo, trận tiếp theo! Đừng chậm trễ thời gian của chúng ta!” Đã có người không kiên nhẫn hô to.

Mà ở lúc này, Chu quản sự cầm nước thuốc đi đến bên người thiếu nữ, không biết đã nói gì đó cùng nàng, thiếu nữ tiếp nhận cái chai kia không chút do dự liền uống xuống vật bên trong.

Mọi người ở đây đều cảm thấy kỳ quái với cử chỉ của Chu quản sự, lại thấy trên người thiếu nữ ần ần bắt đầu khởi động một cỗ hơi thở Huyền Lực nồng đậm màu đỏ đậm.

“Tê! Sao có thể!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Không Thể Tin Nổi!

Toàn bộ người xem trong trường đấu võ đều khó tin kinh hô ra tiếng, càng có không ít người khiếp sợ gầm lên một tiếng rồi đứng lên, không thể tin nổi nhìn thiếu nữ kia cả người đang bắt đầu khởi động hơi thở huyền lực.

Hơi thở huyền lực xoáy tròn mà mắt thường có thể nhìn thấy được không phải là giả!

Cả người nàng phát ra khí thể áp đảo chân thật như vậy!

Nhưng, một khắc trước, nàng rõ ràng ngay cả đứng đều không thể đứng lên, ngay sau đó cả người lại bắt đầu khởi động hơi thở huyền lực so lúc trước còn muốn nồng đậm hơn, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn hắn thật sự không thể tin.....

Lúc này, trên trường đấu võ, trong mắt thiếu nữ có khiếp sợ, có kinh hãi, cũng có kích động.

Đôi tay nàng nắm chặt thành quyền, khi cảm giác được hơi thở huyền lực ẩn chứa trong nắm tay, chợt ngược mắt nhìn gã đại hán đang kinh ngạc: “Thắng bại còn chưa phân định đâu!” Thanh âm rơi xuống, cả người nàng bộc phát ra một loại tốc độ so ngày thường còn muốn nhanh hơn gấp ba lần khi xoay người huy quyền vào trong nắm tay.

Trên nắm tay, hơi thở huyền lực bắt đầu xoắn lại hình thành khí sóng phát ra âm thanh hô hô. Khi trong đại hán đang mang ánh mắt khó tin, bị đánh một quyền, đem đánh hẳn văng xa mười mét. Lực đạo to lớn kia, khí thể tàn nhẫn kia, làm người xem trong sân sôi nổi hít hà một hơi.

Bầu không khí trong nháy mắt như động lại, tựa hồ như không thể bình thường lại. Thẳng đến, sau nửa ngày, toàn bộ hơn một ngàn người xem trên đấu võ trường đều đứng lên, vỗ tay như sấm, âm thanh ủng hộ quanh quẩn vang lên.....

Cùng với khán giả trong sân, trong lòng Chu quân sự càng thêm kích động, hẳn liếc mắt một cái nhìn đấu võ đài đã phân rõ thắng bại, tiện đà bước nhanh đi trở về.

Mà giữa sân, bất kể là quần chúng đang xem ở lầu một, hay là các khách quý ở trên lầu hai, sau khi nhìn đến Chu quân sự bước nhanh rời đi, đều lộ ra biểu tình như đang suy tư điều gì, từng người đều gọi người hầu tùy thân tới, sai bọn họ đi hỏi thăm một chút, bình vừa rồi rốt cuộc là vật gì?

Ngược lại với sự kích động náo nhiệt dưới lầu, trong sương phòng Phụng Cửu ở trên lầu có vẻ rất bình tĩnh, bởi vì kết quả là trong dự đoán, nàng cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

Dựa vào sự ngoan cường không chịu thua của người thiếu nữ, chiến ý kia nếu có được tề phụ trợ mà vẫn không thể thắng được, như vậy mới thật sự kỳ quái.

Trước thái độ bình tĩnh của nàng, Đặng lão cùng Đồng quân sự lại rất kích động khiến sắc mặt đỏ lên. Bọn họ nhìn về phía Phụng Cửu bằng ánh mắt lấp lánh và rạng rỡ kinh người, phảng phất như vừa phát hiện ra một tòa bảo tàng thật lớn, hưng phấn như vậy, kích động như vậy.

“Tôn giá, được tề kia không biết còn có bao nhiêu? Không biết tôn giá muốn giao dịch cùng chúng ta như thế nào?”

Đồng quân sự sau khi lấy lại tinh thần liền thay đổi cách xưng hô, thái độ cũng càng cải thiện hơn rất nhiều. Phải biết rằng, được thuốc nước thần kỳ như vậy, nếu như đem tới chợ đen Vân Nguyệt thành bên kia chỉ sợ chắc chắn cũng nhắc lên một trận oanh động! Rốt cuộc, ở một tiểu quốc cấp 9 của bọn họ như vậy, được tề như thế này căn bản chưa bao giờ gặp qua.

Nếu có được một lọ được tề như vậy, tương đương với có thêm một đạo bùa bảo mệnh ở trên người, cho dù khi gặp phải kinh địch đánh không lại cũng có thể dùng nó để chạy trốn, sao có thể không khiến người động tâm?

“Được tề là do tôn giá luyện chế sao? Chẳng lẽ tôn giá là luyện được sư?” Hai mắt Đặng lão không chút ngưng ngừng nhìn Phụng Cửu, trong mắt toàn là sự kích động và sùng bái.

Nghe vậy, Phụng Cửu liếc mắt nhìn hắn một cái, giọng nói mang theo vài phần lười biếng và lạnh lẽo: “Ta là người như thế nào tựa hồ không cần thiết nói cùng người, phải không?”

Biết chính mình đã vượt mức, Đặng lão vội vàng cúi đầu hành lễ: “Còn mong tôn giá xin đừng trách cứ, lão hủ chỉ là nhất thời kích động, rối loạn nên không đúng mực.”

Đúng vậy! Có thể không kích động sao? Người trước mắt vô cùng có khả năng chính là luyện được sư. Phải biết rằng, Diệu Nhật Quốc bọn họ cho đến tận bây giờ cũng chưa từng có một người là luyện được sư.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Thân Phận Tôn Quý!

Sau khi quét mắt liếc hai người một cái, lúc này nàng mới nói: “Ta hiện tại còn có hai bình được tề, bất quá, ta chỉ muốn bán chúng thông qua đấu giá, hơn nữa, về tin tức của ta, các người không được đề lộ ra dù là chút ít.”

Nghe nói còn có hai bình, ánh mắt Đồng quân sự sáng lên, cười nói: “Tuy rằng nơi này của chúng ta là chợ đen, nhưng nếu chưa có sự đồng ý của tôn giá, chúng ta cũng sẽ không tự mình truyền ra tin tức về tôn giá, tôn giá có thể yên tâm.”

Phượng Cửu gật gù đầu, nói: “Ngoài ra, ta yêu cầu các người giúp ta tìm mấy thứ linh dược.”

Nàng dừng lại một lúc, nói: “Đến lúc đó, ta sẽ dùng một lọ tụ khí dịch để tạ lễ, đương nhiên, giá cả của linh dược sẽ được tính riêng, sẽ không bạc đãi các người.”

Vừa nghe đến đây, đôi mắt hai người liền mở lớn, vội hỏi đó là linh dược gì?

Cuối cùng, Phượng Cửu sai bọn họ lấy giấy bút, sau đó viết xuống tên những linh dược mình cần rồi đưa cho bọn họ.

“Tôn giá, nếu chúng ta tìm được linh dược thì thông tri người thế nào?” Đồng quân sự dò hỏi.

Phượng Cửu liếc mắt nhìn hắn: “Cách vài ngày sau ta sẽ lại qua đây, điều này các người không cần lo lắng.” Nàng phát phát hồng y đứng lên, để lại hai bình dược tề, cất bước đi ra ngoài.

“Tôn giá xin dừng bước.” Đồng quân sự gọi một tiếng, vội vàng đi đến bên người nàng và đưa ra một khối lệnh bài: “Đây là hắc lệnh của chợ đen chúng ta, đại biểu là tôn quý, còn thỉnh tôn giá nhận lấy.”

Nghe vậy, Phượng Cửu duỗi tay tiếp nhận, thu vào bên trong ống tay áo, lúc này mới cất bước rời đi.

Thấy vậy, hai người sau khi thu hồi dược tề cũng vội vàng đưa tiễn, ra đến bên ngoài, vừa lúc nhìn đến khuôn mặt đầy tươi cười của Chu quân sự đang đi trở về.

“Gặp qua tôn giá.” Chu quân sự vội vàng hành lễ, biểu tình kích động đang muốn nói chuyện, đã bị một bàn tay giơ lên ngăn cản.

“Các người không cần đưa tiễn ta, ta tự mình đi dạo nơi này một chút.” Nàng ngăn trở bọn họ đưa tiễn, cất bước đi về phía trước.

Ba người nhìn mặt thân ảnh màu đỏ biến mất ở chỗ quẹo, lúc này mới thu hồi ánh mắt, ra dấu với nhau, quay trở lại trong sương phòng lần nữa.

“Vừa rồi đã có không ít người hỏi thăm ta, trong cái chai kia chính là cái gì?”

Chu quân sự biểu tình kích động nói: “Tuy rằng bọn họ không nói rõ, nhưng phỏng chừng đều đang suy đoán về dược tề, rốt cuộc, cũng chỉ có dược tề mới có thể xảy ra thần diệu kinh người như vậy.”

“Liên quan đến tin tức về vị tôn giá kia không cần tiết lộ ra ngoài, bí mật báo cáo lên trên là được.” Giọng nói vững vàng của Đồng quân sự vang lên.

“Vậy có muốn phái vài người đi theo hay không?”

“Không.”

Đồng quân sự lắc lắc đầu: “Chúng ta không biết hắn sâu cạn thế nào, nhưng, người này không thể đắc tội, nếu như phái người đi theo chỉ sợ sẽ rước lấy sự không hài lòng của hắn, đến lúc đó mất nhiều hơn được.”

Mà lúc này, Đặng lão vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên mở miệng: “Những linh dược trên bản danh sách chỉ sợ cũng không dễ tìm.”

“Àn? Tại sao vậy?” Đồng quân sự nhìn về phía hắn, bởi vì đôi dược liệu hắn cũng không quen thuộc lắm, tự nhiên cũng không biết linh dược trên bản danh sách có ích lợi gì.

“Tất cả những thứ này, cực kỳ hiếm thấy ở Diệu Nhật Quốc chúng ta, chỉ sợ cần phải sưu tập từ các nước khác.” Hắn nhìn về phía hai người bọn họ, thần thái bay cao hiện lên trong ánh mắt: “Ta có thể kết luận, vị này, nhất định là luyện dược sư! Thậm chí, vô cùng có khả năng chính là luyện đan sư!”

“Cái gì?”

Hai người kinh hô: “Luyện đan sư? Tồn tại tôn quý như vậy, có khả năng sao? Từ giọng nói của hắn mà phán đoán, tuổi hắn là còn rất trẻ, sao có thể sẽ là luyện đan sư?”

Phải biết rằng, luyện đan sư chính là bao hàm vượt lên trên cả sự tồn tại của luyện dược sư, đừng nói tiểu quốc đẳng cấp 9 của bọn họ, chính là trong quốc gia đẳng cấp 6 chỉ sợ cũng rất khó tìm được một vị.

Mà lúc này người trong miệng bọn họ, đang đứng trước một bảng tiền thưởng ở chợ đen lính đánh thuê, nhìn vào phần thưởng ở trên, khóe môi nàng nhếch lên, lộ ra một mặt ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Hai Gã Cường Giả!

Không thể tưởng được tiền thưởng cho cái đầu của nàng cao thứ ba trên danh sách, tặc tặc, thật là ngoài mong đợi a!

Đang chìm trong suy nghĩ, chợt nghe bên tai truyền đến thanh âm nói chuyện.

“Nữ tử trên bức họa kia như thế nào đã nhảy lên vị trí ba người đầu tiên? Tiền thưởng cư nhiên đã lên tới 50 vạn lượng?”

“Ngươi vừa trở lại nên không biết, hiện tại thế nhưng không lính đánh thuê nào dám tiếp nhiệm vụ săn giết người này.”

“Vì sao như thế?”

“Bởi vì mỗi một lính đánh thuê tiếp nhận nhiệm vụ này rồi đi, cũng chưa có ai còn sống trở về, chưa đến nửa tháng ngắn ngủi, đã có không ít lính đánh thuê thua trong tay nữ tử trên bức chân dung này.”

Hai người đang nghị luận, nhìn nam tử hồng y đứng ở trước bảng, có chút kinh ngạc, một người trong đó hỏi: “Các hạ cũng muốn nhận nhiệm vụ hay sao?” Rốt cuộc, tiếp nhận loại nhiệm vụ như trên, cũng chỉ có lính đánh thuê chợ đen bọn họ mới có thể tiếp nhận.

Phượng Cửu ngoái đầu lại liếc mắt nhìn hai người, lắc đầu mỉm cười, khóe mắt thoáng nhìn thấy nam tử trung niên kia đã đi ra ngoài, liền cất bước đi theo.

Đội nàng rời đi, hai tên lính đánh thuê chợ đen nhìn nhau hạ giọng nói: “Người nọ hình như là lần đầu tiên tới đây, một thân hơi thở rất mê người, không biết là có lai lịch gì?”

“Không cần bận tâm lai lịch của hắn là gì, đi, ta mời ngươi đi uống rượu.” Một bàn tay to của người khác vỗ vào lưng người kia, khoác lên bả vai hắn rồi rời đi.

Nam tử trung niên đi theo hướng khách điểm bất chợt dừng bước chân, quay lại nhìn về phía sau, mày đan lại với nhau. Hắn bước nhanh hơn và quẹo vào một con hẻm thì dừng lại, trầm giọng thét lên.

“Người nào! Ra tới!”

Một mặt thân ảnh màu đỏ ưu nhã nên bước chậm rãi đi ra, vẫn là một thân hồng y loá mắt, mái tóc đen được giữ bằng một dải lụa màu đỏ, nhưng bắt đồng chính là, trên mặt mang một mặt nạ vàng, trang trí bằng hoa mạn đà la nở rộ, hoa của địa ngục.

Nhìn người nọ chậm rãi đi ra, ánh mắt hắn hơi co lại, trong đầu xẹt qua một sự suy đoán, nhưng rất nhanh lại là phủ nhận.

Không, chắc chắn không phải là nữ nhân kia, nam tử hồng y trước mắt so với kia nữ nhân kia cao hơn một chút, hắn là không phải nàng.

“Đã lâu không gặp.”

Giọng nói lười nhác của Phượng Cửu vang lên, mang theo một chút hài hước, một sự lạnh lùng, cùng với một tia sát khí.

“Là ngươi!”

Khi nghe được giọng nói quen thuộc, sắc mặt hắn khẽ biến, giọng nói có chút run rẩy, đó là một loại sợ hãi bản năng khiến hắn trước tiên lui ra sau hai bước, thân thể căng chặt trong sự phòng bị, còn chưa động thủ, nhưng mồ hôi lạnh đã tràn xuống lưng.

Không thể trách đường đường là một võ sư như hắn lại sợ hãi một võ giả như nàng, mà là hắn đã giao thủ cùng nàng, nên biết rõ lợi hại của nàng. Nghĩ lại một hồi suýt nữa thì chết ở trong tay nàng, nghĩ lại tay hắn đã bị nàng phế đi, trong lòng hắn không tự chủ sinh ra một sự sợ hãi.

Đây cũng là lý do vì sao hắn lại đến chợ đen hạ xuống nhiệm vụ săn giết, vì không dám đối đầu trực tiếp với nàng.

Nhìn đến phản ứng của hắn, Phượng Cửu nhin không được khẽ cười ra tiếng: “Nếu sợ ta như vậy, vì sao còn muốn hạ nhiệm vụ săn giết để giết ta đây?”

Nàng chậm rãi đi lên phía trước, đi bước một tới gần: “Vốn dĩ ta đều đã quên còn có một người như ngươi tồn tại, ai ngờ, chính ngươi lại chạy đến trước mặt ta.”

Giọng nói vừa rơi xuống, bỗng nghe thấy động tĩnh phía sau, nàng nhấc mày, ngoái đầu nhìn lại.

Thấy không biết từ khi nào thì phía sau đã xuất hiện một nam tử trung niên cùng một lão giả, hơi thở hai người rất mạnh, ánh mắt mang theo sự sắc bén, một cỗ uy áp cường đại phóng xuất ra từ trên người hai người, sát khí tản ra bốn phía, tràn ngập trong hẻm nhỏ.

“Ha ha ha! Muốn giết ta? Vậy cũng phải xem ngươi có bản lĩnh kia không!” Nam tử trung niên đã mất đi sự hoảng sợ cùng sợ hãi lúc trước, ánh mắt

mang theo hưng phấn kín đáo nhìn về phía hai người kia.

“Đại trưởng lão, tứ trưởng lão, chính là người này, chính nàng là người đã giết Bằng nhi!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thanh Phong Kiếm Xuất Hiện!

Dịch: Emily Ton.

Trưởng lão?

Ánh mắt nàng khẽ nhúc nhích, lấy thần thức xem xét, hai người này đã là cấp bậc võ sư rất hoàn hảo, chẳng trách có thể lặng yên không tiếng động xuất hiện ở phía sau lưng nàng.

So với việc đối mặt với nam tử trung niên lúc đầu, thắng lợi chắc chắn sẽ khác nhau. Đại trưởng lão cùng tứ trưởng lão đều đang đánh giá Phượng Cửu trong bộ hồng y tà tử mà quyến rũ.

Nếu không phải có người vạch trần, bọn họ căn bản nhìn không ra một thân nam trang trang điểm như nam tử trước mắt này thế nhưng lại là một nữ tử.

Hai người tuy rằng đã gặp qua không ít việc đòi nhưng cũng không thể không thừa nhận, trên người này tản ra một loại hơi thở không thể phân biệt được là nam hay nữ.

Hơn nữa..... sâu không lường được.

Dựa vào thực lực của bọn họ, cư nhiên cũng không nhìn thấu tu vi của nàng? Đây không phải là sâu không lường được thì là cái gì?

Từ khi bọn họ xuất hiện, cũng chưa từng thấy nàng có một dấu hiệu kinh hoàng. Đôi môi lộ ra bên ngoài mặt nạ của nàng vào lúc này chính là đang ngậm một nụ cười mang theo vài phần tà khí, làm cho trong lòng bọn họ dâng lên vài phần thận trọng và cảnh giác.

“Các hạ rốt cuộc là người nào? Vì sao phải đối địch cùng Hứa gia chúng ta?”

Đại trưởng lão hỏi với giọng vững vàng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm thân ảnh màu đỏ phía trước.

Phượng Cửu liếc mắt nhìn đại trưởng lão một cái, giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc: “Đối địch cùng các ngươi? Phải vậy không? Không phải là các ngươi vẫn luôn đối địch cùng ta sao, khi nào thì ta chủ động đi tìm các ngươi đối địch?”

Nàng dừng lại một lúc, cười như không cười liếc mắt nhìn nam tử trung niên phía trước: “Không phải vị nhị gia này của các ngươi chạy tới chợ đen treo giải thưởng cho đầu của ta, ta làm gì đến nỗi sẽ tới đây tìm hân?”

“Tuy là như thế, ngươi giết thiếu chủ Hứa gia chúng ta, phé đi một cánh tay của nhị gia, đó đều là những điều ngươi không thể phủ nhận.”

“Nga? Nói như vậy, khi các ngươi muốn giết ta, ta chỉ có thể đuổi dài cổ cho các ngươi giết?” Nàng nhướn mày lên, bên môi nở nụ cười mờ nhạt, nhưng trong mắt sáng lên lạnh lẽo.

Sắc mặt đại trưởng lão hơi trầm xuống, cười lạnh: “Vậy cũng chỉ có thể nói ngươi chọc phải người không nên dây vào! Hứa gia đường đường là gia tộc trăm năm, há là nơi ngươi có thể trêu chọc? Thúc thời, tốt nhất thúc thủ chịu trói, nếu không.....”

“Nếu không?”

Nàng cong cong khóe môi tùy ý cười ra tiếng, cảm thấy hứng thú hỏi: “Nếu không thì như thế nào? Giết ta?”

“Nếu không, chúng ta sẽ mang đầu của ngươi trở về phục mệnh!” Giọng nói lạnh lùng của đại trưởng lão vừa rơi xuống, ngón tay đã cong lên thành móng vuốt, vừa ra tay liền biết tu luyện đã được đến đỉnh cao của sự nắm bắt.

“Vậy ta sẽ đối tốt với các ngươi!” Nàng cười lạnh, thân ảnh nháy mắt vừa động, đi lên đón.

Một tay đại trưởng lão ẩn chứa huyền lực hùng hậu nắm lấy cổ tay nàng và muốn vặn ra phía sau, nhưng ai biết nàng giống như linh xà tránh thoát trong nháy mắt, nàng thuận thế đảo ngược cổ tay lại và nắm lấy cổ tay hân rồi kéo về phía trước, thân thể mất thăng bằng, chỉ cảm thấy một cỗ lực đạo từ trong tay nàng phóng thích ra, cả người hân bị nàng nhấc lên và quăng ra ngoài.

Hân ổn định lại lực đạo để cân bằng thân thể và xoay người rơi xuống mặt đất, sắc mặt hơi trầm xuống: “Thực sự là có tài, đáng tiếc, hôm nay sẽ phải

chết ở chỗ này!”

“Đúng là rất đáng tiếc.” Nàng gật gật đầu tán đồng, hồi tiếc và thông cảm nhìn hấn, giống như chắc chắn rằng người chết kia nhất định sẽ là đại trưởng lão.

Ánh mắt hồi tiếc và thông cảm của nàng làm đại trưởng lão giận dữ, rút trường kiếm ra chỉ thẳng về phía nàng, lạnh giọng gầm lên: “Tiểu nhi (trẻ con) ngông cuồng đáng khinh! Ngươi sẽ phải trả giá đại giới cho việc không coi ai ra gì! Thủ cấp của ngươi! Lão phu đã định rồi!”

Mũi kiếm chỉ thẳng, huyền lực hùng hậu từ thân thể giống như thủy triều mạnh mẽ tràn ra, hội tụ đến phía trên mũi kiếm, nháy mắt, kiếm khí sắc bén tràn ngập sát khí lạnh lẽo phụt ra! Hấn dịch chuyển lên phía trước, mang theo sát khí khiến người sợ hãi, lấy tốc độ che tai không kịp đánh úp về phía thân ảnh màu đỏ.

“Keng!”

Một luồng ánh sáng màu xanh của một thanh trường kiếm chặn lại cuộc tấn công ở phía trước, hai kiếm đụng vào nhau, kiếm khí sắc bén không ai nhường ai, cùng lúc vang lên, còn có vài tiếng hút không khí cùng tiếng kinh hô.

“Thanh, Thanh Phong Kiếm!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Thanh Phong Uống Máu!

Editor: Emily Ton.

“Răng rắc!”

“Keng!”

Một tiếng răng rắc đứt gãy truyền ra, đại trưởng lão khiếp sợ mở to hai mắt, nhìn thanh kiếm tản ra ánh sáng màu xanh trong tay nàng, lại nhìn đến vết vỡ của thanh kiếm trong tay mình, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Ngay sau đó, trường kiếm trong tay bị kiếm khí của đối phương đánh gãy, keng một tiếng rơi xuống mặt đất, đồng thời, cả người hấn thậm chí không kịp thối lui đã bị cỗ kiếm khí khiến người sợ hãi kia chấn bay ra ngoài.

“Tê!”

“A!”

Thân thể hấn mất đi cân bằng ngã về phía sau vài bước, may mắn tứ trưởng lão ở phía sau đỡ hấn lại, miễn cho hấn chật vật té ngã trên mặt đất.

“Sao có thể? Sao có thể sẽ là Thanh Phong Kiếm?”

Hấn khó tin nhìn thanh kiếm huyền thoại trong tay nàng, mũi kiếm tản ra ánh sáng màu xanh loá mắt như vậy, phóng nhãn trong thiên hạ, cũng chỉ có bảo kiếm Thanh Phong mới có thể tự phát ra ánh sáng màu xanh!

Không chỉ có hấn, lúc này trên mặt tứ trưởng lão cùng tên nhị gia Hứa gia cũng là vạn phần khiếp sợ, nhưng, bọn họ trừ bỏ vạn phần khiếp sợ ra, đôi mắt bọn họ cũng nhuộm màu, tham lam với thanh bảo kiếm.

Bảo kiếm Thanh Phong, chính là thanh kiếm huyền thoại trong các huyền thoại!

Bảo kiếm Thanh Phong đã biến mất nhiều năm như vậy cư nhiên cũng có một ngày lại thấy ánh mặt trời, lại còn xuất hiện ngay trước mắt bọn họ, như thế nào không khiến bọn họ kích động được? Như thế nào không khiến tâm bọn họ sinh lòng tham lam muốn chiếm làm của riêng?

Thanh Phong vạch xéo trên mặt đất, ầm ầm mang ánh sáng lấp lánh màu xanh, hồng y bay cao, hơi thở khát máu tràn ngập trên người nàng tản ra.

Nàng nhìn ba người vừa khiếp sợ lại tham lam, khoe môi hơi cong lên, lộ ra một nụ cười tà tứ mà lạnh băng: “Kẻ nhìn thấy thanh kiếm này của ta, đều phải chết!”

Giọng nói vừa rơi xuống, thân ảnh màu đỏ giống như quỷ mị tràn ra. Tuy nhiên, nàng lại không phi về phía đại trưởng lão cùng tứ trưởng lão, mà là xoay tròn người một cái, Thanh Phong trong tay giương lên, kiếm khí sắc bén hura một tiếng xẹt qua không khí.

“Tê!”

Nhị gia Hứa gia không hề phòng bị lập tức bị một kiếm cắt đầu!

Quá đột ngột không kịp phòng ngừa, và cũng..... quá nhanh không kịp né tránh!

Đến chết, hai mắt hấn vẫn mở to không cách nào tin nổi. Đến chết, một hơi cuối cùng hấn cũng không thể nuốt xuống, bởi vì... không cam lòng.....

“Nhị gia!”

Đại trưởng lão và tứ trưởng lão kinh hô một tiếng, nhìn thân ảnh cứng đờ ngã xuống, chỉ trong chớp mắt, một sinh mệnh cứ như vậy biến mất ở trước mắt.

Thậm chí, kiếm của nàng quá nhanh, máu tươi nơi cổ trong lúc nhất thời cũng không kịp chảy ra, thẳng đến sau khi hấn ngã xuống, miệng vết thương nơi cổ ở chỗ trí mạng kia, máu tươi tanh nồng mới như một cái cột màu đỏ phun thẳng ra, nhuộm hồng đầy đất.....

Đó chính là huynh đệ mà gia chủ coi trọng nhất, hiện giờ thế nhưng cũng đã chết..... Bọn họ thật sự không thể nào tưởng tượng được, sau khi trở về gia chủ sẽ tức giận bao nhiêu?

Nhìn đến biểu tình trên mặt hai người, Phụng Cửu khẽ cười ra tiếng: “Các người cho rằng, các người còn có thể sống trở về?”

Ngay từ khi nàng lấy ra Thanh Phong Kiếm, đã không nghĩ sẽ để ba người bọn họ sống mà rời đi.

Hẻm nhỏ này, sẽ là nơi kết thúc sinh mệnh bọn họ!

Đôi mắt nửa híp chợt loé lên ánh sáng lạnh lẽo, sát khí tràn ra, thân ảnh màu đỏ cũng tiến về phía hai người, Thanh Phong trong tay khẽ động, kiếm cương lạnh thấu xương hóa thành từng vạt kiếm cuốn gió lao ra!

“Giết nàng!”

Hai người gầm lên, đại trưởng lão huy động thanh kiếm gãy lúc trước, tứ trưởng lão cũng rút ra thanh kiếm của mình cùng công vây, hai người liên thủ, uy áp cùng hơi thở của võ sư hoàn hảo tức khắc tràn ngập bên trong hẻm nhỏ, khiến cho hơi thở trong không khí trở nên dày đặc và ngột ngạt.

“Leng keng! Huru! Hô hô!”

Đao kiếm va chạm vào nhau, thanh âm leng keng cùng dòng khí sắc bén thỉnh thoảng truyền ra, mà khiến trong lòng hai người hoảng sợ chính là sát khí khát máu, cùng với công kích xảo quyết trí mạng của nàng, khiến bọn họ cảm thấy có chút không kịp phản ứng và sinh ra hoảng loạn.

“Không!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Không Lưu Người Sống!

Editor: Emily Ton

Một tiếng thét kinh hãi, tứ trưởng lão bị đẩy lui thậm chí không kịp ngăn cản mà cứ như vậy tro mắt nhìn đại trưởng lão bị đánh bay thanh kiếm gãy, Thanh Phong Kiếm tỏa ra ánh sáng xanh rực rỡ vèo một tiếng đâm vào ngực hấn.....

Hấn thậm chí, trong nháy mắt còn có thể nhìn đến ánh mắt khó có thể tin của đại trưởng lão.

Hấn không cam lòng như vậy, kinh ngạc như vậy, tựa hồ không thể tin được, chính mình thế nhưng chết ở trong tay một người bị hấn xem thường và khinh miệt.

Tứ trưởng lão nhìn thân thể đại trưởng lão run rẩy ngã xuống, hấn nhìn đôi mắt chết không nhắm mắt, trái tim hấn run rẩy, nhìn về phía hồng y nữ tử đang bay đến, thấy nàng đang rút kiếm hướng về phía hấn, cơ hồ ở một khắc kia, hấn theo bản năng muốn trốn!

Đúng vậy, trốn!

Trong đầu chỉ có một ý niệm như vậy, mà thân thể hấn cũng phản ứng theo bản năng muốn trốn chạy, nhưng, bước chân vừa động, giọng nói giống như quỷ mị đã truyền vào trong tai.

“Ta đã nói rồi, người gặp qua Thanh Phong Kiếm, đều phải chết!”

Giọng nói lạnh băng và khát máu vừa rơi xuống, hồng y chợt lóe, chắn trước mặt tứ trưởng lão, cười như không cười nhìn người mang sắc mặt trắng bệch lộ ra kinh hãi.

“Ngươi muốn chạy trốn đi đâu?”

“A!”

Hắn hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay giờ lên, sau khi rút vào hơi thở huyền lực liền hung hăng lao về phía nàng.

Nếu hắn không thể trốn thoát, vậy chỉ có thể liều chết đấu một trận! Cho dù trước đây hắn từng kinh sợ trước thân thủ quỷ dị khi giao đấu cùng nàng, lúc này cũng không còn lựa chọn nào khác. Để có thể sống sót, hắn đã dốc toàn bộ huyền lực như muốn nổ tung, khi hơi thở đại võ sư viên mãn (đã hoàn thành cấp đại võ sư) bắt đầu khởi động, cát bụi trên mặt đất đều bị cuốn lên.

“Ta cũng không tin, ta đường đường là đại võ sư viên mãn sẽ bại bởi một nha đầu thú vị như ngươi!”

Hắn quát chói tai, cả người bắt đầu khởi động hơi thở huyền lực khiến tốc độ của hắn tăng lên tới cực hạn, khi hắn tấn công, thân ảnh chuyển động nhanh như gió xoáy, hung dữ như mãnh hổ.

Thấy vậy, Phượng Cửu cũng triệu hồi tất cả huyền lực toàn thân, ưu thế của nàng cũng không phải là huyền lực, mà là Thanh Phong Kiếm trong tay, cùng với công kích xảo quyết trí mạng của nàng!

Nàng cũng không tính toán so đấu huyền lực cùng hắn, nàng chỉ muốn giết chết đối phương trong thời gian ngắn nhất, nếu không, động tĩnh nơi này rất nhanh sẽ thu hút một số người tu luyện đến đây, đến lúc đó muốn thoát thân sẽ khó khăn hơn.

Thân ảnh màu đỏ vừa quét ra, mượn sức từ Thanh Phong Kiếm tàn nhẫn, mỗi một kiếm nàng vung ra đều là sát chiêu trí mạng, thủ pháp vừa nhanh vừa tàn nhẫn. Ngay cả khi tứ trưởng lão đã có đề phòng cũng không ngăn được kiếm cương sắc bén của Thanh Phong Kiếm cùng công kích trí mạng của nàng.

“Nên kết thúc!”

Đôi tay nàng cầm kiếm, ngay trong nháy mắt hắn bị đẩy ra liền đem huyền lực dừng mãnh dòn vào Thanh Phong Kiếm, một kích vừa nhanh vừa tàn nhẫn hung hăng đánh về phía hắn.

Tứ trưởng lão theo bản năng lập tức dùng thanh kiếm trong tay để chắn, nhưng.....

“Keng!”

“Tê a!”

Một tiếng rít lớn thảm thiết vang lên không trung, thanh kiếm trong tay tứ trưởng lão bị Phượng Cửu cắt đôi, cùng với cơ thể của hắn cũng bị một kiếm chia thành hai nửa ngã xuống mặt đất.

Sau khi Phượng Cửu xoẹt ánh mắt qua ba cổ thi thể trên mặt đất, dùng Thanh Phong Kiếm trong tay nhắc lấy túi Càn Khôn bên hông bọn họ, đề khí nhảy lên, vượt qua bức tường trong con hẻm nhỏ, nhanh chóng rời đi.....

Ngay khi chân trước nàng vừa rời khỏi, một số người tu luyện lập tức ủa vào hẻm nhỏ sau lưng. Bọn họ chính là vì nghe thấy động tĩnh mà đến, nhưng sau khi bước vào hẻm nhỏ và nhìn đến một màn huyết tinh bên trong, sắc mặt đại biến, có người nhịn không được lập tức nôn mửa tại chỗ.

Không cần phải quá tàn nhẫn khi giết một người, nhưng trường hợp bên trong lại quá mức đẫm máu, khiến bọn họ nhìn thấy đều không chịu đựng được.

“Ba người chết đều là võ sư!”

Một người tu luyện cao tuổi gan lớn xem xét xác chết của ba người, sau khi biết được thực lực của bọn họ thì khiếp sợ vạn phần.

Có thể giết chết ba gã võ sư, thực lực người nọ mạnh đến đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Ủy Khuất Trong Lòng!

Bên này, ba gã võ sư chết đi không chỉ kinh động đến những người tu luyện xung quanh, thậm chí đã kinh động đến vệ binh trong trấn nhỏ.

Tuy nhiên, vệ binh cũng chỉ duy trì vấn đề trị an thường ngày của bá tánh trên trấn, đối với thế giới của người tu luyện bọn họ căn bản không thể nhúng tay vào, huống chi người chết đi lại là người tu luyện cấp bậc võ sư, điều này càng khiến bọn họ cảm thấy khó giải quyết.

Bởi vậy, điều duy nhất bọn họ có thể làm là trước hết nghĩ biện pháp điều tra thân phận ba gã võ sư sau đó thông tri tới gia tộc bọn họ.

Nhưng việc này cũng rất nhanh đã được lan truyền ở trong trấn, rốt cuộc, cái chết của ba gã võ sư, xảy ra sự việc như vậy trong trấn cũng không phải là việc nhỏ.

Đối với những sự tình này, Phụng Cửu cũng không để ý, sau khi nàng trở lại trong viện liền tiến vào không gian tu luyện.

Trên trấn nhỏ, lính đánh thuê chợ đen tựa hồ đã tự động tránh đi nhiệm vụ săn giết nàng, mấy ngày kế tiếp trôi qua trong sự bình yên, hai người đều bận rộn tu luyện, thẳng đến, vài ngày sau, Quan Tập Lãm sau khi ra ngoài mua thức ăn trở về thì thất hồn lạc phách đi vào sân.

“Ca?” Phụng Cửu đang đánh Thái Cực quyền trong viện nhìn thấy hắc có chút không thích hợp, gọi một tiếng, hắc cũng không có phản ứng.

“Ca?” Nàng lại gọi một tiếng, mới thấy hắc bỗng nhiên hoàn hồn.

“A? Tiểu Cửu, người gọi ta?” Sau một lúc, hắc thu thập lại tâm tình và nhìn về phía nàng, nảy ra một nụ cười, nhưng, hắc lại không biết rằng tươi cười của hắc có vẻ rất miễn cưỡng.

“Người làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Nàng đi về phía hắc hỏi.

Quan Tập Lãm trầm mặc hơi cúi thấp đầu, không nói.

“Không muốn nói cho ta? Vậy ta đây không hỏi nữa.”

Nghe nói như thế, hắc vội vàng ngắt đầu: “Không phải, Tiểu Cửu, chỉ là, chỉ là.....”

Hắc nhìn nàng, chờ nửa ngày, giọng điệu có chút chua xót: “Ta vừa ra ngoài mua đồ, nghe được tin tức về gia tộc, đường huynh ta muốn thành thân.”

Nhận thức lâu như vậy, nàng cũng chưa từng hỏi qua lai lịch hắc, gia tộc hắc, đồng dạng, hắc cũng chưa từng hỏi qua gia tộc nàng. Mà lúc này đây, lần đầu tiên nàng nghe hắc nhắc tới sự tình gia tộc hắc.

“Người muốn trở về tham gia hôn lễ hắc?”

Tay hắc không tự chủ xoa chỗ vết miệng thương đã khép lại nơi eo bụng, giọng có chút ảm đạm nói: “Tiểu Cửu, người biết không? Từ khi ta sáu tuổi đã được đại bá nuôi dưỡng, luôn cùng với đường huynh tập võ tu luyện, tuy không cùng một mẹ đẻ ra, nhưng ta vẫn luôn kính trọng hắc, coi hắc là thân huynh, nhưng, ta chưa từng nghĩ đến hắc sẽ đột nhiên hạ sát thủ từ sau lưng ta.”

“Nếu không phải người đã cứu ta, ta nghĩ hiện tại ta đã chết. Ta vẫn luôn nghĩ không thông, vì cái gì mà hắc muốn giết ta, đến khi ta nghe được tin hắc thành hôn, ta mới biết thì ra nguyên lai là vì nàng.”

“Nàng?” Nàng có chút ngạc nhiên.

“Àn, nữ tử cùng hắc thành thân chính là nữ nhi thứ ba của Kha gia, Kha Tâm Nhã, nàng là vị hôn thê mà năm đó phụ thân ta đã đính hạ cho ta.”

Nghe vậy, đôi mắt Phụng Cửu trừng lớn, hơi há hốc mồm, đây rốt cuộc là gì? Bị đường huynh ám sát, còn bị đoạt vị hôn thê? Nàng có chút đồng tình nhìn hắc, cảm thấy quá khứ ca ca này của nàng thật đúng là quá bi ai.

Nhìn thái độ cô đơn của hắc, nàng có chút tò mò hỏi: “Ca, người thích nữ nhân kia?”

Quan Tập Lãm lắc đầu: “Chưa nói là thích, nhưng, chỉ biết rằng từ nhỏ đều biết khi nàng lớn lên sẽ là nữ nhân của ta, hiện tại nghe nói nàng phải gả cho người khác, hơn nữa người kia lại là đường huynh ta, lòng ta không dễ chịu, cảm thấy ỳ ạch.”

“Phụt!”

Nàng nhin không được cười ra tiếng, khi nhìn thấy ánh mắt xấu hổ buồn bực của hắc trừng tới, nàng vội vàng nhin xuống: “Được được được, ta không cười, không cười.” Chỉ là hai khóe miệng lại không tài nào ngăn được ý cười tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đã Đến Lúc Rời Đi!

“Tiểu Cửu, lòng ta chính là đang khó chịu đây! Ngươi không an ủi ta thì thôi, còn chê cười ta.” Hắn có chút xấu hổ buồn bực trừng mắt nhìn nàng, nhưng lại nhân tiếng cười của nàng mà khó chịu trong lòng đã tan đi không ít.

“Không phải, ta đây không phải là chưa nhìn thấy qua một mặt như vậy của ngươi hay sao? Cảm thấy rất là mới lạ, hắc hắc.”

Xác thật là mới lạ, tuy rằng hắn lớn lên với khuôn mặt tuần lãng, nhưng đáng người to lớn cơ hồ có thể so cùng eo hồ, một nam tử như vậy lúc này lại mang vẻ mặt ủy khuất, u oán giống như oán phụ khuê phòng, có thể không khiến nàng muốn cười hay sao?

“Bất quá, cha mẹ ngươi đâu? Nếu như phụ thân ngươi đã đình hạ việc hôn nhân giúp ngươi, vậy thì hắn là sẽ phản đối chuyện này đi?” Nàng có chút tò mò, hắn xảy ra chuyện chưa quá bao lâu? Những người đó liền cho rằng hắn thật sự đã chết?

Nghe nói như thế, xấu hổ buồn bực trên mặt Quan Tập Lãm tan đi, có chút ảm đạm: “Ta từ khi sinh ra chưa từng nhìn thấy nương ta, khi ta sáu tuổi thì phụ thân nghe được tin tức của nương ta nên đi ra ngoài tìm nàng, nhưng từ đó vẫn chưa từng quay về, cũng chưa từng truyền tin tức gì về tới Quan gia, người trong nhà đều nói rằng ông ấy đã chết.”

Hắn đi đến bên cạnh bàn đá, buông đồ xuống: “Nhưng ta không tin, trong lịch sử của Quan gia, thiên phú tu luyện của phụ thân ta là tốt nhất, ta không tin ông ấy đã chết, cho nên từ khi ta còn rất nhỏ đã lập hạ chí nguyện, nhất định ta phải nổi danh! Như vậy, chỉ cần phụ thân cùng mẫu thân ta còn sống, nhất định sẽ biết tới ta.”

Nhìn thần sắc nghiêm túc đầy quyết tâm của hắn, Phượng Cửu âm thầm gật đầu, cũng khó trách, tuy rằng tu vi huyền lực của hắn không cao lắm, nhưng sức bật lại rất cường đại, cơ bắp chân tay cũng phát triển rất tốt, nghĩ đến ngày thường chắc là đã khổ công không ít.

“Ca, ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ làm được!” Nàng vỗ vỗ bờ vai của hắn cổ vũ: “Tu luyện thật tốt, thiên phú của ngươi cũng không thấp, tương lai nhất định sẽ siêu việt hơn phụ thân ngươi.”

Thanh âm rơi xuống, đáy mắt nàng xẹt qua một mặt u quang, cười nói: “Bất quá ca, nếu đường huynh ngươi muốn thành thân, ngươi dù sao cũng nên trở về chúc mừng một chút a! Bằng không cũng khó mà biện minh nổi.”

“A?” Hắn có chút khó hiểu nhìn nàng.

“Àn, cứ như vậy đi! Ta sẽ đi cùng ngươi.”

Dù sao nơi này cũng không thể ở lại lâu hơn nữa, bằng không chờ người Hứa gia nhận được tin tức sẽ tới tìm phiền toái, hiện tại nàng còn chưa có đủ thực lực để đối phó với một gia tộc, tự nhiên phải giấu tài, hiểu được nên tránh khỏi mũi nhọn.

Hơn nữa, Vân Nguyệt thành, nàng cũng muốn trở về nhìn xem.

“Ngươi đợi lát nữa đi mua xe ngựa, ta đi ra ngoài một chút, lát nữa sẽ quay về.” Nàng trở về trong phòng thay đổi một thân nam trang, sau khi mang mặt nạ lên liền đi ra ngoài.

Quan Tập Lãm kinh ngạc nhìn nàng thay đổi một thân giả dạng đi ra cửa, không hỏi gì, sau khi ăn vài thứ cũng đi ra cửa, trước tiên đi mua một xe ngựa thật tốt cho chuyến quay trở về.

Khi Phượng Cửu đi vào chợ đen, nhìn thấy có một thiếu nữ hắc y thẳng eo quỳ cạnh cửa.

Nàng liếc mắt một cái, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt đen như mực, cùng với đôi mắt hơi rũ xuống. Nàng cất bước đi vào, cũng không chú ý nhiều đến thiếu nữ hắc y.

Nhưng thật ra thiếu nữ hắc y ngay khi nàng đi qua bên người liền nâng đôi mắt lên. Đôi mắt vốn cao ngạo ảm đạm chợt hiện lên một tia ánh sáng, lóa mắt giống như sao trời đêm khuya nhìn chăm chăm thân ảnh màu đỏ đang đi vào bên trong.

“Tôn giá phải rời khỏi đây?”

Trong sương phòng, Đồng quân sự mạng về mặt sốt ruột: “Nhưng, những linh dược đó chúng ta còn chưa thu thập đầy đủ.”

“Vân Nguyệt thành không phải cũng có chợ đen các ngươi sao? Đến lúc đó các ngươi đem linh dược đưa đến nơi đó là được.” Nàng thương thức chiếc thẻ mỏng trong tay, trong đó, chính là tiền bán đầu giá hai bình dược tề.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Những Câu Nói Kinh Người!

Nàng cũng không nghĩ tới, kết quả lại là một thân y thuật của nàng là hữu dụng nhất, bất quá, những được tề đó nàng cũng chỉ điều phối mà ra, nếu như được thực hiện bởi luyện đan sư trong thế giới này.....

Nghĩ vậy, trong con ngươi hạ xuống của nàng xẹt qua một tia ánh sáng, một ý niệm dần dần hình thành trong đầu.

Nàng ngược mắt nhìn về phía Đồng quân sự phía trước, hỏi: “Ta nhìn thấy thiếu nữ hắc y quý bên ngoài, hình như chính là người ngày đó đã uống được tề?”

“Đúng vậy, chính là nàng, nàng đã quý gởi nơi đó hai ngày, kỳ thật chính là vì muốn nhìn thấy tôn giá.”

“Thấy ta?” Nàng như rồng mây, có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, nàng là một võ giả cũng có chút danh tiếng ở đầu võ trường chợ đen, nghe nói còn có một đệ đệ, bất quá thân thể không tốt lắm. Nàng đã dùng toàn bộ tiền thắng cuộc đầu võ ở nơi này để điều trị cho đệ đệ nàng, chẳng qua, không ít đại phu xem qua đều nói đệ đệ nàng sẽ không sống được bao lâu nữa.”

Đồng quân sự nói, thấy Phụng Cửu cảm thấy hứng thú, lại tiếp tục nói: “Nghe nói hai ngày trước đệ đệ nàng lâm vào hôn mê, đại phu trên trấn cũng không có biện pháp, nàng cũng không biết nên làm gì nữa, vì vậy cứ quý ở nơi đó, nói là muốn cầu kiến tôn giá. Chúng ta đã đáp ứng tôn giá không tiết lộ bất cứ tin tức gì của tôn giá, tự nhiên sẽ không đáp ứng nàng, cho nên, nàng vẫn luôn quý ở kia, đuổi cũng không chịu đi.”

Phụng Cửu gật gật đầu, cũng không nói gì thêm, một lát sau, nàng để lại một số hướng dẫn của linh dược, liền đứng dậy rời đi.

Khi cất bước ra khỏi cửa chợ đen, lúc lướt qua bên người thiếu nữ hắc y, nhận thấy được ánh mắt nàng, Phụng Cửu hơi dừng chân lại, liếc liếc mắt nhìn nàng một cái, liền cất bước rời đi.

Thiếu nữ hắc y xoay người nhìn thân ảnh đang rời đi, ánh mắt sáng lên rực rỡ, nàng lập tức đứng dậy đi theo.

Sau khi Phụng Cửu đi qua ba con phố, bước chân chợt dừng lại, giọng nói hài hước cũng theo đó truyền ra.

“Đi theo lâu như vậy, chẳng lẽ là ngươi muốn đánh cướp ta?” Trong khi nói, nàng đã chuyển thân mình qua.

Một thân ảnh màu đen đi ra từ phía sau, đúng là thiếu nữ mặt đen kia. Nàng nhìn thân ảnh màu đỏ phía trước, nhấp môi mở miệng nói: “Trên người ngươi có được vị, ngươi là luyện dược sư điều chế ra được tề.”

Phụng Cửu cười cười, khoanh tay trước ngực nhìn nàng, nhếch khóe môi mang theo vài phần tà khí: “Vậy thì sao?”

Thiếu nữ hắc y nhìn Phụng Cửu, trầm mặc, thật lâu sau, đột nhiên quý đầu gối xuống, cúi đầu: “Cầu ngươi cứu đệ đệ ta.”

Giọng nói của nàng ngang ngạnh, lạnh lùng, tuy là quý xuống, nhưng eo vẫn thẳng tắp, hiển nhiên, đây không phải là một kẻ từng cầu xin người.

Ý cười bên môi Phụng Cửu càng tăng, nhưng nàng lắc lắc đầu: “Không cứu.”

Giọng nói vừa rơi xuống, nàng xoay người cất bước đi về phía trước.

Nhưng mà, thân ảnh vốn đang quý lúc này đây lại lập tức xuất hiện ở trước mắt nàng ba bước và quý xuống.

“Cầu ngươi cứu đệ đệ ta.”

Vẫn là giọng nói ngang ngạnh lạnh lùng như cũ, eo vẫn giữ thẳng tắp.

Phụng Cửu nhìn thấy, nhớ tới nàng ngày ấy trên đài, một đôi ánh mắt giống như con thú nhỏ, ngoan cường mà kiên định.

“Vậy ngươi nói xem, ta dựa vào cái gì muốn cứu đệ đệ ngươi?”

“Ta có thể giúp ngươi giết người.”

Phụng Cửu lắc đầu: “Giết người có sát thủ chuyên nghiệp chợ đen.”

“Mệnh ta có thể cho ngươi.”

Nàng lại lắc đầu lần nữa: “Ta muốn mệnh ngươi cũng không có gì để dùng.”

Nghe vậy, nàng ngừng đầu dùng ánh mắt nhìn chằm chằm vào người trước mắt: “Vậy ngươi muốn gì?”

Ánh mắt Phụng Cửu nhìn trên người nàng từ trên xuống dưới, lắc lắc đầu, cười tà tứ, không nói gì đã rời đi.

Nhìn thân ảnh kia càng lúc càng xa, thiếu nữ hắc y đứng lên, hô: “Ta có thể làm ấm giường cho ngươi!”

Nghe được lời nói phía sau, dưới chân Phượng Cửu lao đảo một cái, suýt nữa ngã quy trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Nhiều Thêm Hai Người!

Nàng có chút ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn về phía thiếu nữ mặt đen, có chút không xác định hỏi: “Ngươi vừa nói gì vậy?”

Thiếu nữ mím môi, ánh mắt bình tĩnh nhìn thân ảnh màu đỏ: “Ta có thể ấm giường cho ngươi.”

Phượng Cửu nghe xong lời này, ngửa đầu nhìn xuống sự xúc động muốn cười to, hài hước nói: “Ta tương đối thích mỹ nhân, tiểu nha đầu mặt đen như ngươi muốn ấm giường cho ta thì ta liền phải chấp nhận a?”

Nghe nói như thế, thiếu nữ hắc y giờ ồng tay áo về phía trên mặt xoa xoa, lộ ra dung nhan vốn có.

“Ta không xấu.” Nàng nhìn Phượng Cửu nói.

Đúng vậy, thiếu nữ lớn lên không chỉ không xấu, mà còn thập phần kinh diễm, đó là một gương mặt mỹ nhân trời sinh, ngũ quan tinh xảo phối hợp với khuôn mặt nhỏ tạo nên mỹ nhân tuyệt sắc ôn nhu động lòng người.

Nhưng mà, trên người nàng cũng không có thái độ thẹn thùng của nữ tử, có chỉ là lạnh lùng xa cách, bất quá, hơi thờ lạnh lùng trên người nàng thật ra lại khiến nàng hiện lên một loại cảm giác mỹ nhân lạnh băng.

Bên cạnh việc bôi đen khuôn mặt, nàng cũng tân trang lông mày cùng đôi mắt, bởi vậy, nguyên bản nhìn thế nào cũng không thấy thu hút.

Không cần xem, tự nhiên cũng có thể suy đoán được bộ ngực bằng phẳng của nàng đã được buộc chặt chẽ với vải dày.

Cũng một nàng thông minh, cũng biết che lấp dung nhan nổi bật bên ngoài, bằng không, dựa vào dung nhan này cũng đủ rước lấy không ít phiền toái.

Nàng bước đi về phía bên người thiếu nữ hắc y, mắt nhìn nàng lộ ra nghiền ngẫm: “Thật sự muốn ấm giường cho ta?”

“Chỉ cần ngươi cứu sống đệ đệ ta, mệnh này của ta đều là của ngươi, càng không cần phải nói đến thân thể này.”

Biểu hiện của nàng thực hồ hững, hồn nhiên tựa hồ giống như không thêm để ý, nhưng thân thể lại căng chặt khi Phượng Cửu tới gần, cùng với hai bàn tay lặng lẽ nắm chặt lấy Phượng Cửu, chứng tỏ nàng cũng không phải là không thêm để ý giống như vẻ ngoài của nàng như vậy.

Dù sao thì, làm sao có nữ hài nào mà không thêm để ý có thể tùy tiện ấm giường cho người ta? Tùy tiện giao ra mệnh chính mình?

Phượng Cửu nhìn nàng một cái thật sâu, khóe môi hơi hơi gọi lên: “Đẫn đường đi!”

“Vâng.”

Thiếu nữ lên tiếng và hạ đôi mắt xuống, lúc này mới mang nàng đi về phía nơi mình đang cư trú.

.....Editor: Emily Ton....

Sau nửa canh giờ (1h).

Phượng Cửu nhìn thấy trước mắt là một căn nhà trống trải đơn sơ đến nỗi nếu có gió thổi qua liền bay, lại nhìn thấy thiếu nữ hắc y bước nhanh tới mở cửa, cũng cất bước theo đi vào, tiến vào bên trong liền nhìn đến một thiếu niên đang nằm trên tấm ván gỗ được kê thành giường.

Thiếu nữ hắc y giặt sạch miếng vải và lau lau trán cùng lòng bàn tay cho hắn, sau đó nhìn về phía Phượng Cửu: “Hắn chính là đệ đệ ta, hai ngày trước sau khi ăn được và phun ra máu thì lâm vào hôn mê.”

Phượng Cửu đi lên trước, thấy thiếu niên gầy đến nỗi cảm đều nhon, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, chỉ nhìn thoáng qua, liền duỗi tay đập trên mạch cổ tay của thiếu niên dò xét.

Sau khi thu hồi tay, phân phó: “Cởi bỏ áo trên người hắn.” Đồng thời với nói chuyện, lấy ngân châm ra.

Thiếu nữ hắc y theo lời cời bỏ áo trên người đệ đệ nàng, liền thấy Phụng Cửu cầm ngân châm giống như tùy ý trát nhập mấy huyết đạo trên người hắn, trái tim nàng như nhảy theo, cổ ngân cán nén lại xúc động, ánh mắt càng thêm gắt gao nhìn chăm chăm đệ đệ nàng, e sợ có biến cố gì xảy ra.

Qua một hồi lâu, Phụng Cửu thu hồi ngân châm và đứng lên: “Cổng hắn đi theo ta.” Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

Thiếu nữ hắc y thấy thế vội vàng đem đệ đệ đang hôn mê công trên lưng, theo sát ở phía sau nàng.

Trước khi Phụng Cửu đi vào sân, đã nhìn thấy Quan Tập Lãm đang dọn giường nệm phía trên xe ngựa, thấy nàng trở về, vui sướng kêu lên một tiếng: “Tiểu Cửu, người xem xe ngựa này thế nào? Ta cố ý mua xe lớn nhất, như vậy trên đường nếu người nghỉ ngơi cũng có thể nằm ngủ ở bên trong, tương đối thoải mái.”

Khi ánh mắt nhìn đến khuôn mặt hai người đi theo sau nàng, có chút kinh ngạc, hỏi: “Bọn họ ở đây làm gì?”

Phụng Cửu giả hoạt cười: “Ấm giường.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Lửa Giận Hứa Gia!

Edited by: Emily Ton.

Quan Tập Lãm nghe xong sững sốt, có chút kỳ quái. Vì sao lại đột nhiên mang theo hai người như vậy trở về?

“Lên xe đi!” Phụng Cửu có ý bảo thiếu nữ đưa đệ đệ nàng đến trên xe ngựa.

“Vâng.” Nàng vừa lên tiếng, lúc này mới đi về hướng xe ngựa.

Quan Tập Lãm kéo Phụng Cửu đến một bên, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Cửu, người định mang cả hai người này cùng đi? Thân thể thiếu niên kia dường như không tốt lắm a! Như vậy có thể được không? Có thể nửa đường sẽ xảy ra chuyện gì hay không?”

“Yên tâm, không có việc gì, chúng ta đi thôi!” Trong khi đang nói, không nhìn thấy xe phu, liền hỏi: “Ca, người định tự mình đánh xe hay sao?”

“Àn, ta có thể đánh xe, yên tâm, với một bàn tay ta cũng có thể làm được.” Hắn mở miệng cười cười, ý bảo nàng nhanh chóng lên xe.

Nghe hắn nói như vậy, nàng cũng không nói thêm gì nữa, lúc này mới nhảy lên xe ngựa, vào bên trong.

Sau khi bọn họ đều lên xe ngựa thì Quan Tập Lãm cũng đi lên ngồi xuống, một tay đánh xe ngựa hướng về phía bên ngoài cửa trấn mà đi, lên đường trở về Vân Nguyệt thành.....

.....Editor: Emily Ton....

Bên kia, Vân Nguyệt thành, Hứa gia.

“Phanh!”

Nam tử trung niên ngồi trên ghế chủ vị đập một bàn tay thật mạnh ở trên mặt bàn, đột nhiên đứng lên trong sự hoài nghi, cảm tức nhìn hộ vệ đang quỳ phía dưới, giọng nói lạnh lùng mà khiếp sợ.

“Cái gì? Người nói cái gì? Nói lại một lần nữa cho ta!”

Khí thế của thượng vị giả cùng với hơi thở cường giả khiến cho sắc mặt hộ vệ đang quỳ phía dưới đều trắng bệch, mồ hôi lạnh thoát ra bên ngoài cơ thể, mặc dù trong lòng run sợ nhưng lại không thể không mở miệng lần nữa.

“Bẩm... bẩm gia... gia chủ... người đứng đầu Thạch Lâm trấn đã phái người tới, nói rằng đã phát hiện ba thi thể... thi thể võ sư... nghi... nghi ngờ đến từ Hứa gia chúng ta... người nhà họ Hứa.”

“Bịch!”

Cả người hắn thất thần ngã ngồi trở lại trên ghế, khó tin nói: “Sao có thể? Sao có thể? Dựa vào thực lực của đại trưởng lão cùng tứ trưởng lão, trấn Thạch Lâm là một địa phương nhỏ như vậy làm sao có người có thể giết được bọn họ?”

Hộ vệ quỳ bò không dám mở miệng, chỉ là thân thể hắn vẫn luôn run rẩy.

“Là ai? Là ai giết bọn họ?” Ánh mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm hộ vệ phía dưới: “Hai gã hộ vệ đi theo đâu rồi? Bọn họ có trở về hay không?”

Hộ vệ quỳ bò run giọng nói: “Không... không biết là đã bị ai giết, hai gã hộ vệ đi theo sợ gia chủ trách phạt, đã bỏ chạy.”

Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão, tính cả Nhị gia đều đã bị giết, nếu như hai người bọn họ trở về, lửa giận của gia chủ cũng không phải sẽ dễ chịu như vậy, tự nhiên là thừa dịp đang ở bên ngoài mà chạy trốn.

“Được! Được lắm!”

Tay hấn nắm chặt, giọng nói âm trầm lạnh lẽo và khát máu: “Tra cho ta! Tra thật kỹ cho ta!”

Hứa gia hấn vốn là trung đẳng gia tộc tại Vân Nguyệt thành, tuy rằng thực lực không thể so với thế lực của tám đại gia tộc và tứ đại thế gia, nhưng một phương nơi đây cũng có chút danh vọng. Hiện giờ, trong thời gian ngắn ngủn không đầy một tháng, nhi tử bị giết, huynh đệ bị giết, ngay cả Đại trưởng lão cùng Tứ trưởng lão cũng đều bị giết!

Nếu không tra ra hung thủ, khẩu khí này bảo hấn nuốt xuống như thế nào đây!

.....

Vân Nguyệt thành, trong sân viện nào đó.

Lãnh Strong một thân hắc y với khuôn mặt xuất sắc, ở trong viện nhìn thân ảnh ăn mặc áo trắng đang đánh quyền pháp mềm như bông, ánh mắt có chút phức tạp.

Ngày đó khi đệ đệ nàng tỉnh lại, ban đêm cùng ngày, nàng đã thực hiện lời hứa cời sạch thân mình và đến nằm trên giường Phượng Cửu. Lúc ấy, nàng còn nhớ rõ khi Phượng Cửu xốc chần lên nhìn đến cả người nàng giống như xích quả, biểu tình vừa kinh ngạc lại dờ khóc dờ cười.

Cũng là một lần kia, nàng mới biết được thì ra Phượng Cửu cũng là nữ nhi.

Nếu không cần nàng ẩm giường, không phải nhìn trúng mỹ mạo của nàng, vậy nàng ấy vì sao phải giúp nàng?

Bất quá, mặc kệ là vì cái gì, kể từ khi nàng giao mệnh của mình cho nàng ấy, nàng ấy chính là chủ tử của nàng, điểm này, sẽ không thay đổi.

“Lãnh Strong, ca ta đã trở về chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Tìm Tới Cửa!

Editor: Emily Ton.

Phượng Cửu thu hồi quyền, nhìn về phía thiếu nữ mỹ mạo đang đứng ở bậc thang, càng nhìn, càng cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Lãnh Strong lấy lại tinh thần, đi về phía nàng, cúi đầu cung kính nói: “Chủ tử, thiếu gia còn chưa trở về.”

“Sáng sớm hấn đã đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa trở lại?” Nàng kinh ngạc nói, lại hỏi: “Hôn sự của Quan gia cùng Kha gia không phải là ba ngày sau hay sao?”

“Đúng là ba ngày sau.”

Lãnh Strong đáp lời, giọng nói hơi ngừng một lát, lại nói: “Bất quá khi thiếu gia rời đi đã nói, hấn nghĩ sẽ đi trước, không hy vọng chủ tử đi theo, hấn nói chuyện này hấn sẽ tự xử lý.”

Nghe vậy, Phượng Cửu cười cười, nghĩ đến hấn là lo lắng rằng nếu nàng đi cùng thì sự tình sẽ có chút lúng túng. Hơn nữa, trong lòng hấn hấn là vẫn không tin Quan gia sẽ quá tàn nhẫn đối với hấn, càng không tin tộc nhân hấn sẽ vì ích lợi trước mắt mà lạnh nhạt với hấn.

Như vậy cũng tốt, để tự hấn đi xử lý, hấn mới có thể biết, có người vì ích lợi trước mắt, cho dù là huynh đệ thì tộc nhân nhất định cũng sẽ vô tình.

Gia tộc kia của hấn, một chút hảo cảm đối bọn họ nàng cũng không có.

Nhưng thật ra Phượng gia.....

Nghĩ đến sau khi tới Vân Nguyệt thành và biết về sự tình Phượng gia, trong lòng nàng xẹt qua một tia phức tạp.

Người Phượng gia thật sự là yêu thương Phượng Thanh Ca. Tuy nhiên, bọn họ lại không biết Phượng Thanh Ca hiện giờ được bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay lại hại chết nữ nhi thực sự của bọn họ.

Lãnh Sương một bên nhìn những vết sẹo do đao cắt lộn xộn trên mặt Phượng Cửu, ánh mắt không khỏi hơi lóe.

Những vết sẹo từ vết đao cắt tung hoành lấp đầy trên khuôn mặt chủ tử. Vết sẹo nhiều không đếm được đã che dấu hoàn toàn dung nhan vốn có của nàng. Những gì có thể nhìn thấy, cũng chỉ là những vết sẹo khiến lòng người run sợ đó.

Nàng thật sự không cách gì tưởng tượng được, rốt cuộc là người nào thế mà có thể hoàn toàn hủy đi dung nhan một nữ tử như vậy? Lại là dạng cừu hận gì mới có thể xuống tay tàn nhẫn đến như vậy?

Nghĩ đến chủ tử không đủ sức để tự bảo vệ mình, nàng âm thầm hạ quyết tâm, về sau nhất định phải bảo hộ chủ tử không rời một tấc.

Lãnh Sương hiện tại, tất nhiên là không biết thân thủ và thực lực của Phượng Cửu, bởi vì từ khi nàng ấy đi theo nàng tới nay, chỉ nhìn thấy sáng sớm mỗi ngày nàng ở trong sân đánh quyền pháp mềm như bông mà không hề có lực đạo công kích.

Hơn nữa bản thân nàng là luyện được sư, bởi vậy, nàng ấy quan niệm rằng chủ tử chỉ tinh thông luyện được, về phương diện võ thuật lại hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Bất giác được nàng ấy đang suy nghĩ, Phượng Cửu nhận ra ánh mắt của Lãnh Sương, nghiêng đầu nhìn về phía nàng ấy, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lãnh Sương lắc đầu, hơi cúi thấp đầu.

Thấy vậy, Phượng Cửu giống như nghĩ đến gì đó, xoa xoa mặt mình, cười khẽ: “Tò mò vì sao khuôn mặt này lại bị hủy thành như vậy?”

Giọng nàng hơi ngừng lại, không để ý nhiều, nói: “Thật ra bây giờ nhìn đã khá hơn nhiều, lúc mới bắt đầu, ngay cả chính bản thân ta đều không nở nhìn thẳng.”

Nàng không lo lắng nhiều lắm về những vết sẹo trên mặt, rốt cuộc, chỉ cần thu thập đầy đủ linh dược, không đến một tháng liền có thể khiến cho khuôn mặt này khôi phục như lúc ban đầu. Hiện tại, nàng tương đối lo lắng cho ca ca “miễn phí” mà nàng nhặt được trong tay.

Phía chợ đen bên kia truyền đến tin tức, nói rằng rất khó tìm linh dược nàng muốn, đến bây giờ còn chưa tìm đủ.

Một ngày linh dược không tập trung lại đầy đủ, tay hấn sẽ một ngày không cách nào khôi phục lại, an ủi trong lòng nàng cũng một ngày không cách nào tiêu tan. Nếu thật sự không tìm thấy tất cả linh dược, vậy nàng cũng chỉ có thể dùng phương thức trao đổi với những người đang nắm giữ linh dược, lấy vật đổi vật.

Mà lúc này, tại Kha gia.

Quan Tập Lãm một thân quần áo xanh đen, khuôn mặt tuấn lãng hơi trầm xuống, nhìn nữ tử dung nhan xinh đẹp yêu kiều trước mặt, giọng nói cứng rắn, hỏi: “Người thật sự phải gả cho đường huynh ta? Là chính người đồng ý? Hay là bị người nhà bức người?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chấp Nhất Một Niệm!

Kha Tâm Nhã (柯心雅) đã bị sốc khi Quan Tập Lãm đột nhiên xông tới.

Bọn họ đều nói hấn đã chết, nàng cũng cho rằng hấn đã chết, cho nên khi nhìn thấy hấn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, không phải là vui mừng, mà là cả kinh.

“Người, người không phải đã chết hay sao?” Sắc mặt nàng tái nhợt, giọng nói có chút run rẩy nhìn hấn.

Quan Tập Lãm nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, chính mình cũng không biết vì sao lại chạy tới nơi này, có lẽ, chính vì không cam lòng, bởi vì hấn vẫn luôn xem nàng như nữ nhân của hấn.

Tiểu Cửu từng hỏi hấn có phải đã yêu Kha Tâm Nhã hay không? Hấn nói cho nàng rằng chưa thực sự yêu, nhưng trong lòng vẫn có một chút thích, rốt cuộc, từ khi còn nhỏ đã biết sau khi nàng trưởng thành sẽ là nữ nhân của hấn, ánh mắt đối với nàng, thái độ đối với nàng, tự nhiên là không giống với người khác.

Nhưng người hấn vẫn luôn cho rằng sẽ trở thành nữ nhân của hấn, hiện tại lại phải gả cho người khác, lại là gả cho đường huynh hấn, biến cố này, khiến lòng hấn thực sự không thoải mái.

Tuy nhiên hiện tại, hấn chỉ muốn biết, có phải chính nàng nguyên ý hay không?

Kha phụ cùng Kha mẫu nghe được tin tức đã vội vã đến đây, khi nhìn thấy thân ảnh nữ nhi trong viện, trong lòng lộ bộ một tiếng, sắc mặt khê biến.

“Tập Lãm?”

Quan Tập Lãm quay đầu lại, nhìn thấy hai vị cao niên của Kha phủ, khuôn mặt trầm xuống và nói: “Ta tới chỉ muốn nói một câu.” Đang nói, không nhìn qua bọn họ, mà là nhìn chăm chăm Kha Tâm Nhã trước mặt.

Thấy sắc mặt nữ nhi tái nhợt, ánh mắt né tránh không dám nhìn hấn. Kha mẫu đau lòng tiến lên ôm nàng vào trong ngực, có chút bất mãn trừng mắt nhìn Quan Tập Lãm.

“Ngươi làm gì vậy? Hôn ước giữa ngươi cùng tiểu Nhã nhà ta đã giải, tiểu Nhã gả cho ai thì liên quan gì tới ngươi đâu?”

“Tập Lãm a! Hôn ước của các ngươi là do người hai nhà Quan Kha sau khi thương nghị đã giải trừ, còn việc hôn nhân của tiểu Nhã cùng đường huynh ngươi cũng đã được trưởng bối Quan gia đồng ý.” Kha phụ nhìn Quan Tập Lãm, nói trong tiếng thở dài.

Mặc dù hấn xuất thân từ hạt giống tốt, chỉ là đáng tiếc, không cha không mẹ, về địa vị ở Quan gia dù sao cũng kém so với đường huynh hấn.

“Và ngươi cũng đồng ý sao?” Hấn vẫn nhìn về phía Kha Tâm Nhã, kiên trì muốn có câu trả lời minh bạch.

Tuy nhiên, khi thấy hấn một lần nữa ép hỏi nữ nhi của mình, Kha mẫu đã tức giận.

“Nếu tiểu Nhã đồng ý thì như thế nào? Đi theo Quan Tập Nguyễn chẳng lẽ sẽ tệ hơn ở bên ngươi phải không? Ngươi cũng không nhìn xem chính ngươi có cái gì? Cha mẹ đều không có, địa vị ở Quan gia sao có thể so với Tập Nguyễn?”

Ngôn ngữ của bà rất xảo quyết, giọng điệu mang theo châm chọc, tiếp tục nói: “Nói cho ngươi cũng không có hại gì, cũng để cho ngươi hết hy vọng, trưởng bối Quan gia nói, ba tháng sau Quan gia sẽ tranh cử vị trí thiếu chủ, đến lúc đó Quan Tập Nguyễn nhất định sẽ thắng và trở thành thiếu chủ. Cứ như vậy, tiểu Nhã nhà ta sẽ chính là thiếu chủ phu nhân, tương lai chờ Tập Nguyễn trở thành gia chủ, sẽ chính là gia chủ phu nhân Quan gia, đi theo ngươi, thì có thể có cái gì?”

Nghe lời bà ta nói xong, Quan Tập Lãm không mở miệng nói gì, hấn chỉ dùng ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm Kha Tâm Nhã đang được mẫu thân nàng bảo hộ ở bên người, thật lâu sau, không nói lời nào mà cất bước rời đi.

Kha phụ nhìn cánh tay không có sức lực rũ ở bên người hấn, có chút kinh ngạc: “Tay phải hấn vì sao lại giống như bị phế vậy?”

Kha mẫu không để ý lắm nói: “Quản hấn nhiều như vậy làm gì, dù sao hấn và tiểu Nhã chúng ta về sau sẽ không có quan hệ gì nữa.”

“Ta về phòng trước.”

Kha Tâm Nhã nói, lập tức đi về phía trong phòng, nàng đóng cửa phòng lại và đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, nhìn một cây trầm gỗ trong hộp trang sức, nàng cầm lấy sau đó ném vào một cái giỏ ở góc phòng.

“Lựa chọn của ta không sai, ta sẽ không hối hận, nhất định sẽ không hối hận!”

Nàng vút bỏ một chút khó chịu trong lòng, ánh mắt kiên định, bởi vì nàng biết cho dù Quan Tập Lãm đối xử với nàng tốt bao nhiêu, nhưng vẫn không thể cho nàng những gì nàng muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quỷ Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Quỷ Y Chi Danh!

“Ta đã trở về.”

Trong sân viện, Phượng Cửu ngược mắt nhìn lại, thấy hấn trở về nổi giận đùng đùng, không khỏi cười hỏi: “Có chuyện gì vậy? Ai chọc ngươi sao?”

“Ta chạy tới Kha gia.” Hấn đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, rót chén nước và nhanh chóng nuốt xuống.

“Đi Kha gia?” Nàng dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn: “Ta còn tưởng rằng ngươi quay lại Quan gia!”

“Ta sẽ không quay về Quan gia nữa, ta sẽ chờ ba tháng sau sẽ quay trở về! Ba tháng này ta muốn bế quan tu luyện!”

Nghe vậy, nàng kinh ngạc chớp chớp mắt: “Như thế nào vừa đi ra ngoài một chuyến mà đã chịu kích thích lớn như vậy?”

Hắn đem lời mà người Kha gia đã nói nói lại cùng nàng, cuối cùng, nói: “Cho nên ta quyết định, bọn họ muốn thành thần thì để cho bọn họ thành thần như mong muốn đi! Dù sao chờ ba tháng sau, khi gia tộc tranh cử, ta nhất định phải đánh bại Quan Tập Nguyên! Để cho bọn họ biết, Quan Tập Lãm ta không phải dễ khi dễ!”

Hắn nhất định phải khiến cho bọn họ hối hận, không chỉ có Kha gia, còn có tất cả trường bối Quan gia, một đám bọn họ đều cảm thấy hắn không bằng Quan Tập Nguyên. Hắn nhất định sẽ chứng minh cho bọn họ thấy, Quan Tập Nguyên không bằng hắn!

Phượng Cửu gật gật đầu: “Àn, ta tán thành, ta vừa mới sai Lãnh Sương đi đến chợ đen, trong vòng ba tháng, ta sẽ khiến tay ngươi khôi phục như lúc ban đầu.”

Trong lòng hắn âm áp, lộ ra một nụ cười, nói: “Tiểu Cửu, cảm ơn ngươi.”

“Ngươi là ca ta, có gì để tạ? Được rồi, ngươi trở về phòng tu luyện đi! Trước khi tay còn chưa khôi phục, hãy học thật tốt tâm pháp trước, đến lúc đó mới có thể làm ít lợi nhiều.”

“Được, ta đây về phòng trước.” Hắn đứng lên, lúc này mới đi về hướng trong phòng.

Những ngày kế tiếp, an tĩnh mà bận rộn. Quan Tập Lãm vội vàng tu luyện tâm pháp, Phượng Cửu cũng vội vàng tu luyện, nghiên cứu chế tạo dược vật. Ngày ngày bận rộn, nhưng thời gian thật ra chỉ trôi qua như cái chớp mắt.

Trong vô thức, bọn họ đã trở lại Vân Nguyệt Thành hai tháng.

Hơn nữa, dùng phương pháp lấy vật để đổi vật, không đầy một tháng nàng đã thu thập đầy đủ dược tề, dùng thêm một nửa tháng, nàng cũng trị khỏi tay ca ca.

Thời gian hai tháng này, thanh danh của nàng tại Vân Nguyệt Thành cũng dần dần phát triển, không vì lý do nào khác, mà bởi vì ngay cả người chưa từng đến chợ đen cũng biết, trong Vân Nguyệt Thành có một vị Quý Y, không chỉ có y thuật cao siêu, còn có tinh thông luyện dược.

Chỉ là thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ nghe Quý Y chi danh*, nhưng lại không thấy chân dung Quý Y.

*Quý Y chi danh (鬼医之名): mang tên/danh tiếng là Quý Y. Để Hán-việt hay hơn nên giữ nguyên.

Nếu có ai trong toàn bộ Vân Nguyệt Thành biết Quý Y là nhân vật ra sao? Đó chắc chắn không thể nghi ngờ sẽ thuộc về chấp sự của chợ đen, nhưng chợ đen lại không giống như một thế lực bình thường. Thế lực của chợ đen trải rộng qua các quốc gia, ngay cả quốc chủ Diệu Nhật Quốc cũng không có biện pháp cạy được miệng chợ đen về thân phận Quý Y.

Không ít thế lực mến mộ nên tiến đến cầu kiến, chỉ tiếc nhất nhất đều bị cự tuyệt, ngay cả quốc chủ Diệu Nhật Quốc tự mình tiến đến cũng không thể nhìn thấy mặt Quý Y một lần.

Chính bởi vì như vậy, thân phận Quý Y càng thêm thần bí, khiến người càng thêm tò mò.

.....Dịch: Emily Ton.....

Sáng sớm, trong viện.

Phượng Cửu đang chỉ giáo cho đệ đệ Lãnh Sương là Lãnh Hoa đánh Thái Cực quyền, liền nghe giọng nói của Quan Tập Lãm mang theo vài phần vui mừng truyền đến từ xa tới gần.

“Tiểu Cửu, hoa đào trong Am Hoa Đào đã nở, không phải ngươi nói muốn đi xem sao? Hôm nay ta sẽ đi cùng ngươi!”

Phượng Cửu chậm rãi thu hồi quyền, thờ nhẹ xả giận, đối Lãnh Hoa nói: “Ngươi tiếp tục luyện.”

Lúc này mới nhìn về phía Quan Tập Lãm, nói: “Ca, ta đã kêu Lãnh Sương đi chuẩn bị, đợi lát nữa sẽ đi, bắt quá, hắc hắc, ngươi cũng đừng đi.”

Vừa nghe không cho hắn đi, hắn có chút nóng nảy: “Ta vì sao không thể đi? Sao có thể để ngươi cùng Lãnh Sương hai người đi như vậy? Nếu như gặp phải phiền toái gì thì làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tháng Ba Hoa Đào Nở!

Phượng Cửu cười cười, nói: “Điều đó sẽ xảy ra như thế nào? Ngươi cũng không phải không biết thân thủ Lãnh Suong, hơn nữa, ngươi cũng đừng quên một tháng sau ngươi muốn đánh bại Quan Tập Nguyễn trước mặt mọi người Quan gia, không dành nhiều thời gian tu luyện làm sao có thể đánh?”

Nàng dừng lại một chút, lại nói tiếp: “Huông chi, nghe nói cảnh sắc Đào Hoa Am không tồi, ta tính toán sẽ ở nơi đó vài ngày mới trở về!”

“Ở vài ngày?”

Hắn sững sốt, nói: “Nhưng Đào Hoa Am nơi đó luôn luôn không cho người ngủ lại a!”

Phượng Cửu giả hoạt cười: “Đúng là không cho người ngủ lại, bất quá..... ngươi xem đây là cái gì?” Nàng từ trong không gian lấy ra một vật, giơ giơ lên trước mặt hắn.

Quan Tập Lãm tiếp nhận và đọc, không khỏi tròng lón đôi mắt kinh hô: “Khế đất? Khế đất Đào Hoa Am? Ngươi, ngươi như thế nào mà có?”

“Tháng trước có người đến chợ đen cầu kiến ta. Vốn dĩ ta cũng không nghĩ để ý tới, bất quá khi nhìn thấy thù lao là Đào Hoa Am nên ta đã chấp nhận nó. Vì vậy, nơi này về sau đều là của chúng ta.”

Nàng cười cười, thu hồi khế đất, nói: “Vừa lúc có chút thời gian nhàn rỗi, ta đi qua nhìn xem, thứ nhất là thưởng thức đào hoa, thứ hai là nhìn xem phong cảnh nơi đó, nếu như cảm thấy thật sự tốt, về sau sẽ dùng làm điểm dừng chân của Quý Y.”

Đôi mắt Quan Tập Lãm mở lớn, nói: “Hoa đào trong Đào Hoa Am chính là một mảnh rất lớn, bên ngoài lấp đầy các loại hoa đào với màu sắc khác nhau. Tuy nhiên, tên của nó gọi là Đào Hoa Am, nhưng trên thực tế lại không có quan hệ gì với am. Trước kia, ta từng một lần nhìn nó từ xa, thấy bên trong đình viện đều rất lịch sự tao nhã. Hơn nữa nghe nói, ở những vòng vây bên trong không cho phép người đi vào, hoa đào đã được nhổ từ những nơi khác rồi trồng lại, hàng năm nở rộ, đẹp không sao tả xiết.”

Nghe vậy, Phượng Cửu liếc mắt nhìn hắn một cái, hài hước nói: “Ca, có vẻ như ngươi biết rất rõ ràng sao!”

Quan Tập Lãm gãi gãi đầu, ngưng ngưng cười cười: “Trước kia ta đã từng đi cùng mấy vị bằng hữu qua đó một hồi, cho nên biết một ít.”

Đang nói, thấy nàng vẫn mỉm cười chăm chăm nhìn hắn, không khỏi liên tục xua tay: “Các ngươi đi thôi! Ta sẽ không đi cùng, chờ lần tới ta sẽ ghé qua.”

“Ân, chờ bên kia đều đã chuẩn bị tốt, ngươi cùng Lãnh Hoa lại qua cũng không muộn.” Nàng gật gật đầu, nhìn về phía Lãnh Hoa đang luyện Thái Cực quyền phía sau, nói: “Ngươi lại đây.”

Lãnh Hoa thu hồi tay rồi nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới bước nhanh đi đến bên người nàng.

“Chủ tử.”

Từ khi hắn tỉnh lại, thân thể chuyển biến tốt đẹp từng ngày, trước kia hắn chỉ đi vài bước đều thấy khó khăn, hiện tại lại có thể luyện Thái Cực quyền cùng chủ tử.

Tuy rằng, hắn cũng cảm thấy Thái Cực quyền mềm như bông không thể dùng nổi, bất quá chủ tử nói sẽ có lợi cho thân thể hắn, cho nên mới luyện theo.

Nhìn thiếu niên đã béo lên một chút sau hai tháng an dưỡng, Phượng Cửu cười cười, giao đãi: “Ta cùng tỷ ngươi đi Đào Hoa Am, ngươi ở lại điều dưỡng thân thể cho tốt, còn có, cẩn thận trông chừng ca ta, xem hắn có lười biếng không.”

Lãnh Hoa nhìn thoáng qua Quan Tập Lãm bên người, gật đầu nghiêm túc nói: “Vâng, ta sẽ trông chừng thiếu gia.”

“Tại sao ta phải cần hắn trông chừng? Tiểu tử này có thể tự lo cho chính mình đã không tồi rồi.” Quan Tập Lãm nhỏ giọng nói thầm.

Phượng Cửu không để ý, tiếp tục nói: “Còn có, Thái Cực quyền cũng phải luyện dù ngày hay đêm.”

“Ta sẽ.” Hắn đáp lời lần thứ hai.

Lúc này, Lãnh Suong mặc một thân hắc y bó sát người đi đến, thấy bọn họ đều ở trong viện, liền đi tới bên người Phượng Cửu, nói: “Chủ tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong.”

“Ân, ta đi đổi quần áo xong liền đi.” Nàng nói xong lập tức đi vào phòng.

Lúc này Lãnh Suong mới nhìn về phía đệ đệ nàng, ánh mắt dịu dàng, nhẹ nhàng giao đãi: “Ta cùng chủ tử ra khỏi cửa, ngươi ở nhà nhớ tự chiếu cố mình thật tốt.”

Lãnh Hoa gật gật đầu, cũng không yên tâm nói: “Tỷ, ngươi phải bảo vệ tốt chủ tử, đừng để người khi dễ nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Phượng Phủ, Thanh Ca!

Nghe được lời này Quan Tập Lãm cũng gật gù đầu, giao đãi: “Ân, không sai, nhất định phải trông chừng cẩn thận, đặc biệt là không thể để những tên khờ dại tới gần Tiểu Cửu.”

Càng nghĩ càng không yên tâm, nói: “Thật ra ta nên đi theo mới đúng.” Chỉ tiếc, Tiểu Cửu không cho hắn đi theo, hơn nữa hắn cũng phải ở nhà tu luyện.

Lãnh Sương thấy hắn mang một bộ dáng lo lắng không thôi, lúc này mới nói: “Thiếu gia không cần lo lắng, chúng ta sẽ trông chừng chủ tử.” Nói xong, lại giao đãi thêm vài câu với Lãnh Hoa, lúc này mới đi đến bên cạnh cửa phòng chờ Phượng Cửu đi ra.

Không lâu sau, Phượng Cửu thay một bộ hồng y cất bước đi ra, cùng Lãnh Sương đi ra ngoài, sau khi ngồi trên xe ngựa, nàng nói với hai người đưa đến cửa: “Chúng ta đi, các người trở về đi!”

“Trên đường cẩn thận một chút.”

Quan Tập Lãm nói, trên thực tế, ngồi xe ngựa từ nơi này đến Đào Hoa Am cũng chỉ mất hai canh giờ (4h), hắn lại thấy giống như các nàng phải đi rất xa, liên tục giao đãi giống như một bà mẹ già.

Phượng Cửu buông màn xe xuống, lúc này Lãnh Sương ngồi ở bên ngoài mới sai xa phu lái xe rời đi, theo hướng Đào Hoa Am.

....Edit & Dịch: Emily Ton....

Cùng lúc đó, Phượng phủ, Văn Nguyệt viện.

“Ca nhi, người vẫn ổn chứ? Dật Hiền đã chờ ở bên ngoài nửa ngày rồi.”

Phượng Đại tướng quân mặc một thân huyền y (mặc đồ đen) giống như chuồn chuồn lượn đang dậm bước chân đi qua đi lại ở bên ngoài, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt. Khi nhìn đến cánh cửa phòng được mở ra, nhìn thấy nữ nhi bảo bối của ông bước ra, vội vàng đi qua.

“Người nói cha nên làm gì với người đây? Từ sau khi Nhượng Vân đi rồi, bên cạnh người ngay cả một nha đầu cũng không cần, chuyện gì cũng tự mình làm thì giống dạng gì? Người chính là nữ nhi của Phượng Tiêu ta, chuyện gì cũng không cần làm, sẽ tự có hạ nhân hầu hạ người thật thỏa đáng. Người hãy nghe cha, tìm một nha đầu đi theo bên người, nếu vẫn không tìm được thì cha sẽ điều một người bên trong Phượng Vệ qua cho người.”

Trong mắt Phượng Thanh Ca tràn ngập ý cười, trên gương mặt tuyệt mỹ mang theo một chút hờn dỗi, duỗi tay nắm lấy tay ông.

“Cha, đừng nhọc lòng về điều đó, đây đều là việc nhỏ, ta có thể tự mình làm. Hơn nữa, ta chính là nữ nhi của Uy Vũ Đại tướng quân. Nếu như mọi chuyện đều cần người khác động thủ hầu hạ, người khác còn không nói rằng ta quá mảnh mai vô dụng hay sao?”

Phượng Tiêu vừa nghe xong, đôi mày kiếm thô nặng lập tức cong lên, tròng mắt hổ, nói: “Ai dám nói? Ai dám nói như thế, ta nhất định sẽ giáo huấn cho hắn một bài học!”

Giọng nói của ông hơi ngừng lại, sau đó tiếp tục nói: “Nữ nhi vốn dĩ phải được nuôi dạy duyên dáng, huống chi, ta cũng chỉ có một nữ nhi bảo bối là người như vậy, không yêu thương sủng ái người, vậy thương ai sủng ái ai đây?”

“Được rồi được rồi! Sau này về lại nói đến việc này, chúng ta nên ra ngoài sảnh đừng để Mộ Dung ca ca chờ quá lâu.” Nàng kéo ông đi về phía tiền sảnh.

“Người cũng biết hắn đã chờ lâu rồi? Sau đó đầu tiên phải nhanh chóng tìm một nha đầu, một chút sự tình cũng có thể giúp người làm, có thể tiết kiệm không ít thời gian.”

Khi ông cầu nhàu, tuy rằng giọng nói cứng rắn với khuôn mặt uy nghiêm, nhưng ánh mắt lại toàn là sùng nịch.

“Vâng vâng vâng, ta đều nghe người, sau khi quay lại ta sẽ tìm, nhất định sẽ tìm.” Nàng liên tục đáp lời.

Phượng Tiêu lúc này mới vừa lòng gật gù đầu, lộ ra ý cười: “Điều này nên giống như thế.”

Ở sảnh bên ngoài, Mộ Dung Dật Hiền bưng chén trà và nhìn trà trong ly nước có chút thất thần. Gần đây, trong đầu vẫn luôn nhớ tới nữ tử áo đỏ gặp ở trấn Thạch Lâm lần đó.

Không có lý do gì khác, chỉ vì một loại cảm giác quen thuộc không thể giải thích.

Hắn đã từng hoài nghi Thanh Ca bị người tráo đổi, nhưng lại phát hiện có một số sự tình chỉ có hai người bọn họ biết đến, nàng đều biết.

Kể từ đó, nói cách khác thời gian này đều do hắn suy nghĩ quá nhiều sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Đóng Núi Ba Ngày!

Đang nghĩ ngợi tới đây, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói cười, hắn ngược mắt nhìn lại, thấy nàng đang kéo tay Phụng Tiêu đi đến.

Nhìn cha con thân mật tự nhiên, sự gần gũi không thể giả mạo được, huống chi, nếu thật sự là giả mạo, Phụng Tiêu thân là phụ thân nàng, là người chí thân, vì sao lại không phát hiện ra?

Kỳ thật hắn không biết, đối với Phụng Tiêu mà nói, Phụng Thanh Ca là nữ nhi ông, là người chí thân, cho dù ông hoài nghi ai, cũng sẽ không hoài nghi đến trên đầu nữ nhi của mình.

Ngay cả khi ông nhận thấy nàng hơi khác với lúc trước một chút, cũng sẽ không nghĩ đến nữ nhi của mình bị người thế thân, bởi vì sự tình như vậy, quá mức không thể tưởng tượng.

Hơn nữa, nữ nhi ông, dù thế nào ông cũng đều thấy rất tốt, vô luận nàng làm gì, biến thành dạng gì, ở trong mắt hay trong lòng ông, nàng đều là nữ nhi của ông, vì vậy sẽ không bao giờ hoài nghi.

“Mộ Dung ca ca!”

Phụng Thanh Ca buông lỏng tay Phụng Tiêu, từ từ chạy đến bên người hắn, ánh mắt vui sướng mang theo ái mộ nhìn hắn: “Người đã chờ rất lâu phải không?”

Vứt bỏ tạp niệm trong lòng, hắn buông chén trà trong tay và đứng lên, lộ ra một nụ cười thanh đạm nho nhã: “Không, ta vừa mới tới không lâu.”

Hắn nhìn về phía Phụng Tiêu đang bước tới, hành lễ, gọi: “Tiêu thúc.”

Ở Phụng gia, hắn không phải Tam Vương gia, mà là con rể tương lai của Phụng gia, Mộ Dung Dật Hiền từ nhỏ nhìn bọn họ lớn lên, bởi vậy, chính là vẫn bối hành lễ.

“Ha ha, Dật Hiền a! Hiếm khi người rảnh rỗi có thể mang nha đầu này đi ra ngoài, có người bồi nàng ta cũng yên tâm một chút.”

Phụng Tiêu cười vang, nói: “Đào Hoa Am cách nơi này chỉ hai canh giờ (4h) đi đường, nha đầu này chuẩn bị lâu như vậy cũng không còn sớm nữa, các người mau chút lên đường đi! Đừng đi tới đó vào giữa buổi trưa.”

“Cha, người thật sự không đi cùng chúng ta sao? Dù sao người ở nhà cũng nhàn rồi, không bằng đi cùng đi! Vừa lúc ta có thể bồi người thưởng thức đào hoa và phong cảnh Đào Hoa Am a!” Nàng ôm cánh tay Phụng Tiêu nhẹ nhàng lay động, mang giọng điệu làm nũng nói.

Nghe vậy, Phụng Tiêu cười lớn: “Ha ha ha, không được không được, có Dật Hiền đi với người, cha đi ngược lại sẽ vướng bận, hai người các người đi chơi vui vẻ, không cần phải gấp gáp trở về.”

Ông nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền, nói: “Dật Hiền, nha đầu này phiền toái người chiếu cố nhiều hơn.”

Đối con rể tương lai này, ông càng xem càng vừa lòng, biết hai người này từ nhỏ đã tình đầu ý hợp, trước mắt cũng chỉ chờ chọn lựa một ngày hoàng đạo để tiến hành việc hôn nhân.

“Tiêu thúc yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt Thanh Ca.”

Hắn nhìn về phía Phụng Thanh Ca đang mang vẻ mặt thẹn thùng, bên môi lộ ra một nụ cười, dấu đi cảm giác quái dị trong lòng.

Phụng Tiêu đưa hai người lên xe ngựa, sau khi nhìn xe ngựa đi xa, mới đi về phía bên trong Phụng phủ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Bên kia, Đào Hoa Am

Theo đường nhỏ đi vào phía trong Đào Hoa Am, Phụng Cửu càng xem cảnh sắc càng vừa lòng. Một chỗ như vậy mà dùng để cư trú không thể nghi ngờ là nơi tốt nhất, không chỉ có thích hợp cho tu luyện, cũng thích hợp để tu tâm dưỡng tính.

Đào Hoa Am là một mảnh núi rừng thuộc phía nam Vân Nguyệt thành, khắp núi rừng đều trồng đầy hoa đào đủ màu sắc, liếc mắt một cái nhìn không đến cuối.

Mà hoa đào tại phía sâu trong rừng Đào Hoa Am, đó là một chỗ đẹp như tiên cảnh, không có người bên ngoài được phép đặt chân vào đây.

Tuy là như thế, mỗi năm vào tháng ba khi hoa đào nở rộ, vẫn hấp dẫn không ít du khách tới núi ngắm hoa đào. Nhiều người cũng muốn có một cái nhìn thoáng qua rừng đào ở chỗ sâu trong Đào Hoa Am. Hiện giờ, Đào Hoa Am đã rơi xuống trong tay nàng.

Sau khi nhìn xung quanh một vòng, nàng dừng bước chân lại: “Lãnh Sương, Nghiêm lão ở chợ đen không phải đã điều một đội hắc vệ qua đây sao? Người phân phó xuống, để bọn họ canh giữ ở dưới chân núi, đóng núi trong ba ngày.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Trong Lòng Lo Lắng!

“Vâng.”

Không có nghi ngờ, cũng không có do dự. Lãnh Sương cung kính lên tiếng, lúc này mới trở lại, truyền tin cho đội hắc vệ.

Sau khi đội hắc vệ nhận lệnh, cũng lập tức chấp hành. Bởi vì Nghiêm lão đã phân phó, phải phục tùng vô điều kiện với sự an bài của người nọ, không được có chút bất kính.

Mệnh lệnh phong tỏa núi được ban hành, một số du khách đang ngắm hoa trên núi tự nhiên cũng bị đuổi phải rời đi, rốt cuộc, Đào Hoa Am là thuộc lãnh địa tư nhân, chủ nhân gia chịu để cho bọn họ tiến vào rừng đào ngắm hoa là tốt rồi, nếu không chịu, vậy bọn họ cũng chỉ có thể rời đi.

Cũng nhân thời điểm đang còn sáng sớm, trong rừng đào cũng không có nhiều người, cho nên không đến nửa canh giờ (1h), đã đuổi hết du khách ra khỏi địa phận Đào Hoa Am.

Mà lúc này, Phụng Cửu đi vào một chỗ đình viện ở trong Đào Hoa Am, thấy một lão giả mặc áo choàng xám đang quét dọn mặt đất ở trong sân. Nàng dừng bước chân lại, hỏi: “Người hầu nơi này đều rời đi, vì sao người còn ở đây?”

Lão giả mặc áo choàng xám nắm cây chổi xoay người lại, nhìn về phía thân ảnh màu đỏ đang đứng chấp tay sau lưng dưới cây hoa đào trong viện, nói: “Ta đã ở chỗ này quét mười mấy năm, luyện tiếc không muốn rời đi.”

Nghe vậy, Phụng Cửu lộ ra một nụ cười, ánh mắt của nàng dừng ở trên người lão giả mặc áo choàng xám, đáy mắt xẹt qua một tia ánh sáng ý vị không rõ: “Nếu không muốn rời đi, vậy tiếp tục lưu lại đi!”

Lão giả mặc áo choàng xám ngẩn ra, nhìn nàng một cái, lại tiếp tục quét dọn mặt đất, không nói lời nào nữa.

Phụng Cửu không để ý lắm xoay người rời đi. Mà ngay sau khi nàng vừa rời đi, lão giả mặc áo choàng xám ngừng tay, nhìn thoáng qua về hướng mà nàng vừa rời đi, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục quét dọn mặt đất.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Khi Mộ Dung Dật Hiền và Phụng Thanh Ca đi vào Đào Hoa Am, mới biết tân chủ nhân của Đào Hoa Am hạ lệnh phong tỏa núi trong ba ngày.

Thấy vậy, hắn nhìn về phía Phụng Thanh Ca bên người, nói: “Chúng ta tới không đúng thời điểm, phong tỏa núi ba ngày, vậy chỉ có thể ba ngày sau lại đến.”

Bởi vì núi bị phong tỏa, nàng có chút rầu rĩ không vui: “Ba ngày sau người vẫn sẽ bỏ ta tới đây sao? Nếu như đến lúc đó người nói người bạn thì làm sao bây giờ?”

Nghe được lời này, hắn hơi mỉm cười, ôn nhu nói: “Sẽ không, ta nếu như đã đáp ứng người, nhất định ta sẽ làm được.”

“Vậy cũng không được, đều đã tới, cho dù không thể vào núi, ít nhất chúng ta cũng có thể đi dạo xung quanh chứ?” Đang nói, nàng ôm cánh tay hắn, lại nói tiếp: “Mộ Dung ca, người đi cùng ta một lúc đi!”

“Cũng được.” Hắn gật đầu, lúc này mới đáp ứng.

Nghe vậy, gương mặt Phụng Thanh Ca trở nên sáng lạn, vui mừng nói: “Mộ Dung ca ca, ngươi thật tốt!”

Mộ Dung Dật Hiền cười cười, vẫn không nhiều lời, chỉ chậm rãi đi bên cạnh nàng, nhìn xem cảnh sắc quanh núi.

Có lẽ là cảm nhận được sự lạnh nhạt của hắn, Phụng Thanh Ca có chút lo lắng. Nàng bắt chợt dừng bước, nhìn người bên người, khẽ cắn môi dưới, giọng điệu mang theo ủy khuất hỏi: “Mộ Dung ca ca, ngươi có phải không thích ta hay không?”

Mộ Dung Dật Hiền hơi kinh ngạc: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Gần đây ta cảm giác ngươi giống như thờ ơ với ta, cũng không thực sự vui mừng khi chúng ta bên nhau.” Nàng nhìn hắn một cái, hơi hạ mắt xuống: “Trước kia, ngươi không như vậy, có phải ngươi không thích ta hay không?”

“Nha đầu ngốc, sao sẽ như thế.” Hắn cười xoa xoa đầu nàng: “Chỉ là lòng ta có chút lo lắng mà thôi.”

“A?” Nàng ngược mắt lên nhìn hắn nghi hoặc.

Mộ Dung Dật Hiền cười cười, nói: “Thượng cổ thần thú đã hiện thế ở Cửu Phụng Lâm, nhưng, đến bây giờ cũng không nghe nói đã bị người nào đoạt được. Lúc ấy còn đưa tới cường giả của những nước khác, việc này, đối với hoàng tộc mà nói chính là sự kiện lớn. Gần đây trong lòng ta cũng rất khó chịu, tâm tình cũng có chút ảnh hưởng, mới khiến ngươi suy nghĩ miên man.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Đào Hoa Ổ!

Nghe được lời này, Phụng Thanh Ca lúc này mới yên lòng, trên mặt lại lộ ra ý cười duyên dáng: “Đều đã tới đây, ngươi cũng đừng nghĩ đến việc khác, phong cảnh núi đào đẹp như vậy, vừa lúc có thể giải sầu.”

“Àn.” Hắn cười nói, đi dạo cùng nàng theo một con đường nhỏ trong núi.

Thời gian ban ngày, đủ để cho Phụng Cửu chinh đồn lại Đào Hoa Am.

Đầu tiên nàng đã sửa Đào Hoa Am (桃花庵) thành Đào Hoa Ổ (桃花坞). Xung quanh Đào Hoa Ổ lại sử dụng hết sở học bày ra trận pháp, ngăn cách bên ngoài với vùng vây bên trong, cứ như vậy, sẽ không cần phải lo lắng người bên ngoài sẽ vào nhầm Đào Hoa Ổ, làm phiền nàng thanh tĩnh.

Rừng hoa đào vẫn có thể để cho du khách thưởng thức du ngoạn, bất quá, nàng đặt ra một quy tắc, muốn tiến vào rừng đào thì phải trả tiền.

Đào Hoa Ổ cũng không có người khác, trừ bỏ Phụng Cửu và Lãnh Sương ra, cũng chỉ có lão giả quét rác kia. Xung quanh núi hoa đào đều được vây lại, chỉ để lại một lối ra vào, canh giữ ở cửa và lấy tiền chính là mấy hắc vệ được điều tới từ chợ đen.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ba ngày sau, nhiều du khách lại lần nữa đi vào núi hoa đào, khi biết được muốn tiến vào rừng hoa đào thì phải đóng tiền, không ít người mang về mặt kinh ngạc.

“Vào núi ngắm hoa còn phải trả tiền? Đây là quy định gì?”

“Chính xác, trước kia chúng ta tới đều không cần, một mảnh rừng đào lớn như vậy không phải nên mở ra sao? Tại sao lại muốn lấy tiền đây?”

Có người tức giận bất bình cảm tức nhìn vài tên hắc vệ đang thủ ở cửa, cảm thấy bọn họ lấy tiền căn bản là cử chỉ vô lý, căn bản không thể chấp nhận.

Có người lại tỏ vẻ rất hiểu ý, rốt cuộc rừng đào này là tài sản của cá nhân, bọn họ tiến vào địa phương của nhân gia du ngoạn, nếu phải trả tiền cũng là hợp lý. Từ bụng ta suy ra bụng người, nếu như đó là nơi trong nhà bọn họ, cũng sẽ không vô duyên vô cớ để người khác muốn đi vào du ngoạn thì vào du ngoạn, muốn ngắm cảnh thì vào ngắm cảnh.

Hắc vệ cũng không kiên nhẫn giải thích nguyên do như vậy cho người ta, trong đó có một người quét ánh mắt tới người đang ồn ào kia một cái, giọng điệu sâu sắc nói: “Muốn đi vào thì hãy giao tiền, nếu không thể bỏ tiền ra thì hãy ngốc một bên đi!”

Những người đó vừa bị nói như vậy, tự nhiên là sẽ không thừa nhận chính mình không thể tiêu tiền, vì thế, tất cả đều đỏ mặt lên và móc tiền ra, lúc này mới hăm hở đi vào rừng đào.

Cách đó không xa Phụng Thanh Ca kéo tay Mộ Dung Dật Hiền, nhìn một màn phía trước, có chút nghi hoặc nói: “Đào Hoa Am thay đổi chủ nhân sao? Không phải nói nơi này là địa phương tư nhân không bán hay sao? Ai có bản lĩnh lớn như thế, có thể mua nơi này?”

Mà tầm mắt Mộ Dung Dật Hiền lại tùy ý dừng ở trên ba chữ Đào Hoa Ổ, đôi mắt sáng ngời, không khỏi khen: “Chữ đẹp!”

Chữ viết phóng đảng mà tiêu sái, có một loại khí thế sắc bén mà tùy ý, chỉ cần nhìn nét chữ này liền có thể biết người kia nhất định là một thân tiêu sái tùy ý. Nghĩ đến, người viết xuống ba chữ Đào Hoa Ổ này, cũng nhất định là tân chủ nhân của Đào Hoa Ổ.

Hơn nữa, căn cứ theo tin tức, tựa hồ nói tân chủ nhân Đào Hoa Ổ chính là người gần đây chỉ nghe danh mà không thấy mặt, Quỷ Y thần bí.

Nghe thấy một tiếng tán thưởng tự đáy lòng của hắn, Phụng Thanh Ca cũng theo ánh mắt hắn nhìn lại, xác thật thấy ba chữ Đào Hoa Ổ như rồng bay phượng múa, tùy ý mà đường hoàng. Tuy rằng năng đối thư pháp không am hiểu gì nhưng cũng không thể không thừa nhận, ba chữ kia viết rất tốt.

“Chúng ta đi thôi!”

Mộ Dung Dật Hiền mỉm cười nói với Phụng Thanh Ca bên người. Nguyên bản trong lòng vốn không có cảm giác gì với chuyện ngắm hoa, hiện giờ lại có thêm vài phần hứng thú.

“Ân.” Phụng Thanh Ca lên tiếng, đi theo bên người hắn hướng về phía trước đi đến.

.....

Dưới một tiểu trúc hoa đào trong Đào Hoa Ổ, Phụng Cửu đang ngồi ở dưới một gốc cây hoa đào pha trà ngắm hoa, trong khi Lãnh Sương đang đứng bảo hộ cách đó không xa.

Một trận gió nhẹ thổi tới, làm rung chuyển một luồng những cánh hoa màu đỏ và màu trắng từ trên cây như thác rơi xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Tim Đập Thành Thịch!

“Lãnh Sương.”

“Chủ tử.” Lãnh Sương từ phía sau đi tới.

“Ngươi trở về một chuyến, nói cho ca ta rằng đợi đến khi hắn hỏi Quan gia để tranh cử thì ta mới quay về, để hắn không cần phải phân tâm, tu luyện thật tốt, Lãnh Hoa hãy cứ lưu tại nơi đó làm bạn cùng hắn trước, đến lúc đó lại cùng nhau qua đây!”

“Vâng.”

Nàng lên tiếng, nhưng vẫn không cất bước, chần chờ, hỏi: “Chủ tử, nếu ta quay trở về, vậy bên cạnh ngươi không phải là không có ai bảo hộ?”

Nghe vậy, Phụng Cửu nhin không được cười khế, nhướn mày hài hước nhìn về phía nàng: “Ngươi nghĩ chủ tử ngươi là người yếu đuối mong manh, cần người bảo hộ bên người như vậy hay sao?”

Không đợi nàng ấy trả lời, nàng vẫy vẫy tay, ý bảo: “Đi thôi! Nơi này không cần phải lo lắng.”

Ở chỗ này ba ngày, mỗi một đêm nàng đều tiến vào không gian tu luyện, thực lực tiến bộ thần tốc, chẳng qua, nàng đã dấu đi một thân tu vi làm người vô pháp phát hiện.

Rốt cuộc, thân phận nàng là Quỷ Y kiêm luyện dược sư đã thực rất nổi bật, nếu như để người biết thực lực của nàng tiến triển cực nhanh, điều đó tất sẽ khiến người nào đó cảm thấy bị uy hiếp. Huống chi, trong không gian của nàng còn có một con thượng cổ thần thú, cho dù trước mắt còn đang là kỳ ấu niên, cũng không thể khinh thường.

Lãnh Sương rời đi, Phụng Cửu có chút lười biếng đứng dậy, dẫm bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng bước ra khỏi tiểu trúc hoa đào.

Nàng mang thân hồng y, cũng không trang điểm thành nam trang, sợi tóc rối tung lỏng lẻo dùng dải lụa đỏ buộc vào. Nàng không đi giày, màu đỏ của làn váy tất nhiên là không che nổi cặp chân nhỏ tinh xảo trắng như tuyết.

Nàng bước đi nhẹ nhàng đạp lên con đường sỏi đá quanh co khúc khuỷu trơn nhẵn, từng ngón chân tinh xảo được sơn màu đỏ lộ ra từ trong váy đỏ mê người. Bước đi trong vô thức, ần ần nghe thấy bên ngoài truyền tiếng đàn rất dễ nghe.

“Ân?”

Ánh mắt nàng hơi đổi, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, tiện đà, từ trong ống tay áo lấy ra khăn che mặt màu đỏ và che khuất dung nhan. Điểm nhẹ mũi chân, giống như cánh hoa đào xuyên qua, chỉ chớp lát, để lại một mê tung trận.

Thân ảnh màu đỏ nhảy lên, kiều diễm ngồi trên một cành cây hoa đào đang nở rộ, hai chân tuyết trắng tinh xảo buông xuống ở giữa không trung từ từ đong đưa, có vẻ thập phần thành thạo thích ý.

Nàng lười biếng dựa vào phía sau cành đào, duỗi tay bẻ một nhánh hoa đào và thưởng thức, nghe tiếng đàn leng keng truyền đến cách đó không xa, khóe môi dưới khăn che mặt không thể không gợi lên một chút.

Một khúc Lạc Thần Điều*, thanh u lịch sự tao nhã, giống như châu rơi trên ngọc*, thanh thúy dễ nghe, lại tựa như nước chảy trong núi, khi nhanh khi chậm, tình tứ đáng yêu.....

* 洛神调 (google để nghe)

* 珠落玉盘: châu lạc ngọc bàn; giống như ngọc trai rơi trên một tấm ngọc bích (like pearls falling on a jade plate)

Danh khúc đàn tranh như vậy, nàng không nghĩ rằng sẽ tồn tại trong thế giới tu tiên thần kỳ này.

“Tô Nhượng Vân a Tô Nhượng Vân, người nói ta thậm chí còn chưa đi tìm người, người như thế nào lại nhiều lần chạy đến trước mặt ta đây?”

Nàng hạ giọng nhẹ nhàng lắm bầm, mắt đẹp nửa híp xẹt qua một tia u quang, đáy mắt hiện lên một ý cười quý dị. Trước khi đang muốn đứng dậy phi thân nhảy đến, bỗng cảm thấy một luồng ánh mắt không thể bỏ qua dừng ở trên người nàng.

Nàng hơi nghiêng đầu, đẩy cành hoa đào nhìn qua, vừa nhìn thấy, trong mắt không khỏi hiện lên tràn ngập ý cười, lấp lánh rực rỡ, tràn đầy niềm vui, giống như sao trời lóa mắt, bất giác khiến người mê mắt.....

Là nàng!

Mộ Dung Dật Hiền ngơ ngẩn nhìn nàng, trong mắt hiện lên kinh hỉ khẩn trương mà ngay cả chính hắn cũng chưa phát hiện ra.

Hắn nhìn mặt thân ảnh màu đỏ nhìn như tiên nữ ngồi trên hoa đào, nhìn đôi chân nhỏ tuyết trắng tinh xảo của nàng nghịch ngợm tới lui ở giữa không trung, nhìn cái đầu nhỏ của nàng dò ra từ phía sau cành hoa đào, cùng với đôi mắt phảng phất như có thể nói, mang ý cười lay động lòng người.....

Hắn chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch và nhảy loạn, một loại vui mừng kín đáo mang theo cảm giác háo hức tràn ngập ở bên trong lồng ngực, dần dần lan rộng khắp cơ thể, không thể ngăn chặn khi bị lạc vào trong đó.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Trêu Hoa Ghẹo Nguyệt!

“Mộ Dung ca ca? Người ở chỗ này làm gì?”

Nghe được giọng nói phía sau, hắn phục hồi lại tinh thần, theo bản năng quay đầu nhìn hướng về phía giọng nói: “Thanh Ca? Sao người lại tới đây?”

Thanh âm rơi xuống, tựa như nhớ tới điều gì, quay đầu lại nhìn về phía cây hoa đào kia.

Thân ảnh nữ tử như tiên nữ đã biến mất, phảng phất giống như trước đó chỉ là ảo giác của hắn. Nhìn cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống bởi làn gió nhẹ, sái lạc như một mảnh hoa vũ mê người, trong lòng hắn có chút mất mát khó giải thích.....

“Người nói còn không biết xấu hổ! Ta vốn định đánh đàn cho người nghe, ai ngờ người lại chạy đến nơi này ngắm hoa.” Nàng theo ánh mắt hắn nhìn lại, cũng chỉ nhìn đến những cánh hoa theo gió rơi xuống sái lạc đầy đất.

“Hoa đào nơi này đỏ trắng đan xen thật là mê người, bất giác nhìn đến ngây ngốc.” Hắn nói nhẹ nhàng, với nụ cười nhân nhật trên môi, rõ ràng là có chút thất thần.

Phượng Thanh Ca đang muốn nói hoa đào xung quanh đều giống như nhau, bất chợt thần sắc vừa động, hỏi: “Mộ Dung ca ca, người có ngửi được mùi hương gì hay không?”

“Mùi hương? Không khí nơi này đều là mùi hương hoa đào.”

“Không đúng.” Nàng lắc lắc đầu: “Giống như còn có một loại hương vị khác.”

Đang nói, chợt nghe thanh âm ong ong từ xa truyền đến, nàng theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy kia cách đó không xa là một tầng ong mật đen thui thật lớn đang bay về hướng bên này. Sắc mặt nàng lập tức biến đổi, nhìn không được kinh hô ra tiếng.

“Ong mật!”

Mộ Dung Dật Hiền khi nhìn đến một đoàn ong mật, sắc mặt cũng khẽ biến, chợt kéo tay nàng liền chạy. Hàng ngàn hàng vạn con ong mật bay tới, cũng không phải một hai đôi tay bọn họ có thể tránh khỏi.

Chỉ là, nơi này cho dù có ong mật thu thập mật hoa, cũng không nên ngay lập tức xuất hiện nhiều ong mật vọt tới bọn họ như vậy a!

“A!”

Phượng Thanh Ca đau đớn hô lên một tiếng, chỉ thấy tay bị đốt một chút, ngay sau đó thân thể cũng xuất hiện tới 10 con ong mật rơi xuống, nàng sợ tới mức đột nhiên quất khắp người mình.

“Tránh ra! Mau tránh ra!”

Nhìn đàn ong mật cứ nhiên chỉ vây quanh đốt một mình nàng, Mộ Dung Dật Hiền ngăn ra một chút, vội vàng cởi áo ngoài ra và bao quanh người nàng, còn chưa đựng tới nàng, đã nghe thấy nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, cả người đột nhiên nhảy qua vài bước để tránh né đàn ong mật đang đuổi theo tới.

“Mộ Dung ca ca! Mộ Dung ca ca rất nhiều ong mật đốt ta, a!”

Nàng vừa kêu, vừa chạy vội, mà những con ong mật đó cũng đuổi sát ở sau người, đặc biệt phía trước nơi nàng xuyên qua có rất nhiều du khách. Mọi người cả kinh thét lên một tiếng chói tai, sôi nổi ôm đầu ngồi xuống. Nhưng lại phát hiện ra những con ong mật đó chỉ đuổi theo một mình Phượng Thanh Ca.

“Nàng có phải chạm vào thứ gì đó hay không? Vì sao lại đưa tới nhiều ong mật như vậy?”

“Nàng vừa rồi chạy qua nơi này, trên người có một mùi hương, có thể là đã dùng quá nhiều phấn hương.”

“Bị nhiều ong mật đốt như vậy, khuôn mặt kia phỏng chừng sẽ bị sưng lên giống như đầu heo.”

Du khách xung quanh vô luận là nam hay nữ đều khoanh tay đứng nhìn nhìn Phượng Thanh Ca chạy vội vào trong rừng đào. Một số nữ tử còn mang theo ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nhìn nàng.

Mọi người nhìn đám ong mật đuổi theo phía sau không bỏ, một số phi đến nhanh hơn và chích trên mặt nàng, đưa tới từng tiếng thét chói tai của nàng. Khi bọn họ nghĩ đến cảm giác đau đớn kia dừng lại ở trên chính người mình, thân thể cũng không tránh khỏi căng cứng.

“A! Mộ Dung ca ca..... Mộ Dung ca ca cứu ta.....”

Mà lúc này Mộ Dung Dật Hiền cũng vì một màn đột ngột này làm cho có chút giật mình kinh ngạc, trong lúc nhất thời cũng là bó tay không có biện pháp.

Khi hần chợt nhớ tới ong mật sợ lửa, lập tức vội vàng lấy ra một lửa và đang tính dùng lửa để xua đuổi chúng, lại thấy nàng thét lên chói tai, một đường chạy xa hơn trăm mét, bùm một tiếng nhảy vào trong một cái ao dùng để cung cấp nước tưới cho cây đào.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Phá Vỡ Yên Lặng!

“Tê!”

Mọi người hít dài một hơi, có chút hoài nghi nhìn một màn kia.

Mộ Dung Dật Hiền hồi phục lại tinh thần, thấy những con ong mật đó sau khi bay xung quanh ở trên mặt nước ong ong ong rồi cuộc cũng rời đi, lúc này mới vội vàng tiến đến đây, kéo nàng lên từ trong ao nước, dùng áo khoác của mình bao bọc trên người nàng.

“Thanh Ca, người thế nào?” Mộ Dung Dật Hiền có chút hoảng hốt, thấy trên tay trên mặt nàng đều sưng lên, không tránh khỏi áy náy và đau lòng một trận.

Trước khi bọn họ ra khỏi cửa, hần còn đáp ứng với Tiêu thúc là sẽ bảo vệ nàng thật tốt, nhưng hiện tại lại khiến nàng bị ong mật đuổi theo và đốt, không có chỗ nào để trốn đành phải nhảy vào trong ao, khiến cho một thân chật vật.

Phượng Thanh Ca không nói chuyện, chỉ cúi thấp đầu xuống, thân thể run lên nhẹ nhẹ.

Có người nhắm vào nàng!

Chính là mùi hương kia! Là ai? Là ai nhắm vào nàng?

Nghĩ đến bản thân mình chật vật vì bị ong mật truy đuổi mà chạy khắp rừng đào, phải nhảy vào trong nước để né tránh những con ong mật đó, nàng liền tức giận khiến cả người run rẩy.

Mộ Dung Dật Hiền lại cho rằng vì cả người nàng đã ướt đầm nên lạnh đến phát run, vội vàng dùng một tay bế nàng lên, nhanh chóng đi về hướng xe ngựa.

Nhìn Mộ Dung Dật Hiền ôm Phượng Thanh Ca rời đi, du khách xung quanh đang ngắm hoa lại nhỏ giọng nghị luận.

Không ai chú ý tới, ở trên đỉnh một cây đào cách đó không xa, một thân ảnh màu đỏ đang mỉm cười hạnh phúc với chính mình.....

Ngay sau đó, thân ảnh nàng nhảy lên, giống như tiên tử trong hoa xẹt qua rừng đào, nháy mắt đã biến mất trong hoa đào.

Trở lại nội vây*, nàng gỡ khăn che mặt xuống, tâm tình sung sướng ngân nga một ít giai điệu. Dưới chân dẫm lên đá như trứng ngỗng nhẹ nhàng nhảy lên. Khi đi vào bên trong, gặp phải lão giả kia đang quét dọn mặt đất, liền ngừng lại, nhìn hắn một cái, lại tiếp tục dẫm đá đi về phía bên trong.

*Nội vây (内围): đây là vòng vây bên trong Đào Hoa Ổ, nơi không cho người ngoài thâm nhập vào. Vì lười chuyển ngữ nên từ đây mình sẽ để nguyên Hán ngữ!

Sau khi thân ảnh màu đỏ đã đi vào bên trong, lão giả đang quét trên mặt đất ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua về hướng nàng, ánh mắt khề nhúc nhích, thần sắc vẫn không thay đổi, lại tiếp tục cúi đầu quét rác.

Lãnh Strong đã trở lại vào lúc giữa trưa, tựa hồ không yên tâm để nàng một mình lưu tại trong Đào Hoa Ổ, bởi vậy, sau khi truyền đạt tin tức xong thì lập tức gấp gáp trở về.

Phượng Cửu ném cho nàng một quyển kiếm pháp, yêu cầu nàng chăm chỉ tu luyện, chính mình chuyển một số dược liệu vào trong phòng và đóng cửa lại. Một khi cửa được đóng lại, chính là cả ngày, ngay cả cơm đều không ra ăn.

Những ngày trong Đào Hoa Ổ trôi qua an tĩnh và thoải mái. Phượng Cửu khi thì đảo dược liệu, khi thì tu luyện, cuộc sống bận rộn mà phong phú.

Không ai biết, đến Đào Hoa Ổ chưa đầy một tháng, tu vi của nàng đã nhảy đến trung kỳ võ sư Huyền Cực Cảnh.

Người khác sẽ phải mất 10 năm, thậm chí cần thời gian lâu hơn mới tu luyện được đến cảnh giới, nàng chỉ dùng chưa đầy một tháng, đã liên tiếp tăng lên mấy cấp.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Mà lúc này nàng cũng không biết, ở trong thành, trong sân nơi Quan Tập Lãm cùng Lãnh Hoa đang ở, một hồi giết chóc đánh vỡ sự yên lặng nơi đó.....

“Các ngươi là người nào! Vì sao đột nhập vào sân chúng ta!”

Trên người chỉ mặc áo lót trong màu trắng, Quan Tập Lãm cầm kiếm trong tay và nhìn thẳng vào hơn mười hắc y nhân vừa xông vào viện. Kết giới trong viện đã bị những người này phá vỡ, cũng bởi vậy mà kinh động tới bọn họ đang trong giấc ngủ say.

Lãnh Hoa vội vàng khoác quần áo lên và đi ra ngoài. Khi nhìn đến mười mấy hắc y nhân đang cầm trường kiếm bên ngoài thì giật mình hoảng sợ, rốt cuộc, hắn cũng chưa từng đối mặt qua trường hợp như thế này. Lúc này nhìn đến những hắc y nhân đó đang vây quanh bọn họ, trường kiếm lạnh lùng chỉ thẳng về phía bọn họ, tất nhiên là kinh hãi không thôi.

Một thân ảnh ăn mặc quần áo màu đen đi ra từ phía sau, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Quan Tập Lãm, hắc hắc cười lạnh.

“Giết người Hứa gia ta, các ngươi cho rằng có thể trốn được sao?”

Trong khi một lão giả mặc áo choàng xám đi theo bên người hắn quét mắt nhìn Quan Tập Lãm cùng Lãnh Hoa một cái, mảy mặt lại, bình thản hỏi: “Trận pháp kia là người nào bày ra?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Đề Là Phế Vật!

Editor: Emily Ton.

“Nguyên lai là Hứa gia chủ.”

Nghe thấy nam tử trung niên trong y phục màu đen nói vậy, Quan Tập Lãm lúc này mới nhớ tới hắn là ai. Hứa gia cũng giống như Quan gia, là trung đẳng gia tộc trong Vân Nguyệt thành, bất quá Hứa gia không có gì qua lại với Quan gia, trước kia hắn cũng chưa từng thấy qua Hứa gia chủ, nhưng, danh hiệu Hứa gia trong Vân Nguyệt thành, cũng chỉ có một nhà kia.

“Hứa gia chủ nói gì mà giết người các người? Chẳng lẽ là trong này có hiểu lầm gì đó?”

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại nhanh chóng chuyển động. Suy đoán việc này có thể không thoát khỏi có liên quan với Tiểu Cửu, nhưng trước mắt cũng không thể thừa nhận.

Đối với lão giả mặc áo choàng xám lại càng thêm kỳ quái, hắn chưa từng gặp qua người nọ, nhưng hắn ta lại có thể phá được trận pháp của Tiểu Cửu, nghĩ đến hắn là cũng không đơn giản.

Nghĩ vậy, hắn tới gần Lãnh Hoa ở phía sau, hạ giọng nói: “Người tìm cơ hội đào tẩu! Đừng để bọn họ bắt được.”

Tuy rằng trong lòng Lãnh Hoa có chút hoảng loạn, nhưng lúc này cũng đã trấn định lại.

Trong thời gian gần đây, thân thể hắn đã điều dưỡng để khôi phục hoàn toàn, thể trạng cũng chuyển biến tốt hơn, chỉ là, hắn chưa bao giờ tu luyện qua, căn bản không thể giao thủ cùng những người này. Nếu như hắn lưu lại đây, chỉ sợ sẽ làm thiếu gia phân tâm, chỉ bằng chạy đi rồi nghĩ cách thông tri cho chủ tử và tỷ tỷ.

Nghĩ vậy, hắn hơi lui ra sau.

“Hiểu lầm? Ha ha ha ha! Một hiểu lầm rất tuyệt!”

Hứa gia chủ cất tiếng cười to, tiếng cười đột ngột dừng lại, ánh mắt âm trầm khát máu nhìn chăm chăm hắn: “Nhi tử ta, Nhị đệ ta, tính cả hai vị trưởng lão Hứa gia ta đều chết ở trong tay nha đầu thú kia, người cho rằng một câu hiểu lầm là có thể giải quyết? Không khỏi quá ngây thơ rồi!”

Quả nhiên!

Quan Tập Lãm trong lòng lộp bộp một cái, quả nhiên là Tiểu Cửu giết người Hứa gia, nhưng, đây là chuyện khi nào? Hắn như thế nào lại không biết?

“Nha đầu thú kia đâu? Nhanh chóng kêu nàng ra đây chịu chết!” Hứa gia chủ âm trầm hét lên, ánh mắt đảo qua chung quanh, nhưng thấy động tĩnh lớn như vậy, trong viện này trừ bỏ Quan Tập Lãm, cũng chỉ có một thiếu niên không hề có tu vi.

“Hứa gia chủ, chúng ta đã đồng ý về điều này, nếu bắt được người trước hết đừng giết chết, lão phu còn muốn hỏi một chút, nàng đã học trận pháp từ nơi nào!” Lão giả mặc áo choàng xám nói với giọng nặng nề, tựa hồ, là hướng về phía trận pháp của Phượng Cửu mà tới.

“Những gì ta đã hứa với các hạ, Hứa mỗ nhất định sẽ làm được, trước mắt, vẫn nên hỏi ra nơi ẩn náu của nha đầu thú kia quan trọng hơn.” Thanh âm rơi xuống, hắn ra hiệu: “Bắt bọn họ lại cho ta!”

“Đi mau!” Quan Tập Lãm quát lên một tiếng, đẩy Lãnh Hoa về phía sau, trong khi chính mình ngăn chặn lại những cuộc công kích.

“Leng keng!”

“Hư!”

Thanh âm đao kiếm va chạm vào nhau thanh thúy vang lên ở trong bóng đêm, những luồng hơi thở sắc bén xẹt qua. Quan Tập Lãm trong tay cầm trường kiếm chặn lại những công kích của hắc y nhân, muốn Lãnh Hoa tranh thủ cơ hội nhiều thêm một khắc để chạy trốn.

Tuy nhiên, hắn rốt cuộc không phải Phượng Cửu, tuy rằng sức chiến đấu đã tăng lên, nhưng so với những người đã được Hứa gia chủ chọn lựa kỹ càng mang đến, rõ ràng có chút không địch lại. Hơn nữa, vẫn là lấy một địch mười, không lâu sau đó, màu trắng của áo lót trên người đã loang lổ vết máu.

Nhưng đối với những hắc y nhân kia vì muốn bắt hắn mà không màng đến tính mạng của mình, rõ ràng là có chút cố hết sức, vì thế, sau khi Hứa gia chủ nhìn một hồi liền thét lên.

“Đề là phế vật!”

Chính mình phi thân nhảy lên, bàn tay ẩn chứa hơi thở huyền lực hùng hậu đánh ra.

“Bịch!”

“Phốc!”

Quan Tập Lãm bị một chưởng của hắc đánh bay, thân thể bay ra đồng thời cũng phun ra một ngụm máu tươi, té rớt trên mặt đất còn chưa kịp đứng lên, gần mười thanh trường kiếm đã để ở yết hầu hắc, khiến hắc không thể nhúc nhích nửa phần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Được Cứu Nhờ Thái Cực Quyền!

Lúc này, một hắc y hộ vệ bước nhanh đi vào bên người hắc: “Gia chủ, đã lục soát qua trong ngoài, không phát hiện có những người khác, chỉ có thiếu niên đang bỏ chạy phía sau, bắt quá đã có hai huynh đệ chúng ta đuổi theo.”

Cùng lúc đó, Lãnh Hoa đang đào tẩu từ cửa sau bị hai gã hắc y hộ vệ ngăn trở. Khi hai gã hắc y hộ vệ thấy Lãnh Hoa căn bản là người thường không hề có tu vi, không thèm để hắc vào mắt.

“Ngươi trốn không thoát đâu! Ngoan ngoan thúc thủ chịu trời đi!”

Khi nói chuyện, một hắc y nhân cúi người muốn nắm trên cổ tay hắc, định vận tay hắc về phía trước. Nhưng ai biết, hắc tính toán chế trụ tay thiếu niên lại bị thiếu niên trở tay chế trụ lại. Trong giây lát đó, cả người bị giữ chặt và bị đẩy ra, đâm về phía tên hắc y nhân khác.

“Tê! Ngươi làm cái quỷ gì thế!”

Người kia bị đụng vào đầu, không khỏi tức giận mắng, đẩy người nọ ra, thấy thiếu niên nhân cơ hội chạy ra phía bên ngoài, hắc lập tức đề khí vào một chỗ, thanh kiếm trong tay vừa chuyển, một đạo kiếm khí bay ra.

“Tìm chết!”

“A!”

Lãnh Hoa đau đớn hét lên một tiếng, bước chân hơi lảo đảo, cảm thấy sau lưng nóng rát đau đớn, một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống từ sau lưng, khiến sắc mặt hắc trở nên trắng bệch.

Nhưng hắc không dừng bước chân lại, vẫn như cũ chạy vội về phía trước, tuy nhiên, một thân ảnh màu đen nhảy lên, dễ dàng lướt qua chân ngay trước mặt hắc.

“Chạy a? Sao lại dừng lại? Nếu ngay cả ngươi cũng bắt không được, quay về chẳng phải là khiến cho bọn họ chê cười?”

Hộ vệ hắc y kia cười lạnh, nắm kiếm vung ra lần nữa, mục tiêu là ở trên chân trái Lãnh Hoa. Nhưng ai biết, thân ảnh thiếu niên nguyên bản còn ở trước mặt chợt lóe, đã tránh đi công kích của hắc, thậm chí, dưới tình huống khi hắc còn chưa kịp có phản ứng lại, đôi tay nắm kiếm của hắc đã bị chế trụ và quay lại về phía cổ hắc.

“Tê!”

“A!”

Hắc y hộ vệ còn lại chỉ kịp phát ra một tiếng hít không khí khó tin, khi nhìn thấy kiếm bị nắm trong tay hắc ta lại quay vòng hướng về phía cổ hắc ta, tốc độ cực nhanh, khiến hắc đều không kịp ngăn cản.

“Bịch!”

Một tiếng ngã xuống nặng nề vang lên. Cả người tên hộ vệ hắc y ngã xuống, lộ ra hai tròng mắt mờ to không cam lòng, chỗ yết hầu, nơi miệng vết thương đã bị cắt qua máu trào ra như cột, rất nhanh nhuộm đỏ đầy đất.

Lãnh Hoa tựa hồ cũng bị phản ứng theo bản năng của mình dọa tới, hắc chưa từng tu luyện qua, có cũng chỉ là học Thái Cực quyền cùng chủ tử. Trong khoảng thời gian này sớm tối đều đánh Thái Cực quyền. Thủ pháp của Thái Cực quyền đã thâm nhập trong cốt tủy, đến khi gặp nguy hiểm, hắc cơ hồ là dùng đến Thái Cực quyền theo bản năng.

Hắc biết nếu không giết tên hắc y nhân còn lại thì hắc nhất định sẽ trốn không thoát, vì thế, hắc từ bỏ ý định chạy trốn, mà là xoay người nhìn về phía tên hộ vệ hắc y đang mang về mặt kinh ngạc nhìn hắc, chậm rãi hạ thấp thân thể nửa ngồi, đôi tay khẽ nâng, trong lòng mặc niệm khẩu quyết Thái Cực quyền.

Hoàn toàn thư giãn từ cổ thông đến đỉnh đầu, hai cánh tay buông lỏng, giữ cho hai bên hông được mở rộng ra*.....

{*顺项贯顶两膀松, 束肋下气把档撑: nguyên văn hán-việt: thuận hạng quán đỉnh lưỡng bàng tùng, thúc lực hạ khí bá đương sanh (Đoạn khẩu quyết này ta đã cố hết sức để dịch, có thắc mắc đừng hỏi trên đầu của ta!)}
“Đúng là gấp quý!”

Hắc y hộ vệ kia thấy đồng bạn bị giết, tiểu tử kia cư nhiên không còn chạy nữa, còn đánh quyền pháp mềm như bông tói, lập tức cầm kiếm lên tấn công.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong khi đó ở sân phía trước.

“Nói! Nha đầu thú kia trốn ở đâu?”

Hắn ta đập một chân trên ngực Quan Tập Lãm, tức khắc máu tươi trong miệng hắn lại tràn ra lần nữa, hắn kêu rên, không mở miệng, chỉ dùng đôi mắt tức giận trừng hắn ta.

“Đem hắn mang về! Ta không tin không cạy được miệng hắn ra!”

Giọng nói âm trầm của Hứa gia vang lên. Thấy hai gã hộ vệ đuổi theo thiếu niên kia vẫn chưa trở về, không khỏi nhíu mày: “Sao lại thế này? Ngay cả bắt một người bình thường không có tu vi cũng không bắt được hay sao? Bắt không được thì trực tiếp giết! Không cần lưu người sống!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Sống Chết Đào Thoát!

Lúc này, một tên hắc y hộ vệ vội vàng chạy tới: “Gia chủ, hai gã huynh đệ chúng ta đã bị giết, thiếu niên kia đã chạy!”

“Cái gì? Bị một kẻ không có tu vi giết chết?”

Gong hấn gầm gừ, mang theo lửa giận, đi nhanh đến phía cửa sau, quả nhiên, thấy hai gã hộ vệ vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, một tên bị cắt cổ, một tên bị một kiếm đâm trúng ngực.

Thấy vậy, sắc mặt hắn hơi trầm xuống, nắm chặt nắm tay: “Được lắm! Không nghĩ tới một tên tiểu tử không có tu vi, thế mà cũng rất có bản lĩnh giết người của ta như vậy!”

Lão giả theo đuôi đi đến sau đó, vỗ về bộ râu như suy tư điều gì: Rõ ràng là người không có tu vi, nhưng có thể giết được người có tu vi, hơn nữa, nơi đây cư nhiên cũng có pháp sư trận, xem ra, trên người nữ tử kia chắc chắn là có bí mật!

Nghĩ vậy đến điều này, đôi mắt hắn híp lại xẹt qua một tia sáng cực nhanh.

“Nam tử bị bắt cùng nữ tử kia có quan hệ gì?” Lão giả nhìn về phía Hứa gia chủ hỏi.

Nghe vậy, Hứa gia chủ quay đầu lại, nói: “Nam tử kia là một đệ tử của gia tộc trung lưu Quan gia trong Vân Nguyệt thành. Nhưng lần trước nghe nói đã chết ở Cửu Phúc Lâm, ta đoán là nàng kia đã cứu hắn, quan hệ của hai người không tồi, tựa hồ gần gũi như huynh muội.”

“Nói như vậy, nếu như nàng biết nam tử này đã bị bắt, nhất định là sẽ xuất hiện?”

“Ân.” Hứa gia chủ gật đầu, lúc này mới nở nụ cười: “Để tên thiếu niên kia chạy thoát cũng tốt, hắn chạy thoát, lập tức sẽ tìm được nàng kia và nói cho nàng biết tên kia đã bị bắt. Ta cũng không tin, khi biết tin Quan Tập Lãm ở trên tay ta, nàng sẽ không tới!”

Lão giả nhíu mày, bình thần hỏi: “Nếu như người Quan gia biết hắn ở trên tay người, có thể có động tác gì hay không?”

“A, Sao sẽ như thế? Quan Tập Lãm ở Quan gia chính là đứa trẻ bị bỏ rơi, vị hôn thê của hắn cũng bị đường huynh hắn đoạt, một người bị gia tộc vứt bỏ thì ai sẽ để ý sống chết của hắn đây?”

“Vậy thì tốt rồi, trước khi chưa dụ được nữ tử kia ra, không thể để hắn chết được, cũng không thể làm ra nhiều loạn gì.” Lão giả giao đãi với giọng bình thản.

Nghe được lời này, trong lòng Hứa gia chủ khẽ phì cười, có chút nghi hoặc nhìn về phía lão giả: “Tiền bối, ngài đã là cao thủ trận pháp, vì sao lại cảm thấy hứng thú đối trận pháp của một tiểu nha đầu như vậy?”

Lão già liếc mắt nhìn hấn, sắc mặt hơi trầm xuống: “Sự tình của lão phu, Hứa gia chủ vẫn nên chớ tò mò, chớ có quản nhiều thì tốt hơn. Phải biết rằng, người biết được càng nhiều, sẽ bị chết càng nhanh!”

Vừa bị nói như vậy, Hứa gia chủ tất nhiên là không dám lại hỏi nhiều, rốt cuộc, thân phận lão già cũng không phải là người mà hấn có thể đắc tội.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Đối với phía bên kia.

Lãnh Hoa thở hổn hển chạy thoát ra ngoài và tránh trong một con ngõ nhỏ, trên người hấn đều là máu, có máu của hấn, cũng có máu của tên hộ vệ đã bị hấn giết chết.

Đây là lần đầu tiên hấn giết người, lúc trước vì tình huống nguy cấp nên cũng không nghĩ nhiều, lúc này thân thể lại run lên nhè nhẹ, nghĩ lại mà sợ, tâm tình cũng không cách nào bình tĩnh lại.

Trốn ở trong ngõ nhỏ một hồi, thấy xung quanh đều không có động tĩnh, những người đó cũng không đuổi theo, lúc này hấn mới cẩn thận đứng lên, tận dụng bóng đêm đi về hướng Đào Hoa Ổ.

Hấn biết chủ tử có một thân phận khác là Quý Y, cũng có liên quan với thị trường chợ đen. Tuy nhiên, lúc này hấn lại không thể đi đến chợ đen, bởi vì trong dĩ vãng tỷ tỷ đều luôn vì hấn mà phải đến chợ đen. Không nói đến những người đó không quen biết hấn, cho dù hấn thật sự đi vào, chỉ sợ sự tình có thể sẽ vượt quá tầm tay, bại lộ thân phận chủ tử.

Miệng vết thương trên lưng không thể nào băng bó đã thấm máu, ướt dính ở trên người, mỗi một bước đi đều chạm đến miệng vết thương đau rát. Thân thể vốn suy yếu của hấn cùng với việc mất máu khiến cho sắc mặt hấn càng thêm tái nhợt, tuy là như thế, hấn cũng vẫn cắn răng đi tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Nửa Đêm Cầu Cứu!

Vào lúc bình minh, mặt trời chậm chậm ló ra trong khi bầu trời vẫn còn trong trạng thái tối tăm, vài tên hắc vệ đang vừa tuần tra sườn núi vừa tán gẫu. Khi đi đến phía trước, nhìn đến một thân ảnh đang chạy về phía bên này và ngã xuống, mấy người nhìn nhau, bước nhanh đi lên trước, quát một tiếng chói tai.

“Người nào!”

Lãnh Hoa cố gắng chống đỡ thân thể nặng nề đi bước một về phía trước, thân thể lắc lư té ngã lại bò dậy, trên lưng phảng phất toàn là máu tươi đọng lại. Người đã không còn cảm giác, bàn chân rất nặng nề, đi mỗi một bước đều phải cố hết sức, trước mắt cũng dần dần mờ hồ.

Khi nhìn đến người tuần tra ban đêm, hấn dừng bước, lại ngã xuống, hấn vươn tay ra và giữ lấy cổ họng khô khốc: “Mang ta..... mang ta đi gặp Lãnh.. Lãnh Sương... nàng.... nàng là tỷ của ta.”

Giọng của hấn đã rất suy yếu, nhưng vài tên hắc vệ vẫn nghe rất rõ.

Đệ đệ Lãnh Sương?

Trong mắt bọn họ xẹt qua một tia kinh ngạc, một người tiến lên kiểm tra miệng vết thương, một người nhanh chóng lao về phía bên trong, mặc kệ là thật hay giả, đều phải thông tri Lãnh Sương trước rồi mới nói sau.

“Người nói là ai? Đệ đệ ta?”

Nghe được tiếng chuông rung từ phía trận pháp, Lãnh Sương chạy ra xem xét, khi nghe đến lời của đội hắc vệ nói, trái tim nàng nhảy lên sợ hãi: “Hiện tại người ở đâu? Ở đâu? Mau mang ta đi xem!”

A Hoa hấn là đang ở trong viện cùng với thiếu gia, như thế nào lại đến nơi này? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Khi Lãnh Sương vội vàng chạy tới, nhìn đến Lãnh Hoa cả người toàn là máu tươi thì sắc mặt đại biến. Bộ quần áo màu xanh nhạt trên người hấn đã nhuộm thành màu đỏ của máu, vừa nhìn thấy, trái tim nàng run rẩy một trận.

“A Hoa!”

Nàng run giọng gọi, muốn tiến lên đỡ lấy hấn nhưng lại không biết xuống tay như thế nào, chỉ có thể gấp giọng kêu lên: “Mau! Mau đưa hấn đi vào!”

Đội trưởng đội hắc vệ cùng với một tên hắc vệ khác đỡ Lãnh Hoa đi theo phía sau Lãnh Sương. Đến khi đi vào trước Đào Trận, hai người nghĩ, có lẽ lúc này có thể đi vào bên trong nhìn xem, ai ngờ, Lãnh Sương đang đi phía trước bỗng dừng bước chân lại.

“Giao hân cho ta.”

Nàng tiến lên cẩn thận đỡ, tiếp nhận Lãnh Hoa từ trong tay hai gã hắc vệ, đi bước một hướng về phía bên trong Đào Trận, rất nhanh, thân ảnh hai người đã biến mất ở giữa Đào Trận.

“Nơi đó rốt cuộc có gì huyền diệu? Chúng ta đã thủ ở chỗ này cũng gần một tháng, nhưng ngay cả bên trong cũng chưa từng được đi vào, ngẫm lại thật đúng là không cam lòng.”

Tên hắc vệ kia nhỏ giọng nói thầm, trong lòng chính là thập phần tò mò đối nơi đó, đặc biệt là đối người nọ đang ở bên trong.

Đội trưởng đội hắc vệ dường như suy tư gì đó, nhìn thoáng qua về phía bên trong. Sau khi thu hồi ánh mắt thì nhìn về phía tên hắc vệ kia, trầm giọng nói: “Người cũng không phải vừa mới làm hắc vệ một ngày hai ngày, phải biết đến quy tắc của chúng ta, điều không nên biết thì không cần phải hỏi nhiều, cũng không cần phải tò mò, nếu không, đối với người không phải là chỗ tốt.”

“Vâng.” Bị đội trưởng xuy mặt giáo huấn, tên hắc vệ kia vội vàng cúi đầu lên tiếng.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Về phía bên trong, Lãnh Sương đưa Lãnh Hoa đang hôn mê đến trong phòng, trước tiên xem xét miệng vết thương của hắn, băng bó đơn giản một chút, lúc này mới nhanh chóng đi tới bên ngoài phòng Phụng Cửu, gõ cửa phòng.

“Chủ tử, chủ tử.” Giọng nói của nàng có chút gấp gáp, cũng có chút hoảng hốt.

Phụng Cửu đang ngủ say trong phòng, khi nghe thấy giọng nói thì mở mắt ra, khoác chiếc áo ngoài liền mở cửa: “Xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói của nàng còn mang theo vài phần ngại ngùng, nhưng ánh mắt đã rất tỉnh táo, bởi vì nàng biết, nếu không xảy ra việc gì gấp gáp, Lãnh Sương sẽ không gõ cửa vào lúc bình minh.

“Chủ tử, A Hoa tới, trên người tất cả đều là máu, người đã lâm vào hôn mê, sợ là thiếu gia bên kia đã xảy ra chuyện.”

Nghe được lời này, trong lòng Phụng Cửu trầm xuống: “Hắn ở đâu? Mang ta đi qua nhìn xem.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Ngăn Cản Thăng Cấp!

Lãnh Sương an trí hắn ở trong phòng mình, vừa vào cửa, Phụng Cửu đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm truyền đến từ trong không khí. Đi đến mép giường, chỉ thấy áo trên người Lãnh Hoa đã được bỏ đi, người nửa nằm, mặt tái nhợt hơi nghiêng ra ngoài.

Nhìn một vết kiếm thật dài trên lưng hắn, ánh mắt Phụng Cửu hơi trầm xuống, duỗi tay xuống dò xem mạch của hắn.

Trong mắt Lãnh Sương đi theo bên cạnh khó nén nỗi sự lo lắng nôn nóng, nói: “A Hoa bị thương trên lưng tương đối nghiêm trọng, vài vết thương trước người chỉ là cắt qua da, khi ta dìu hắn tiến vào thì máu trên miệng vết thương của hắn đều đã đông lại, gọi như thế nào cũng không tỉnh.”

Phụng Cửu sau khi bắt mạch, ánh mắt dừng ở trên chân hắn, thấy giày hắn còn chưa cởi ra, nhưng nơi ngón chân lại có thắm máu loãng, hơn nữa còn có mấy cái lỗ nhỏ trên đó.

Tay nàng duỗi vào trong ống tay áo, hai ngón tay kẹp ra một viên thuốc màu nâu và nhét vào trong miệng Lãnh Hoa, lại lấy một lọ dược khác đưa cho Lãnh Sương, nói: “Cởi giày hắn ra, rửa sạch vết thương trên chân hắn.”

“Vâng.”

Lãnh Sương vội vàng tiếp nhận dược nàng đưa qua, cẩn thận cởi giày của Lãnh Hoa ra, khi nhìn đến làn da bị trầy thắm máu loãng hai chân, nàng chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, không ngăn nổi nước mắt rơi xuống.

Thấy vậy, Phụng Cửu an ủi nói: “Miệng vết thương trên lưng hắn khá sâu, cũng may máu của hắn đã đọng lại trên miệng vết thương, bằng không từ nơi đó đi đến nơi này, qua gần bốn canh giờ, máu đã sớm chảy khô. Đối với dưới chân hắn, chỉ bị thương ngoài da, bôi dược qua hai ngày sẽ tốt, sẽ không có nguy hiểm gì.”

Trước mắt nàng tương đối lo lắng cho ca ca nàng, Lãnh Hoa hôn mê, cũng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi nghe được lời nàng nói, trái tim Lãnh Sương lúc này mới thả lỏng một chút.

Sau khi giúp đệ đệ nàng băng bó xong miệng vết thương, lúc này nàng mới phát hiện chủ tử đã không còn ở trong phòng, đứng dậy đi ra ngoài, nhìn thấy nàng đang đứng ở trong viện, liền hỏi: “Chủ tử, chúng ta có cần phải trở về hỏi thăm tin tức một chút?”

Phượng Cửu lắc lắc đầu: “Không cần, chờ Lãnh Hoa tỉnh lại trước, không ai biết sự tình phát sinh đêm qua rõ ràng hơn hẳn.”

“Chủ tử không cần lo lắng, thiếu gia nhất định sẽ không có việc gì.”

“Àn.” Nàng gật đầu, nói: “Lãnh Hoa tỉnh thì báo cho ta.” Lúc này mới cất bước trở về phòng.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Vào phòng, nàng lắc mình tiến vào trong không gian, tay vừa lật, một viên thuốc đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Đây là một loại thuốc có thể hỗ trợ nàng tăng tu vi huyền khí, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên nghiên cứu chế tạo, còn chưa biết được hiệu (hiệu nghiệm của thuốc) mạnh bao nhiêu? Có thể xuất hiện phản ứng khác hay không? Bởi vậy, sau khi nàng nghiên cứu chế tạo xong, vẫn chưa ăn vào.

Trong không gian, tiểu phượng hỏa thấy nàng nhìn chăm chăm viên thuốc trong lòng bàn tay không biết đang suy nghĩ gì, liền bước chân ngắn nhỏ đi lên trước, giọng nói mềm mại mang theo tò mò hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta muốn tăng lên cấp võ sư đỉnh huyền cực cảnh.” Nàng nắm viên thuốc trong tay, giọng nói hơi trầm xuống.

Tiểu hỏa phượng vừa nghe xong, tức khắc mở to hai mắt nhìn, quờ trách.

“Ngươi điên rồi sao! Hiện tại ngươi mới là trung kỳ võ sư huyền cực cảnh cấp 3, tu vi càng cao càng dễ thăng cấp. Ngươi muốn thăng đến đỉnh kỳ, cho dù có không gian tư duy này ngươi cũng cần phải dùng thời gian nửa năm mới có thể làm được. Hiện tại, nếu thăng cấp mà xảy ra cái gì ngoài ý muốn, tu vi một thân mất hết là một chuyện, nghiêm trọng hơn thì ngay cả mạng đều khó mà giữ được, ngươi biết không!”

Thấy nàng căn bản không có phản ứng gì, mà chỉ nhìn chăm chăm viên thuốc trong tay, hắn vội vàng lại nói: “Còn có a! Huyền lực cũng không thể thiếu võ kỹ. Vì vậy, ngay cả khi huyền lực của ngươi tăng lên, nếu linh hội võ kỹ không tốt, cũng uống có một thân tu vi huyền lực, cũng chỉ là vô dụng mà thôi, ngươi biết không?”

“Quan Tập Lâm đang gặp nguy hiểm”

Nàng hạ đôi mắt xuống: “Hắn là ca ta, ta không thể mặc kệ hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Nguyên Lai Rất Lợi Hại!

“Vậy ngươi cũng không thể để mạng lại a!”

Tiểu hỏa phượng trừng mắt nhìn nàng chăm chăm, khuôn mặt nhỏ bụ bẫm tức giận: “Nếu như ngươi trong quá trình thăng cấp xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ai đi cứu hắn?”

“Tuy rằng hiện tại tu vi của ta có thể đối phó với người tu luyện võ sư đỉnh, nhưng ta lo lắng đến lúc đó nếu như thực lực của đối phương vượt qua mức đó, tất sẽ xuất hiện cục diện không thể挽回.”

Giọng nàng hơi dừng lại, lâm vào trầm tư: “Hơn nữa, trận pháp ta bày trong viện, không phải là bất cứ pháp sư trận nào cũng có khả năng phá giải được. Vì thế, cho dù Lãnh Hoa còn chưa tỉnh lại và nói hết thấy cho ta, ta cũng biết việc này không giống bình thường, ta sắp sửa phải đối mặt với địch nhân rất cường đại.”

“Được rồi được rồi, ngươi cũng đừng ăn được kia, đến lúc đó nếu ngươi như thật sự không đối phó được, cùng lắm bản tôn sẽ giúp ngươi là được.”

Nghe vậy, ánh mắt Phượng Cửu dừng ở trên thân thể nhỏ của hắn, không chút nào che dấu hoài nghi đối lời hắn nói.

“Tiểu gia hỏa, tuy rằng ngươi là phượng hỏa thượng cổ, nhưng rốt cuộc hiện tại chỉ đang trong kỳ ấu niên. Hơn nữa, bộ dáng nhân loại chỉ là tiểu hài tử ba tuổi, nếu người mà ngay cả ta cũng đối phó không được, ngươi có thể làm được cái gì?”

Được rồi! Nàng chính là cảm thấy tay ngăn chân ngăn này, cả người bị bấm giống như tiểu thí hải căn bản là không có sức chiến đấu, rốt cuộc, hấn còn chưa trưởng thành, không phải sao?

Nếu thật sự gặp phải cường giả mà ngay cả nàng cũng đối phó không được, nàng không tin là hấn có thể có bản lĩnh tương trợ.

Nhưng mà, tiểu hòa phượng vừa nghe lời này thì không vui. Đôi tay nho nhỏ khoanh tròn ở trước ngực, đặt móng ngồi xuống trên mặt đất, trừng mắt nhìn nàng chăm chăm, tức giận nói: “Người không nên khinh thường người! Bản tôn mới không vô dụng giống như tiểu nãi oa ba tuổi nhân loại các người, bản tôn rất mạnh!”

Hấn lại nhấn mạnh một lần nữa, mặc dù, Phượng Cửu căn bản không xem lời hấn nói là sự thật.

“Chủ tử, A Hoa tỉnh.”

Bên ngoài, truyền đến giọng nói của Lãnh Surong.

Trong không gian Phượng Cửu vừa nghe thấy, liếc mắt nhìn viên thuốc trong tay một cái, nghĩ nghĩ, vẫn là thu hồi lại, giao đãi: “Người ngoan ngoãn tu luyện ở trong này.” Nói xong, lúc này mới lác mình ra khỏi không gian.

Mở cửa phòng ra, liền nhìn đến vẻ mặt vui mừng của Lãnh Surong.

“Chủ tử, A Hoa tỉnh.”

“Àn.” Nàng gật đầu, lúc này mới cất bước đi về phía phòng Lãnh Surong.

Đi vào trong phòng, thấy Lãnh Hoa trên giường đã mở bừng mắt, vừa nhìn thấy nàng tới thì muốn đứng dậy, liền bị nàng ấn xuống: “Trên người đang có thương tích, nằm cũng được.”

“Chủ tử, thiếu gia bị bắt.” Giọng nói của hấn vẫn còn rất yếu, nhưng so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều.

“Có biết những người đó là người nào?” Nàng trầm nghĩ, chỉ bị bắt vẫn còn tốt, không phải bị giết là được.

“Nam tử trung niên kia nói là người Hứa gia, nói chủ tử giết con của hấn, cùng với Nhị đệ, còn có hai gã trưởng lão, muốn tìm chủ tử tính sổ.”

Vừa nghe lời này, Lãnh Surong hơi kinh ngạc. Chủ tử giết người? Sao có thể? Thực lực của chủ tử nhiều lắm cũng chỉ có thể tính gỏi thêu hoa, sao có thể giết được một nhân vật có cấp bậc là trưởng lão gia tộc?

Mà Phượng Cửu nghe vậy, ánh mắt hơi lóe, trong lòng bừng tỉnh, nguyên lai là Hứa gia.

Mấy người nhị gia Hứa gia kia đều bị nàng giết, bọn họ làm sao mà biết được là do nàng giết? Chẳng lẽ là từ bức họa nơi treo giải thưởng ở chợ đen mà phỏng đoán và tìm được nàng?

“Bọn họ có mang theo pháp sư trận đi cùng hay không? Người như thế nào có thể chạy ra ngoài? Cần thận nói ta nghe một chút.”

“Hứa gia chủ mang theo một lão giả mặc áo choàng xám đi cùng, trận pháp chính là hấn phá, đối với ta.....”

Giọng nói của hấn hơi ngừng lại, khi nghĩ đến tình hình lúc đó, vẫn cảm thấy có chút không thể tin nổi: “Chủ tử, nguyên lai Thái Cực quyền mềm như bông kia lại rất lợi hại!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Nhận Hết Tra Tấn!

“Lúc ấy ta cơ hồ là phản ứng theo bản năng, nếu không phải chủ tử đã dạy ta Thái Cực quyền, ta phỏng chừng đã chết ở dưới kiếm của hai người kia.”

Nghĩ vậy, trong lòng hấn vẫn có một tia sợ hãi khi nghĩ đến nó, rốt cuộc, những ngày trước kia, hấn vẫn luôn được tỷ tỷ hấn bảo hộ, thân thể lại yếu nhược, hàng năm ốm đau nằm trên giường, sự tình giống như đêm đó, trước kia hấn chưa bao giờ dám tưởng tượng.

Nhưng, sau khi trải qua đêm hôm đó, một ý niệm mãnh liệt lại hình thành ở trong lòng hấn.

Hấn cũng muốn tu luyện! Chẳng sợ không thể so sánh cùng với tỷ tỷ hấn, hấn cũng muốn tu luyện! Cứ như vậy, hấn sẽ không cần phải có người bảo hộ, hơn nữa, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, hấn cũng có thể bảo hộ bọn họ.

Nghe xong lời hấn nói, Lãnh Suong không khỏi nhìn về phía chủ tử nàng, trong lòng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Chủ tử luyện quyền thế kia lại có thể đối phó với địch nhân?

Nàng vẫn luôn cho rằng chủ tử luyện đó chính là để hoạt động tay chân, không nghĩ tới lần này, Thái Cực quyền kia lại cứu A Hoa.

Sau khi nghe hấn nói xong, nàng gật gật đầu giao đãi: “Ngươi hãy dưỡng thương thật tốt, chuyện khác đều không cần nghĩ tới.” Xoay người đi ra phía bên ngoài.

Lãnh Suong cũng đi theo ra, thấy nàng đứng ở trong viện, liền hỏi: “Chủ tử, kế tiếp chúng ta muốn làm thế nào?”

“Ta trở về một chuyến, ngươi hãy chăm sóc nơi này thật tốt.”

“Chủ tử muốn một mình đi cứu thiếu gia?”

Nàng có chút giật mình kinh ngạc, tiện đà lo lắng nói: “Thực lực của những người đó ngay cả thiếu gia cũng không phải là đối thủ, chủ tử đi chẳng phải là.....”

Chui đầu vào lưới? Mấy chữ này nàng chưa nói ra. Nhưng với nàng xem ra, ngay cả khi chủ tử luyện tinh thông Thái Cực quyền, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của một gia tộc, huống chi, nàng chỉ có một người, đối phương lại là toàn bộ gia tộc.

Không nói đến thực lực cách xa, chính là số lượng người đều nhiều hơn rất nhiều, nàng như thế nào có thể để chủ tử đi chịu chết?

“Những cái đó ngươi không cần phải lo lắng, làm tốt sự tình ta giao đãi là được.”

Nàng xoay người trở về phòng, thay nam trang, mang mặt nạ vàng gắn hoa mạn đà la, hơi thở cả người cũng tựa hồ thay đổi theo biến hóa.

Đó là một loại hơi thở sắc bén mà lạnh lẽo, giống như chúa tể hắc ám nguy hiểm, thần bí. Cổ khí thể trên người nàng vẫn luôn đè nén, cất dấu, cũng tại một khắc này phóng xuất ra, cứ như vậy lệnh người vô pháp bỏ qua.

Nàng ra khỏi viện, lao theo hướng phía ngoài rừng, bắt đầu khởi động huyền lực, nện bước biến ảo quỷ dị, khiến nàng nhanh như quỷ mị, nơi nàng đi qua không để lại một chút dấu vết.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong địa lao Hứa gia.

“Vút! Bang!”

“Ân!”

Âm thanh roi vút vang lên từng tiếng khí thở hô hô hô, từng trận quất cùng với từng tiếng kêu rên vang lên, mùi hôi dày đặc cùng mùi máu tươi tràn ngập trong địa lao âm u ẩm ướt.

Trên cọc gỗ hình chữ thập, Quan Tập Lâm cả người bị thương đã bị buộc chặt, trên người vết roi đan chéo, máu tươi bí mật mang theo mồ hôi trượt xuống, dính ướt vào toàn bộ quần áo rách nát đầy máu trên người.

Từ sau khi bị bắt trở về, cứ quất không ngừng như vậy, hấn đã kiệt sức không kêu ra tiếng, toàn bộ thân thể phảng phất không phải là hấn, đã đau đến không còn tri giác, ngay cả đầu cũng không nâng lên nổi, nhưng người vung roi lại không hề nương tay, vừa mắng, vừa quất roi.

“Ai cho các ngươi giết nhi tử ta!”

“Ai cho các ngươi giết Nhị đệ ta!”

“Ai cho các ngươi diệt hai vị trưởng lão của ta!”

“Ai cho các ngươi đối địch với Hứa gia ta!”

Hộ vệ một bên thấy hơi thở của Quan Tập Lâm chỉ còn thoi thóp, rũ đầu cúi xuống hôn mê, thận trọng mở miệng: “Gia chủ, người đã ngất rồi.”

“Lấy bàn ủi nung đỏ lại đây! Làm cho hấn ta tỉnh lại!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Đêm Thăm Hứa Phủ!

Hộ vệ nghe xong trái tim run rẩy, nhưng vẫn vội vàng đáp ứng, đi đến phía sau và cầm bàn ủi đã nung đỏ lại đây, cẩn thận đưa cho gia chủ.

“Ta muốn nhìn xem xương cốt người mạnh bao nhiêu!”

Hứa gia chủ nói với giọng âm trầm, bàn ủi trong tay muốn hướng về phía trên người Quan Tập Lãm. Miếng sắt trên bàn ủi đã bị nung đỏ còn tỏa ra nhiệt khí nhẹ nhẹ nguy hiểm, ngay cả hộ vệ một bên cũng không dám nhìn xem.

“Dừng tay!”

Một giọng nói ản chứa uy áp truyền đến, làm Hứa gia chủ sắp sửa đưa bàn ủi bằng sắt ản xuống bỗng nhiên ngừng tay, cau mày nhìn về phía người đang tới.

Lão giả mặc áo choàng xám cất bước đi đến, ngửi thấy mùi máu tươi trong địa lao này, cùng với Quan Tập Lãm đã chết ngất kia, nhúu nhúu mày, mặt trầm xuống, sắc mặt không vui nhìn chằm chằm Hứa gia chủ.

“Người này còn hữu dụng, nếu như người giết chết, nữ tử kia không tới, lão phu đi tìm ai?”

Nghe được lời này, Hứa gia chủ không nói lời nào, chỉ đem bàn ủi đưa cho hộ vệ một bên: “Tiền bối đừng lo, nha đầu thú kia nhất định sẽ đến!”

Nếu như không tới, phải lật toàn bộ Vân Nguyệt thành hán cũng sẽ đem người bắt tới!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Bóng đêm buông xuống, những ngọn đèn dầu trong Hứa phủ được thắp sáng như ban ngày. Trong ngoài đều có một đội hộ vệ đang tuần tra, bày ra thiên la địa võng, cũng chỉ vì để bắt bằng được con mồi có lẽ sẽ đến đây đêm nay.

Phượng Cửu đang ản nấp ở chỗ tối quan sát một ngày, chỉ chờ bóng đêm buông xuống. Đột nhiên nàng nhìn thấy một thân ảnh màu đen quen thuộc. Nàng nhăn mày, thân ảnh màu đỏ chợt lóe, hướng về phía thân ảnh kia lao đi.

Lãnh Sương đang muốn nhảy lên tường trên cửa của Hứa phủ, đột nhiên, một bàn tay nắm trên bả vai nàng, một tay khác bưng kín miệng nàng và kéo nàng về chỗ tối, nàng đang muốn phản kích, liền nghe giọng nói quen thuộc ề thấp truyền đến.

“Là ta.”

Đồng thời với mở miệng, Phượng Cửu buông lỏng tay ra, nhăn mày xoay người nàng lại: “Không phải ta bảo người chăm sóc Đào Hoa Ổ hay sao? Người như thế nào lại ở đây?”

“Chủ tử?”

Đôi mắt Lãnh Sương sáng lên: “Ta lo lắng cho người, cho nên đã qua đây.” Để một mình chủ tử tới cứu người, nàng vẫn có chút không yên tâm, cho nên, sau khi giao đãi A Hoa tự chiều cổ mình, nàng lập tức đi theo qua đây.

“Hò nháo!”

Giọng nói của nàng hơi trầm xuống: “Nếu không phải ta ngăn người lại, người đêm nay khẳng định đã làm hỏng chuyện của ta rồi.”

Nghe vậy, Lãnh Sương không khỏi cúi đầu: “Thực xin lỗi, chủ tử.”

“Hiện tại trở về!”

Nghe được lời này, nàng chột ngắc đầu lên, quật cường lắc lắc đầu: “Ta không quay về! Ta muốn giúp chủ tử cứu thiếu gia!”

“Người đi vào có thể sẽ chết!”

Ánh mắt nàng kiên định nhìn chủ tử nàng: “Mạng Lãnh Sương là của chủ tử, cho dù là chết, Lãnh Sương cũng không thể để một mình chủ tử mạo hiểm!”

Nghe vậy, Phượng Cửu nhìn nàng thật sâu một cái, thật lâu sau, lúc này mới dời ánh mắt: “Nếu không sợ chết, vậy đi theo đi!”

“Vâng!” Trong lòng nàng vui vẻ, mắt sáng rực lên.

Phượng Cửu mang theo nàng lặng lẽ nhảy lên tường trên cửa phía sau. Trốn trong bóng tối, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra vòng ngoài của Hứa phủ không có tuần vệ là nơi đều bày trận pháp, muốn tiến vào, chắc chắn sẽ phải vượt qua trận pháp kia.

“Bên trong có trận pháp, theo sát ta, một bước cũng không được đi nhầm.” Giọng nói rơi xuống, nhảy xuống, mang theo Lãnh Sương đi vào trong trận pháp.

Trong khi đó, bên trong Hứa phủ, trong sân.

Hứa gia chủ đang uống trà, có chút không yên tâm hỏi: “Tiền bối, trận pháp kia thật sự có thể vây được người bên trong? Có thể nàng đã tới mà chúng ta cũng không biết hay không?”

“Sẽ không.”

Lão gia lắc lắc đầu, tự tin nói: “Trận pháp của lão phu, Diệu Nhật Quốc này căn bản không người có thể phá giải, chỉ cần nàng dám đến, không cần chúng ta động thủ, nàng chắc chắn sẽ bị vây ở bên trong trận pháp kia, không thể trốn thoát được!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Lửa Đốt Hứa Phủ!

Nhưng mà, lúc này hai người cũng không biết, người trong miệng bọn họ, đã bình yên vô sự ra khỏi trận pháp kia.....

Vừa ra khỏi trận pháp, các nàng lập tức gặp phải một đội hắc vệ tuần tra ban đêm đi đến. Ngay lúc Lãnh Sương còn chưa kịp né tránh, đã bị Phụng Cửu lôi kéo đưa tới bên kia, thân ảnh nhanh như tia chớp chợt lóe lướt qua, hoàn toàn không bị phát hiện bởi người tuần tra ban đêm.

Một khi đứng yên, Lãnh Sương choáng váng, trong mắt mang theo không thể tin nổi nhìn chủ tử bên người. Thân pháp như vậy, cho dù nàng có tu luyện thêm mười năm nữa phỏng chừng cũng còn thua kém.

“Đi!”

Phụng Cửu thấp giọng nói, mang theo nàng một bên mà đi, dọc theo đường đi, tuy thỉnh thoảng gặp phải các cuộc tuần tra ban đêm của Hứa gia, nhưng đều bị hai người tránh đi, cũng không kinh động bọn họ.

Lãnh Sương cũng rút cuộc biết ý từ lời nói lúc trước của chủ tử.

Tại đây, vòng ngoài là trận pháp, bên trong lại nơi nơi đều thấy các cuộc tuần tra ban đêm, nếu như tự nàng tiến vào, phỏng chừng đã sớm bị phát hiện.

“Chờ tại đây.”

Phụng Cửu sau khi lưu lại lời nói, lặng yên nhảy ra, chế trụ một tuần vệ sau cùng, che miệng lại và kéo vào chỗ tối. Đợi khi đội tuần tra ban đêm đã đi xa, lúc này mới hạ giọng hỏi: “Quan Tập Lãm ở đâu?”

Tên hộ vệ hoảng sợ tròn tròn mắt, trong mắt chỉ có cầu xin tha thứ, duỗi tay chỉ một phương hướng, đá chân muốn giãy giữa đào tẩu. Thấy vậy, Phụng Cửu với ánh mắt lạnh lùng, một tay vịn gậy cổ hần, kéo dài tới chỗ tối, ném đi.

Hai người lại rời đi, tìm kiếm theo phương hướng kia, nếu gặp đội tuần tra ban đêm thì tránh đi, thẳng đến, khi đi vào bên cạnh một chỗ núi giả bên trong, Phụng Cửu mới dừng bước chân lại.

Lãnh Sương dùng ánh mắt dò hỏi, khó hiểu vì sao nàng đột nhiên dừng lại.

Mà ánh mắt Phụng Cửu xẹt qua từng chỗ một ở phía trước, liền thấy một chỗ núi giả nơi xa có bốn gã hộ vệ canh giữ, trừ nơi đó ra, chỗ tối chung quanh còn có rất nhiều người ẩn nấp.

Ánh mắt nàng lộ ra trầm tư, biết chính mình không cách nào trong nháy mắt có thể giải quyết những người đang ẩn mình mà không bị lộ, vậy cũng chỉ còn cách dùng được.

Bàn tay vừa lật, từ trong không gian lấy ra một bình dược, lặng yên tìm chỗ có gió, đem dược trong tay phân tán trong gió đem ra ngoài, rồi sau đó lặng lẽ chờ đợi, thẳng đến, tất cả người trong chỗ tối cùng chỗ sáng đều ngã xuống, lúc này nàng mới có ý bảo Lãnh Sương đi ra.

“Người trông chừng, ta vào xem.” Giọng nói rơi xuống, mở cửa đá và đi vào.

Vừa vào bên trong, không khí âm u ẩm ướt ập vào trước mặt, mùi máu tươi nồng đậm càng khiến mày nàng gãi gao nhứt chặt, đặc biệt là khi nhìn đến người đang bị trói ở trên cọc gỗ huyết nhục mơ hồ, trong lòng càng thêm căng thẳng, một luồng sát khí muốn giết chóc tràn ra khắp người.

“Ca!”

Nàng thấp giọng gọi, nhưng hấn đã hôn mê, cả người không có tri giác.

Thấy vậy, nàng nhanh chóng đem một viên thuốc nhét vào trong miệng hấn, cắt dây thừng thành từng đoạn, cời ra, đem người xuống và mang đi ra ngoài.

“Ta sẽ dẫn người rời đi, người tìm cơ hội đưa hấn ra ngoài trước.”

Lãnh Sương đỡ Quan Tập Lầm gật gật đầu, không yên tâm dặn dò: “Chủ tử, người hãy cẩn thận một chút.”

“Ân, đi mau.”

Nàng lên tiếng, nhìn bọn họ đi về hướng bên kia, lúc này mới đem ánh mắt dừng lại ở nội trạch chủ viện, trong mắt mang theo sát khí khát máu lạnh lùng, thanh âm trầm thấp truyền ra từ trong miệng.

“Ta sẽ để các người biết, loại người nào không thể chọc tới!”

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

“Cháy! Cháy! Mau cứu hoả!”

Hứa gia chủ còn đang nói chuyện với lão giả ở trong viện, khi nghe đến bên ngoài truyền đến thanh âm cứu hoả, cả người bỗng nhiên đứng lên: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Một tên hộ vệ lúng túng vội vàng chạy đến: “Gia chủ, không xong, trong phủ cháy rất nhiều chỗ, ngọn lửa rất mãnh liệt, sẽ nhanh chóng tràn đến bên này!”

Hai người nghe vậy, sắc mặt đại biến, nhanh chóng lao ra bên ngoài.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Hạ Lệnh Tru Sát!

Chỉ là, khi bọn hấn vừa ra bên ngoài, khi Hứa gia chủ nhìn đến tình huống kia, lại suýt nữa là hôn mê bất tỉnh.

Hứa phủ khổng lồ, hộ vệ ít cũng có tới trăm người, nhưng những người này cả đám trước mắt lại ngã trên mặt đất không biết sống hay chết, chỉ còn lại có hai gã trưởng lão cùng với bốn gã võ sư cấp bậc đội trưởng trong Hứa phủ.

Mà ở trên tường phía trên cửa, một mặt thân ảnh màu đỏ từ trên cao nhìn xuống phía dưới, một thân yêu diễm giống như liệt hỏa hồng y run rẩy trong gió đêm, mặt nạ vàng mạn đà la dưới sự chiếu sáng của ngọn lửa càng có vẻ thần bí mà quý dị.

Nhưng, khi nhìn đến trên mặt nàng là mặt nạ vàng mạn đà la, cùng với một thân hồng y, sắc mặt Hứa gia chủ liền trở nên nhợt nhạt: “Người, người là Quý Y!”

Quý Y!

Một người thần bí khiến người kính sợ (tôn kính & sợ hãi), không ai biết hấn là nam hay nữ, lại biết, hấn luôn mặc một thân hồng y đường hoàng mà tà tứ, cùng với mang một mặt nạ vàng gắn hoa mạn đà la la nỏ rộ!

Người của các đại gia tộc trong Vân Nguyệt thành muốn bá kiến hấn, bị cự tuyệt!

Quốc chủ Diệu Nhật Quốc muốn gặp hấn, đồng dạng bị cự tuyệt!

Mà thế lực chợ đen phân bố ở các nước đối hấn càng thêm kính trọng, càng coi là thượng khách quý!

Nghe đồn hấn có y thuật khởi từ hồi sinh!

Nghe đồn một lọ dược tề của hấn có thể làm thực lực một võ giả trong nháy mắt tăng lên!

Nghe đồn.....

Nghe đồn rất nhiều, nhưng, đối bọn họ mà nói nhân vật này chỉ là trong lời đồn mà thôi, hôm nay lại đi vào Hứa gia hấn, lại còn dùng một loại phương thức như vậy xuất hiện ở chỗ này, như thế nào không khiến trong lòng hấn run sợ một trận.....

Người kia chính là người được thể lực chợ đen che chở, nếu như để bất cứ một thể lực nào khác biết được điều này, Hứa gia hấn tại Vân Nguyệt thành cũng sẽ không còn nơi dừng chân!

Tuy nhiên, đồng thời với run sợ ở trong lòng hấn cũng xẹt qua một ý, một ý niệm điên cuồng cũng theo đó hiện lên.

Giết nàng! Chỉ cần nàng chết, người của thể lực chợ đen lập tức sẽ không biết hấn đã từng động qua nàng! Chỉ cần nàng chết, Hứa gia hấn cũng không cần phải lo lắng sẽ bị thể lực chợ đen trả thù!

“Giết nàng! Hãy giết nàng cho ta!”

Hấn bỗng nhiên hoàn hồn, lạnh giọng hét lớn, ngón tay chỉ vào thân ảnh màu đỏ đang đứng ở chỗ cao, giọng nói hung ác nham hiểm mà tràn ngập lệ khí điên cuồng.

“Nhất định không thể để nàng sống rời khỏi nơi này!”

Lão giả mặc áo choàng xám bên cạnh cau mày quét mắt liếc Hứa gia chủ một cái, rồi sau đó không mảy may, ánh mắt dừng lại ở trên thân ảnh màu đỏ, trong mắt nhấp nháy sự hưng phấn mà chờ mong.

“Không! Lão phu muốn nàng còn sống!”

Hai gã trưởng lão bước nhanh đi đến bên người gia chủ, quần áo trên người bọn họ bị lửa đốt một ít. Người chạy ra từ trong lửa, sợi tóc hỗn độn, trên mặt có vết bẩn, lúc này cả người thoát nhìn đều có vẻ có chút chật vật.

“Gia chủ, trong lửa có mê hồn dược! Trong phủ, người có cấp bậc dưới cấp võ sư đều đã mê choáng!”

“Giết, nàng, ngay!”

Hứa gia chủ âm trầm nói ra một chữ một chữ, hét toáng ra lệnh cho bốn gã võ sư tru sát thân ảnh màu đỏ kia, đồng thời quét ánh mắt về phía lão giả mặc áo choàng xám bên người, nổi giận đùng đùng có chút mất đi lý trí, chất vấn.

“Không phải ngươi nói, nàng không thể ra khỏi trận pháp của ngươi sao?”

“Không phải ngươi nói, nàng vừa tiến đến ngươi sẽ biết ngay lập tức hay sao?”

“Nàng đã phóng lửa phá hủy cơ ngơi trăm năm của Hứa phủ! Hôm nay nếu ta không khiến nàng đầu rơi xuống đất máu rửa Hứa phủ, ta sẽ không bỏ qua! Phốc!”

Đồng thời với giọng nói rơi xuống, trong miệng hấn bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cả người bị một chưởng đánh bay ra ngoài, đâm thật mạnh về phía góc tường, rơi vào bên trong ngọn lửa trước khi lăn xuống mặt đất, hấn thậm chí còn chưa kịp gọi, liền nghe âm vang một tiếng vang lớn, toàn bộ mặt tường đã sập xuống, vùi lấp Hứa gia chủ ở trong đó.

“Gia chủ!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Huyết Sắc Ban Đêm!

Hai gã trưởng lão thất thanh kinh hô, sắc mặt bốn gã võ sư đội trưởng cũng đại biến, mắt lộ ra kinh hãi nhìn về phía lão giả mặc áo choàng xám đột nhiên ra tay.

Mà ánh mắt của hấn hít lại, cả người tràn ra một cỗ hơi thở hung ác nham hiểm khát máu, giọng nói khinh miệt mà âm hàn chậm rãi truyền ra từ trong miệng hấn.

“Ngươi nghĩ ngươi là ai? Dám chất vấn lão phu?”

Ánh mắt nham hiểm hung ác đảo qua, tức khắc khiến trái tim hai gã trưởng lão bên người run rẩy, không tự chủ được lui ra phía sau hai bước.

Một chưởng!

Một chưởng liền đánh chết gia chủ thực lực võ sư đỉnh cấp? Một chưởng khiến cho gia chủ bọn họ ngay cả cơ hội đứng lên cũng không có, phải bỏ mạng ở trong tay hấn!

Trong ngọn lửa đỏ hừng hực, dưới đồng đỏ nát, Hứa gia chủ căn cơ trăm năm, cứ chết nghẹn khuất không tưởng được như thế.....

Đứng ở chỗ cao, lông mày Phụng Cửu dưới mặt nạ khế nhếch, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Hai người này không phải cùng một đám sao? Cự nhiên ra tay giết Hứa gia chủ kia?

Một chương đánh chết.....

Ánh mắt nàng dừng ở trên người lão giả mặc áo choàng xám, nhìn bàn tay hần ngưng tụ một cỗ hơi thở huyền lực mà mắt thường có thể thấy được.

Đại võ sư!

Thực lực lão giả mặc áo choàng xám là phía trên võ sư: đại võ sư! Cũng là, có thể một chương đánh chết một người là võ sư đỉnh. Trên thực tế, lực tự nhiên muốn cao hơn rất nhiều so với Hứa gia chủ.

Chỉ là, đại võ sư.....

Trước mắt, nếu nàng đối phó với cấp bậc của Hứa gia chủ như vậy hẳn là không thành vấn đề, nhưng đối phó với đại võ sư, hơn nữa tựa hồ thực lực cũng không phải là đại võ sư võ sơ kỳ huyền cực cảnh, rõ ràng chính là hai đối thủ cũng không phải là đối phương của nàng.

“Đi, bắt nàng tới cho lão phu, nhớ kỹ, lão phu muốn còn sống.”

Lão giả mặc áo choàng xám đứng yên không nhúc nhích, hai tay bắt chéo thu ở trong ống tay áo, cứ như vậy lẳng lặng đứng ở phía dưới, ánh mắt mang theo hưng phấn chờ mong nhìn thân ảnh màu đỏ lóa mắt tà mị kia, ánh mắt kia, quý dị khiến người cảm thấy sồn tóc gáy.

“Vâng, vâng.”

Vô luận là hai gã trưởng lão, hay là bốn gã võ sư đội trưởng, cho dù nhìn thấy gia chủ đã bị hần giết, bọn họ cũng không dám báo thù cho gia chủ, bởi vì bọn họ biết rõ, thực lực của đối phương vượt xa bọn họ, nếu không thuận theo, tiếp theo chính là cái chết của bọn họ!

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Nhìn đến mấy người hướng đến công vây nàng, ánh mắt nàng hơi lóe, lấy chủy thủ ra nắm trong tay, đề khí nhảy lên, dừng ở phía trên nóc nhà cách đó không xa.

Khi mấy người đuổi sát đến, trong tay bọn họ không có vũ khí, tựa hồ là vì kiêng kỵ lão giả mà không dám động binh đối với nàng, nhưng lại không biết, như vậy chỉ khiến cho nàng càng dễ dàng có cơ hội đánh chết bọn họ.

“Trốn ở chỗ nào!”

Một trong những trưởng lão hét lên, vươn tay muốn nắm bả vai Phụng Cửu, bắt đầu khởi động hơi thở huyền lực, uy áp võ sư cùng lúc lập tức tràn ra. Hần vốn định đem nàng chặn trụ sau đó sẽ tiến hành nắm bắt, lại không ngờ, tay hần đột nhiên bị chế trụ và bị vặn ra phía sau, thân pháp giống như quỷ mị, cùng với thủ pháp xảo quyết quý dị, làm hần không thể nào tránh khỏi rơi vào trong tay nàng.

Trước khi hần có thể thối lui, chủy thủ lạnh băng đã được ép nhẹ trên cổ hần.

Khi mấy người khác vừa nhìn thấy, trái tim như ngừng lại, có khiếp sợ, cũng có không thể tin nổi. Bọn họ đều biết đến lực của Tam trưởng lão, nhưng hôm nay, lại dễ dàng bị nàng phản công chế trụ? Còn rơi vào trong tay nàng, sống chết do nàng định?

“Đừng, đừng giết ta.....”

Tam trưởng lão có chút hoảng sợ, không thể tin rằng chỉ trong chớp mắt, một màn trong tưởng tượng đúng là đã xảy ra, mà người bị chế trụ ở vào thế hạ phong lại biến thành hần.

“Quá muộn.”

Phụng Cửu lạnh giọng nói, chủy thủ trong tay lôi kéo, chỉ thấy một vết thương sâu thẳm mở ra ở cổ, máu tươi dừng mãnh tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Lửa Đốt Hứa Phủ!

“Lão Tam!”

Nhị trưởng lão run giọng kinh hô, nhìn Tam trưởng lão thân như huynh đệ bị một đao cắt cổ, thứ máu tươi trào ra làm trái tim hắn đau đớn, làm cháy mắt hắn.

Hai tay hắn gắt gao nắm chặt, các khớp xương từ nắm tay phát ra thanh âm răng rắc răng rắc, trong lòng phần hận như sôi trào trong ngực, giống như dung nham nóng bỏng tựa hồ muốn phun khỏi lồng ngực.

Gia chủ đã chết, bốn trưởng lão cũng chỉ còn lại một mình hắn. Hứa gia cũng đang bị thiêu cháy ở trong lửa lớn, không nằm ngoài dự đoán cuối cùng sẽ biến thành một tòa phế tích. Hứa gia, đã ngã.....

Mà hết thảy này, đều là do người trước mắt tạo thành!

Hắn muốn giết nàng! Chỉ có giết nàng mới có thể thoát khỏi cỏi lòng đầy lửa giận của hắn! Chỉ có giết nàng mới có thể khiến cho 134 người Hứa quý phủ yên nghỉ!

“Bá!”

Hắn quang chột lóe, trường kiếm đột nhiên xuất hiện từ trong ống tay áo, mũi kiếm sắc bén chỉ xéo với mặt đất. Ánh mắt âm trầm, ẩn chứa sát ý gắt gao nhìn chằm chằm vào thân ảnh màu đỏ. Hơi thở huyền lực hội tụ sát khí tràn ngập cả người, đó là đã kích phát ra toàn bộ thực lực bản thân, chỉ vì liều chết cho một trận chiến!

Một khắc kia khi nhìn đến tam trưởng lão bị giết, thân thể bốn gã đội trưởng cấp võ sư đều cứng, theo bản năng muốn trốn chạy, nhưng, khi thân ảnh vừa chuẩn bị chạy, vô số ngân châm bằng bạc được bắn ra và trúng ngay sau cổ bọn họ. Bốn người chỉ kêu lên một tiếng, thân thể cứng đờ, cả người vô lực ngã xuống mặt đất, lăn vào trong đồng lửa.

“Tê a! A.....”

Những tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ trong hỏa diễm, bốn người lăn lộn ở trong ngọn lửa, giãy giụa nghĩ muốn đứng lên để trốn thoát, nhưng cuối cùng, vẫn bị ngọn lửa vô tình cắn nuốt.....

“Lão phu lấy danh nghĩa trưởng lão Hứa gia xin thế! Ngay cả khi ta chết, cũng muốn kéo người đem lưng!”

Giọng nói nham hiểm của Nhị trưởng lão truyền ra, huyền lực bùng lên, kiếm cương phụt ra từ mũi kiếm khiến người sợ hãi. Mắt thường có thể nhìn thấy kiếm khí giống như một con rắn độc, lấy che tai không kịp đánh úp về phía nàng, tốc độ cực nhanh, chiêu kiếm tàn nhẫn, mang theo một sự quyết tâm tàn nhẫn muốn đưa nàng vào chỗ chết!

Thấy vậy, Phượng Cửu tất nhiên là không dám đại ý, rút hơi thở huyền lực vào chủy thủ trong tay để đáp lại. Dao kiếm va chạm vào nhau, tiếng leng keng thỉnh thoảng truyền ra, dòng khí sắc bén của hai người cũng tràn ngập mà ra, tạo thành tiếng hô hô khi lướt qua không khí.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Phía dưới, người họ nhìn đến nhị trưởng lão công kích với chiêu thức tàn nhẫn mà trí mạng, ánh mắt lão giả mặc áo choàng xám không khỏi trầm xuống, mặt lộ vẻ không vui nhìn chằm chằm hai người phía trên.

Với hắn mà nói, nàng kia rất có tác dụng, cũng không thể cứ để bị giết chết như thế.

Bất quá, sau khi nhìn đến nàng vẫn không hề hấn gì qua nhiều chiêu của nhị trưởng lão, ánh mắt đối nàng cũng trở nên có chút bất ngờ. Rốt cuộc, ở hắn xem ra, nếu nàng đã chứng tỏ mình có kỹ năng về trận pháp và y dược, chắc chắn sẽ không thể nào chiêu cô tới kỹ năng chiến đấu trong trận chiến trên đó, lại không nghĩ rằng, nàng một lần nữa mang đến sự ngạc nhiên cho hắn.

Không sai, chính là ngạc nhiên.

Hắn vốn tưởng rằng, bày ra trận pháp thì nàng không có khả năng phá giải, chỉ cần vừa vào trận, chắc chắn sẽ bị vây khốn. Nhưng nàng lại có thể thông dong đi ra từ trong trận pháp, còn không kinh động đến trận pháp hắn bày ra, có thể nghĩ, tu vi trận pháp của nàng so với tưởng tượng của hắn còn muốn cao thâm hơn.

Hơn nữa, hắn cũng càng thêm khẳng định, ở trên người nàng, chắc chắn có một số trận pháp cổ xưa mà hắn chưa bao giờ nghiên cứu qua!

Khi ý nghĩ đó xuất hiện trong tâm trí, đôi mắt hắn chợt sáng lên, trận pháp cổ xưa!

Không nghĩ tới, trong tiểu quốc cấp 9 lại gặp được thứ tốt như vậy, nếu đã gặp được, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Tính cả nữ tử này, hắn muốn tất cả!

Ánh mắt hắn che dấu sự hưng phấn dừng ở trên thân ảnh tuyệt đẹp và quyến rũ kia, suy đoán dung nhan tuyệt mỹ dưới tấm mặt nạ, trong lòng âm thầm tính toán, sau khi lấy được trận pháp cổ xưa, nữ tử hoá mất mà tùy ý này, nàng nhất định phải trở thành lô đỉnh để hắn luyện công!

Chương 100: Kinh Động Khắp Nơi!

“A!”

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, chỉ thấy, trên nóc nhà, thanh trường kiếm trong tay nhị trưởng lão bị một chân đá bay, trường kiếm xẹt qua giữa không trung và rơi vào bên trong ngọn lửa phía dưới.

Hắn bị người đá một chân, ngón cái và ngón trỏ trên bàn tay một trận tê mõi, phảng phất giống như xương cốt trong cổ tay đã bị gãy bởi cú đá kia, đau đến nỗi không thể nâng lên, chỉ có thể vô lực buông xuống, run nhè nhẹ, sắc mặt trở nên nhợt nhạt nhìn thân ảnh màu đỏ phía trước.

Thân ảnh kia đặt dưới ngọn lửa có vẻ càng thêm loá mắt, mái tóc đen được gió đêm thổi tới tung bay, phảng phất như trong bóng đêm có một đôi tay đang nhẹ nhàng nhắc lên từng sợi tóc của nàng, mặt nạ vàng hoa mạn đà la nở rộ yêu diễm, khiến nàng có vẻ thần bí, quý dị như vậy.

Trên người nàng tràn ngập một luồng hơi thở khát máu, cường độ rất cao, thậm chí, mạnh đến nỗi làm hắn cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Cũng đúng, nếu đối phương là hạng người hời hợt, mấy vị trưởng lão bọn họ cũng sẽ không nhất nhất bị thiệt mạng ở trong tay nàng, ngay cả gia chủ cũng bởi vì nàng mà bồi toàn bộ Hứa gia.....

Nghĩ vậy, hắn cắn răng một cái, tập trung tất cả hơi thở huyền lực trên người mạnh mẽ tiến đến đan điền. Trong phút chốc, toàn bộ thân thể hắn phảng phất cương lên giống như quả bóng cao su và nhanh chóng tràn ngập trong không khí. Ngay cả quần áo trên người hắn cũng tự nứt ra, lộ ra thân thể khô gầy nguyên bản của hắn.

Chỉ là, lúc này thân thể khô gầy vẫn nhanh chóng bành trướng lên, dòng khí giãn nở, làm toàn bộ gân mạch dưới làn da hắn đều hiện lên, rất rõ ràng và có thể nhìn thấy được, giống như phảng phất tùy thời đều có thể phát nổ.

“Ta nói rồi, ngay cả khi ta chết, cũng muốn kéo ngươi đem lung!”

Nhị trưởng lão điên cuồng hô to, một đầu tóc xám trắng bay trong dòng khí hỗn loạn quanh thân. Hai tay hắn mở to, điên cuồng lao về phía Phượng Cửu, tốc độ kia, đều tăng lên gấp đôi so với lúc trước giao thủ cùng Phượng Cửu.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Khi lão giả mặc áo choàng xám phía dưới nhìn thấy nhị trưởng lão muốn tự phát nổ và kéo nàng cùng đồng quy vu tận, sắc mặt đại biến, tức muốn học máu hô to: “Đáng chết! Lão phu nói muốn nàng sống! Muốn sống!”

Chân vừa giẫm trên mặt đất, thân ảnh màu xám nháy mắt bay tới, tốc độ kia, so nhị trưởng lão đã dùng toàn bộ huyền lực muốn nổ tan xác mà chết còn muốn nhanh hơn gấp mấy lần.

Phượng Cửu từ khi sắc mặt nhị trưởng lão lộ vẻ điên cuồng đã bắt đầu đề phòng hắn, bởi vậy, khi nhìn đến hắn tính toán dùng huyền lực muốn tự phát nổ để cùng nàng đồng quy vu tận, mặt nàng mất hiện lên kinh ngạc, không nghĩ tới nhị trưởng lão lại vì Hứa gia mà làm nên nông nổi như vậy.

Ngay lập tức, nàng nhanh chóng lui về phía sau, từng bước rút lui muốn nhanh chóng tránh đi, rốt cuộc, sự bùng nổ của một người là võ sư đỉnh cũng không phải là vấn đề nhỏ, nàng không nghĩ một chút không cẩn thận sẽ phải bồi tính mạng chính mình.

Nhưng mà, ngay khi nàng đang hết sức lui về phía sau, một thân ảnh màu xám lại nhanh như quỷ mị lao tới, nàng thậm chí cũng chưa nhìn thấy rõ thân hình hắn, đã thấy nhị trưởng lão đang đánh tới phía nàng bị thân ảnh mặc áo choàng xám dùng một chân đá bay lên không trung.

“A! Ta không cam lòng.....”

“Phanh! Âm vang!”

Quanh quẩn trong bầu trời đêm chính là tiếng của nhị trưởng lão không cam lòng đầy phẫn hận, giọng nói kia thậm chí còn chưa rơi xuống, đã nghe một tiếng nổ 'bùm', thân thể nhị trưởng lão phát nổ ở giữa không trung, phát ra một tiếng âm vang lớn. Ánh lửa loé lên trên bầu trời cùng với thanh âm nổ lớn đã đánh vỡ đêm khuya tĩnh lặng, cơ hồ là trong nháy mắt đã thức tỉnh toàn bộ người trong Vân Nguyệt Thành.

Ngay khi những người tu luyện các nơi trong Vân Nguyệt Thành sôi nổi lao tới nơi này, phía trên nóc nhà, lão giả mặc áo choàng xám quay sang đối mặt với Phượng Cửu, lộ ra một nụ cười thân thiện trên mặt, nhưng cặp mắt lại nhảy động hưng phấn, mang ánh sáng quý dị nhìn chằm chằm nàng giống như nhìn một con mồi.

